JANE EAST

Insotitoarea

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Când autobuzul părăsi Christchurch, îndreptându-se spre sud, spre câmpiile Canterbury, Rowena Fotheringham simţi că aici, în sfârşit, pierduse si ultima legătură cu viaţa ei dinainte. Siguranţa financiară a noului ei trai se măsura în suta de lire pe care o avea în portofel.

Când îi spusese fratelui ei, înainte să plece din Anglia, că nu va depune nici un ban la banca din Noua Zeelandă, el crezuse că-şi pierduse minţile şi-i spusese:

-Chiar dacă vrei să continui cu ideea asta nebunească, Rowena, trebuie să ai un colac de salvare, o rezervă în caz de urgenţă.

Ea scuturase din cap, nu cu încăpăţânare, ci cu convingerea că se gândise foarte bine la asta.

- Leicester, dacă am bani cu mine, am să mă comport în consecinţă, şi oamenii vor vedea asta. Mi-aş cumpăra haine scumpe când aş avea nevoie de ele, aş comite extravagenţe... şi trebuie să aflu dacă ceilalţi mă plac pentru ceea ce sunt, sau pentru ceea ce am. în plus, chiar dacă nu aş vrea să-mi demonstrez asta, oricum e mai bine să plec acum. Margot o să primească atenţia ce i se cuvine, ca soţie a ta. Ştii că oamenii din sat vin încă la mine pentru tot. Dacă

sunt la douăzeci si trei de mii de kilometri depărtare, Margot va deveni cu adevărat o Fotheringham.

Leicester o privise plecând plin de presimţiri rele.

Margot spusese cu nostalgie, când se întorseseră dinspre priveliştea vaporului care părăsea portul Southampton:

- Cred că trebuie să-şi găsească singură salvarea, dar... îmi vine să-l omor pe Geoffrey. Ar fi fost destul de grav dacă i-ar fi spus Rowenei că a iubit-o odată, dar că acum i-a furat minţile altcineva, dar să-i spună că în primul rând a ales-o pentru banii ei, e de-ajuns să facă orice femeie să se îndoiască de puterea ei de atracţie.

Dar asta era acum de domeniul trecutului. Rowena avea suta ei de lire, un cufăr şi două valize de haine de foarte bună calitate, deşi nu tocmai noi în compartimentul pentru bagaje al autobuzului şi călătorea spre o nouă slujbă.

Spera ca doamna Lance Beechington să-i semene întrucâtva. Rowena răspunsese unui anunţ pentru o domnişoară de companie doritoare să citească unei persoane care-şi pierduse vederea, la una dintre cele mai vechi ferme din South Canterbury, Tawhai Hills.

în orice caz, va trebui să mai îndure puţin. Doamna Lance Beechington încheiase tratativele prin telefon şi păruse înfricoşător de evazivă, dând indicaţii pe tonul cuiva care credea că toată lumea auzise de Tawhai Hills. Probabil, femeia nu ieşise niciodată în viaţa ei din district.

Rowena se străduise să pară cât mai profesionistă şi confirmase într-o scrisoare acceptarea postului şi data sosirii ei.

Acum, că flacăra hotărârii nestrămutate mai pălise, Rowena se temea. Când ai avut dintotdeauna un cămin

încântător, ca Ainsley Dene, era oarecum înfricoşător să fii pe cont propriu, să călătoreşti într-un loc despre care nu ştiai absolut nimic, într-o ţară străină.

Privi pe geam; poate că locurile acestea nefinisate şi tinere aveau frumuseţea lor, dacă ar fi avut dispoziţia să o aprecieze. Nu că oraşele erau nefinisate, găsise că Wellington si Auckland erau minunate, iar Christchurch ar fi putut fi foarte bine un oraş englez, dar vastitatea lor o îngrozea.

întinderea imensă a păşunilor, drumurile prin prundişuri care conduceau prăfuite la autostrada principală, pavată, în estul căreia era marea, iar la vest, versanţi impresionanţi de munţi, neînduplecaţi şi înveliţi în zăpadă, despre care cineva spusese că erau denumiţi Alpii de Sud, toate se scăldau într-o imensitate care o făcea să se simtă pierdută şi insignifiantă.

Ura terenul întins, oricum. Câmpiile acelea puteau să reprezinte o bogăţie pentru cereale şi oi, dar erau atât de monotone, kilometru după kilometru întins, fără vreo adâncitură sau cotitură... întrerupte doar de albii de râuri care păreau acri întregi de jgheaburi erodate de canale adânci, neorânduite din cauza sălciilor cu rădăcini uriaşe, aplecate peste balustradele podurilor - amintind de potopuri.

Oamenii coborau şi urcau în autobuz la ceea ce păreau ferme foarte izolate, sau orăşele răvăşite. Apoi trecură şi pe lângă un grup de case mai atractive, cu o mică bisericuţă alăturată, din stinghii de lemn, şi o şcoală cu grădină strălucitoare. Dar fu ceva întâmplător şi nepotrivit cu restul peisajului.

Autobuzul opri, zguduindu-se. Şoferul se uită la Rowena:

-Aţi spus că vreţi să coborâţi aici.

Ea privi pe geam. Cinci drumuri se întâlneau la răscruce, străjuite de iarbă înaltă şi prăfuită. Nu se zărea nici o casă sau măcar un hambar pentru fân.

- Nu se poate, spuse ea. Eu vreau să ajung la Beechington Crossroads. Trebuie să mă aştepte cineva.

-Aici este, cucoană. Uitaţi indicatorul: Tawhai Hills. Trebuie să sosească din clipă în clipă. Probabil că Forrest e reţinut.

Tonul omului era nonşalant; la cealaltă extremă, Rowena pufni înţepată:

- Cine e Forrest?

-Tipul pentru care urmează să lucraţi!

-Voi lucra pentru o anume doamnă Lance Beechington.

- Forrest este nepotul ei. O să sosească în curând. Nu vă faceţi griji. în clipa următoare o să vedeţi un nor de praf. Ăsta o să fie el.

Nedumerită, Rowena se dădu jos din maşină, aşteptă să-i descarce bagajele şi fu indignată când omul refuză bacşişul pe care i-l oferi.

Privi plină de speranţă dincolo de indicator, căutând norul de praf. Auzise că neozeelendezii nu se omorau cu oficialităţile, dar asta era prea de tot.

O jumătate de oră mai târziu, încă aştepta, îmbufnată. îşi acordase singură acea limită de timp. Acum, se va duce în căutarea unei locuinţe cu un post telefonic şi o să-i sune pe aceşti extraordinari Beechington. îşi spuse că nu trebuia să fie prea ţâfnoasă, poate li se stricase maşina, poate făcuseră pană, sau poate se îmbolnăvise cineva pe neaşteptate. puteau fi o sută de motive.

Rowena îşi luă bagajele şi se mută bălăbănindu-se la marginea drumului, lângă un şanţ foarte uscat. Aici, cufărul

ei avea să fie la adăpost de prădători, aşa că-l coborî în şanţ; la fel procedă şi cu cele două valize.

îşi luă geanta şi săculeţul de mână şi plecă. Cu siguranţă, după colţ va găsi o locuinţă mai apropiată de Tawhai Hills, care, după cum spunea indicatorul, se afla la zece kilometri.

Avea dreptate. Iată o poartă, dacă se putea numi aşa. Scheletul unei tăblii de pat din fier ruginit atârna în derivă de o frânghie, barieră simbolică ce dădea spre un drum cu făgaşe, care ducea la o casă nevopsită şi abandonată.

Rowenei i se strânse inima. Nu avea cine să locuiască aici. Dar pe măsură ce se apropie de uşa de la intrare, văzu că era deschisă. Privi de jur-împrejur. Nu existau cabluri pentru telefon, nici lumină electrică!

Bătu timid la uşă. Auzi paşi şi o siluetă se zări încet. şleampătă, neîmbietoare şi, cu siguranţă, nespălată. Rowena nu-i putea ghici vârsta. Avea ochi strălucitori, ascunşi sub păr şi-i lipsea jumătate din dinţi.

Deznădăjduită, Rowena începu să explice. Femeia râse pe înfundate:

- Ei bine, se pare că trebuie să mergi pe jos, nu-i aşa, scumpo? Dar nu-ţi face griji, există o cărare din spatele casei mele. Pe acolo, nu sunt mai mult de trei kilometri. Trebuie să fie cineva la Tawhai. Vino, te conduc.

O conduse pe Rowena printr-o casă incredibil de murdară, care părea locuită de zeci de pisici, apoi o duse într-o curte de fermă de nedescris, şi printr-o altă poartă rahitică.

- N-ai cum să ratezi cărarea, scumpo. e flancată de sălcii şi de cocini de porci. Urmează pârâul. E o plimbare minunată. Ta-ta.

Rowena repetă mecanic „ta-ta“ şi porni îndârjită la

drum. Cel puţin primul şi cel de-al doilea gard aveau pârleazuri, şubrede şi nesigure, aşa că le trecu grijulie, bucuroasă că purta o rochie cu pliuri.

Printre oile şi porcii care scurmau pretutindeni pământul, avea să ajungă cu pantofii într-o stare jalnică, dar nu avea de ales. înainta cu greu.

Că urma pârâul, nu era o descriere tocmai fidelă a cărării. Uneori îl traversa, se întorcea înapoi şi apoi o lua din nou înainte, printre pietre ascuţite în care Rowena îşi răni glezna. îi era foarte cald, îi era sete şi avea o dispoziţie foarte proastă.

Dintr-o dată, cărarea părăsea albia pârâului, traversând o câmpie întinsă presărată cu pomi. Rowena privi gardul. Ultimul nu avusese nici o barieră, un biet sac vechi, atârnat de o proeminenţă a sârmei ghimpate. Acesta nu avea nimic, iar sârma era bine întinsă şi nouă. Rowena simţi cum i se rupe fusta când trecu peste ea.

Parcursese deja trei sferturi din drum, când auzi ceva. înainte să se uite, ştiu ce însemna, fiind născută şi crescută la ţară.

în mod normal, vederea unui taur n-ar fi larmat-o pe Rowena, dar acesta însemna necaz. Venea direct spre ea, deşi era încă la o distanţă considerabilă.

Nu era departe de cotitură şi de sălcii. Rowena putea să alerge asemenea unei căprioare, şi aşa şi făcu. Slavă Domnului că nu era la deal, dar îi era foarte cald şi era obosită. şi îngrozită. Nu îndrăzni să se uite în jur. nu trebuia decât să ajungă la copaci, să se poată ascunde şi apoi să se caţere într-unul. Taurul câştiga teren văzând cu ochii.

Simţea că plămânii îi explodează. Ajunse la primul copac, făcu o mişcare bruscă pentru a evita coliziunea şi apoi văzu cum taurul trece ca o vijelie, apoi se opreşte

frustrat. Se întoarse şi zbură spre următorul copac. Avea crengi joase şi era mai aproape de gardul de hotar.

Din senin, realiză că animalul se năpustise cu copitele de cealalată parte a gardului. Sări, prinse o creangă şi reuşi cumva să se caţere în copac.

Conştientiză în tăcere celelalte lucruri care se întâmplau, ca şi cum n-ar fi avut importanţă pentru ea. Nu-i păsa decât că era deasupra nivelului periculos; inima îi bătea să-i sară din piept, plămânii o torturau, iar urechile îi ţiuiau. Jos, taurul răgea furios.

Hotărî să caute o creangă mai sus, mai rezistentă; se ridică şi se aruncă pe următoarea, privind jos. Era chiar deasupra gardului. Cu puţin noroc, poate reuşea să sară din copac. Dar înainte de asta, trebuia să-şi recapete suflul, să se asigure că pe câmpia următoare nu mai era nici un animal şi să se roage cu toată fiinţa că taurul nu se pricepea la sărit gardul.

Apoi se auzi o voce:

- Hei, tu, din copac!

Rowena se chinui să vadă printre frunze. Vocea continuă:

-Ar trebui să-ţi iei un bilet la loto. N-am cunoscut pe cineva mai norocos!

Rowena simţi cum clocoteşte de furie. Norocoasă!

Proprietarul vocii apăru în raza ei vizuală. Era brunet şi înalt, călare pe o iapă magnifică, dacă Rowena ar fi fost în măsură să aprecieze cabaline. Poate c-ar fi trebuit să-i mulţumească. avea senzaţia că aruncase ceva şi luase taurul în stăpânire. Oricum, în cea mai mare parte, se salvase singură, aşa că nu-i va spune decât ce credea despre. El vorbi primul, şi tonul lui denota o mânie dusă la apogeu.

- Când te dai jos de acolo, spuse el, înverşunat, ai să-mi spui ce naiba cauţi să te plimbi pe pajişti cu tauri cu pedigree. Există modalităţi de sinucidere mult mai plăcute!

Rowena inspiră adânc şi-l lăsă să-şi termine predica.

- Crede-mă că nu mă plimbam. încercam să-mi găsesc drumul. îmi căutam angajatorul, care ar fi trebuit să vină să mă ia. Am primit o slujbă de la o creatură vagă, care nu ştie îndeajuns încât să mă întâmpine acolo unde am stabilit, chiar şi după ce am confirmat ora sosirii printr-o scrisoare. Am fost părăsită la o răscruce, în mijlocul pustietăţii, de către un oarecare şofer de autobuz, care m-a sigurat că cineva va sosi din clipă în clipă. După ce am aşteptat o jumătate de oră, mi-am aruncat bagajele într-un şanţ, am găsit o casă. presupun că se poate numi casă. din care a ieşit o ţărancă idioată! Mi-a spus s-o iau pe scurtătură, m-am căţărat pe garduri ghimpate, m-am strecurat pe sub altele, am sărit pârleazuri, mi-am rănit picioarele şi mi-am stricat pantofii! Am avut grijă s-o întreb pe idioata pe care am menţionat-o mai devreme dacă nu voi încălca proprietăţi, iar ea m-a asigurat că în Noua Zeelandă, nu poate fi vorba de aşa ceva. Toată lumea se duce peste tot. Nu e de mirare că nu aveţi indicatoare, nu aveţi nevoie de ele. ţineţi tauri sălbatici şi nimeni nu se deranjează să avertizeze restul lumii despre ei. Şi apoi, mă întâlnesc cu un ţărănoi extrem de nepoliticos şi de nesimţitor, care mă înjură şi crede că n-am avut altceva de făcut decât să ies la plimbare, spunându-mi că sunt „norocoasă“!

Se opri, rămânând fără suflare. Bărbatul pufni în râs. Dacă ar fi avut la îndemână ceva, Rowena ar fi aruncat după el; nu se mai simţise vreodată atât de primitiv de sălbatică.

El se apropie mai mult de gard. Zâmbea într-un fel atât de iritant, încât Rowena ar fi dat orice să-i şteargă zâmbetul de pe faţă. Privi în sus.

- înainte să mai continuăm cearta asta, ar fi mai bine să cobori pe partea dreaptă a gardului. Haide!

Nu avea de ales, aşa că îi dădu ascultare. El descălecă şi spuse:

- Ai face bine să urci în şaua mea, sau. te temi?

- Teamă?! Dumnezeule, nicidecum! Vocea Rowenei era plină de năduf. Trebuia să-şi menţină supărarea, era singura care o ajuta până când interviul acesta ridicol lua sfârşit. Trebuia să se bazeze pe acest. da, ţărănoi, s-o călăuzească spre Tawhai Hills. Era dificil să-şi păstreze demnitatea, având în vedere că pălăria îi căzuse, fusta i se rupsese, iar tocurile pantofilor se înţeleniseră cu jumătate din pământul Noii Zeelande, ca să nu mai vorbim despre ciorapii care
i se rupseseră într-o mie de locuri!

îşi coborî cu grijă un picior şi simţi cum glezna îi este ghidată spre şa, iar în clipa următoare, bărbatul o luă în braţe şi o puse pe pământ. O ţinea de coate, ca şi cum s-ar fi temut să nu cadă sau să leşine.

- Acum, cum te cheamă şi unde vrei să mergi?

- Numele meu e Fotheringham şi caut Tawhai Hills, spuse ea înţepată.

Bărbatul o privi uluit de sub sprâncenele încruntate.

- Sfinte Sisoe! Eşti domnişoara Rowena M. A. Fotheringham?

- Da. De ce?

Râse din nou. Râsul lui o scotea din minţi.

- Am crezut că ai pe puţin şaizeci de ani. că eşti ogârjită şi costelivă.

Fu rândul ei să-l privească mirată.

- Ai crezut. doar nu eşti vreo rudă de-a viitoarei mele angajatoare, nu?

Chipul lui avea o ironie gravă.

- Ba da. Sunt nepotul ei. Nepotul ei ţărănoi, Forrest Beechington. Iar tu trebuia să vii miercuri, nu marţi.

-Am spus marţi. Am scris chiar şi data. Nu se poate să le fi greşit pe amândouă.

- N-am citit scrisoarea ta. cel puţin, nu pe cea de-a doua, mormăi el. Am citit formularul pe care ni l-ai trimis. Ochii mătuşii Lavinia trebuie să fie mai slabi decât credeam.

Aştepta nişte scuze, dar se părea că nu avea să primească. în schimb, el spuse cu aerul că se străduieşte să îmbunătăţească lucrurile:

- Am să te duc la casă şi o să lămurim totul. Presupun că n-ai mai călărit niciodată, dar e destul de departe, aşa că va trebui să urci în faţa mea.

- Cred că mă descurc să rămân în şa, spuse ea, controlându-şi cât putu vocea.

Bărbatul părea hotărât să fie dezagreabil:

- Sper că fusta e destul de largă şi că n-o să ţi-o strici.

- E deja distrusă, spuse scurt Rowena. Trase puţin de ea ca să-i demonstreze.

- Nu numai fusta e distrusă, insistă el, iar Rowena observă cu dispreţ că de sub fustă îi atârnau şiruri întregi de volănaşe descreţite din ceea ce odată fusese jupa ei frumoasă din nailon. Se aplecă şi o smulse cu sălbăticie.

- Mai mult. spuse el ironic şi ţinti cu privirea locul de sub copac.

Rowena se întoarse şi faţa i se aprinse de furie. Până când

ajunsese la copac, trebuie să fi ţinut bine săculeţul de mână, dar apoi îl scăpase. Poate că taurul se jucase puţin cu el, în timp ce se căţărase în copac. Acum, conţinutul era împrăştiat pe o rază apreciabilă.

O cămaşă de noapte galbenă, transparentă, era expusă lângă gard, un sutien negru se legăna nonşalant într-un scaiete, o perie şi un pieptene zăceau pe pământ, iar trusa de machiaj şi cutia cu buretele de baie îşi pierduseră conţinutul.

Rowena se uită după geantă şi descoperi că încă îi mai atârna de braţ.

Forrest Beechington întinse un picior lung peste gard.

- Te rog, nu te deranja! se repezi Rowena. Le voi considera o cauză pierdută. Nu te duce la taurul ăla!

- Mephy s-a liniştit acum, dădu el din umeri. Taurul se întorsese în mijlocul pajiştii şi se întinsese pe pământ, blana lui neagră strălucind în lumina soarelui ca satinul.

- Mephy? Ce nume ciudat pentru un taur.

- Prescurtare de la Mefisto.

- Ce potrivire!

Privi fără să comenteze cum bărbatul acela cu sprâncene stufoase adună fragilele articole şi simţi nevoia să se ciupească, să se asigure că nu era un coşmar. Oare bărbatul avea să uite vreodată incidentul ăsta stupid şi defăimător? Avea să-l treacă treptat cu vederea, graţie serviciilor pe care avea să i le aducă mătuşii lui, sau avea să-i poarte mereu pică? Bănuia că nu se prea dădea în vânt după proşti.

Evident, vruseseră pe cineva mai în vârstă ca însoţitoare a mătuşii, pe cineva cu interese contemporane cu ale ei. O clipă, Rowena intră în panică. La urma urmelor, nu avea decât o sută de lire şi abilitatea de a-şi câştiga

existenţa şi nu vroia să se umilească şi să scrie acasă pentru bani. Trebuia să păstreze slujba asta. dar ce început!

Domnul Beechington mâna iapa, strângând frâiele cu o singură mână, iar cu cealaltă o ţinea atent şi impersonal pe Rowena, sprijinind-o de el.

Tăcerea i se părea apăsătoare Rowenei, aşa că întrebă:

- Ce te-a făcut să crezi că sunt atât de bătrână?

- Scrisul tău. Maniera ta de a pune problema. Numele tău. Am asociat cumva numele Rowena cu cineva de vârsta mătuşii Lavinia. E demodat. Ca şi scrisul tău.

Era adevărat, Rowena ştia. Primii ani de şcoală şi-i petrecuse cu o guvernantă de modă veche, care o învăţase să facă litere meticuloase. Şi poate că prima ei scrisoare fusese într-un stil pompos pentru că nu mai solicitase niciodată o slujbă.

Vocea odios de amuzată din spatele ei continuă:

- Lindsay, nepoata mea, se întreba de la ce vine „M“. Am spus că probabil de la „Matusalem“.

- De la Melisande, râse Rowena politicos.

- Şi ,,A“-ul?

Rowena ezită. Probabilitatea ca cineva de aici să asocieze o însoţitoare cu lordul Ainsley era foarte mică, dar era mai bine să se asigure.

- Agatha, minţi ea.

- Rowena Melisande Agatha Fotheringham! fluieră el. Da, exact din epoca victoriană.

Simţi cum pieptul lui rezonează din pricina râsului.

Făcură o cotitură după o barieră de copaci, ajunseră la un drum îngust, asfaltat, şi înaintea lor apăru reşedinţa de la Tawhai Hills.

Rowena fu atât de surprinsă, încât strânse frâiele din

mâinile lui şi iapa se ridică pe picioarele din spate. Când îşi dădu seama ce făcuse, constată că el nu obiectă deloc. Ei bine, fără îndoială, acesta era punctul lui sensibil: splendoarea Tawhaiului.

Avea două etaje şi era construit din piatră roşie şi împodobit cu plante agăţătoare, strălucitoare în culorile tomnatice.

Grădina cobora sub nivelul drumului şi apoi se strecura în spatele casei. Un pârâu îngust rătăcea, reflectând culorile vii ale florilor. Peste tot erau copaci, mulţi englezi, pe care Rowena îi putea recunoaşte, iar în spatele lor, ca un fundal solid, un brâu de boschete indigene.

în spatele tuturor, răsărea muntele Tawhai, învelit în tufişuri pe versanţii mai joşi, apoi, deasupra umerilor cenuşii, purta o căciulă de zăpadă strălucitoare.

- E într-adevăr mirific! îi reveni glasul Rowenei. Dacă se aşteptase la căldură sau apreciere din partea lui, se înşelase.

- Dacă interiorul s-ar potrivi cu exteriorul! E foarte diferit, permite-mi să te previn.

- Ce vrei să spui, domnule Beechington?

- Este păstrat cu fanatism, domnişoară Fotheringham. E foarte dificil să transporţi lucruri aici, şi mătuşa Lavinia n-a fost niciodată obişnuită cu menajul. N-a fost nevoie să-l facă. întreaga casă e plină de praf, covoarele sunt mâncate de molii şi de mucegai. Vei fi îngrozită. De fapt, n-o să te învinuiesc dacă dai bir cu fugiţii. Menajerele nu rămân, fără un număr adecvat de servitoare. nu avem decât una, în momentul de faţă, micuţa Nelly, care habar n-are de nici unele. Mătuşa Lavinia nu e persoana care s-o instruiască. I-am spus mătuşii că ar trebui să-ţi spună toate astea. majoritatea însoţitoarelor se aşteaptă ca îndatoririle lor să

constea, în principal, în a răspunde la telefon şi la corespondenţă şi la a conduce maşina.

- însoţitoarea asta, nu, spuse iute Rowena. Voi fi bucuroasă să vă ajut cu menajul.

- înainte să-ţi iei un angajament, aşteaptă să vezi, spuse el pe un ton batjocoritor. Nu ştiu cu ce ai fost obişnuită, dar Tawhai e uriaş.

Rowena se gândi la casa cu care era obişnuită. nu, dimensiunile Tawhaiului n-o îngrozeau. Nu spuse nimic.

Forrest priponi iapa de un stâlp al gardului, apoi o ajută să descalece. Intrară împreună în holul spaţios şi întunecos, adăpost prielnic pânzelor de păianjen şi murdăriei. Forrest Beechington aprinse lumina ca să poată vedea mai bine.

- Vezi?

„Cu siguranţă, nu vrea să rămân“, se gândi Rowena, şi o luă ca o provocare. îşi aruncă privirea de jur-împrejur.

- Nimic ce nu se poate aranja cu puţin efort, spuse ea cu răceală şi văzu cum buzele lui se strâng.

- Ei bine, intră aici. Deschise o uşă care dădea într-o cameră de dimineaţă şi apoi spre un cabinet. Am să-ţi aduc un coniac. O să te pună pe picioare după experienţa cu Mefisto şi poate că o să amortizeze şocul pe care o să-l ai când o să vezi restul casei.

Când se opri în faţa cabinetului, vocea Rowenei îl interpelă:

- Te rog, nu te deranja. Nu am nevoie de nici un coniac. E nevoie de mai mult de un taur ca să mă tulbur.

- Ei bine, spuse el după o scurtă pauză, atunci vino la bucătărie şi am să-ţi fac un ceai. Presupun că asta n-o să-ţi displacă.

- Nu. Aş vrea o cană de ceai, mulţumesc. Dar mai întâi,

n-ar trebui s-o cunosc pe măuşa ta?

- Ăsta e un alt lucru care face ca sosirea ta să fie atât de inoportună. Nu e aici. E la Christchurch şi vine mâine. Va trebui să văd dacă te pot caza la soţia unuia din fermieri, sau s-o conving pe una din ele să doarmă la noi.

Rowena sesiză dispreţul lui crescând. Halal primire!

- Sunt capabilă să-mi fac şi singură ceaiul. Dacă îmi arăţi care cameră va fi probabil a mea, am să-mi aranjez lucrurile şi sunt sigură că trebuie să ai treburi care te aşteaptă.

Nu avu nici un efect.

- Oh, am să-ţi arăt unde sunt toate. Vreau şi eu un ceai.

învăluiţi într-o aură de ostilitate, merseră împreună în bucătărie, o încăpere de dimensiuni exagerate, murdară, dar cu o instalaţie electrică destul de bună.

Domnul Beechington părea să se fi îmblânzit, spre surprinderea Rowenei; era convinsă că se aştepta ca întregul personal să-i stea la dispoziţie la orice oră. Scoase un serviciu mult prea valoros să fie ţinut într-un dulap de bucătărie, aduse nişte biscuiţi cumpăraţi şi tăie felii de prăjitură cu fructe.

Neaşteptat, dar starea de spirit a Rowenei se îmbunătăţi. Poate că într-adevăr avusese nevoie de un ceai. Poate faptul că, dintr-o dată, casa aceea frumoasă şi neîngrijită reprezenta o provocare. Era nevoie de ea aici.

Forrest Beechington îşi scoase o ţigară şi se ridică.

- Ei bine, văzând că nu eşti domnişoara Matusalem, ar fi mai bine să-mi caut un majordom.

Sesizând tonul lui, Rowena îşi pierdu cumpătul:

- Nu mă mir că e greu să-ţi păstrezi personalul, izbucni ea. Până acum, nu sunt prea impresionată de manierele tale faţă de angajaţi. Cred că ar fi mai bine să mă duci

unde mi-am lăsat bagajele şi dacă în locul ăsta uitat de Dumnezeu există un autobuz cu care să mă pot întoarce în oraş, am să-l iau! Cred că ai fi mult mai fericit cu o femeie mai în vârstă. cum ai spus? Ogârjită şi costelivă! Deşi, văzând cât de multe are nevoie casa asta ca să intre în râdul lumii, mă depăşeşte de ce ai prefera pe cineva mai bătrân.

- Vrei să ştii de ce?

- Nu în mod deosebit. M-am săturat. E cel mai ciudat loc pe care l-am văzut vreodată! Eşti drăguţ să mă ajuţi să plec?

Gândul amărâtei sute de lire din geantă răsări în mintea Rowenei. însemna o gazdă de categoria a treia. însemna să accepte orice fel de slujbă.

- Nu, spuse proprietarul de la Tawhai Hills. Am spus că am senzaţia că ne poţi fi de ajutor. Motivul pentru care preferam ca însoţitoarea mătuşii să fie mai vârstnică este pur personal şi egoist.

Rowenei i se păru că faţa întunecată şi aspră arăta ciudat.

- Am să-ţi descriu de la început cu acurateţe situaţia. în ultimii doi ani, mătuşa Lavinia a avut trei însoţitoare. Una foarte tânără, una de douăzeci şi ceva de ani şi una de treizeci. Dar toate au avut ceva în comun.

- Da? spuse Rowena pe un ton care arăta că nu era câtuşi de puţin interesată.

- Toate aveau aceeaşi ambiţie de a deveni stăpâna de la Tawhai Hills.

- Vrei să spui că. plănuiau să se mărite cu tine! îl privi dispreţuitoare. El interpretă corect şi ridică mâna, oprind-o să continue să-şi arate revoltarea.

- Ştiu că par încrezut şi plin de mine. Ştiu că te înfurie.

Dar nu sunt un infatuat. Sunt foarte conştient că, dacă aş avea o slujbă la oraş, un salariu, sau dacă aş munci la o fermă, probabil nici o femeie nu s-ar uita de două ori la mine, cu atât mai puţin să mă urmărească, dar cum sunt moştenitorul acestei moşii şi asta atrage după sine. Ca urmare.

- Ca urmare?

- Ca urmare, de data asta am decis să te devansez şi să fiu brutal de franc. Trebuie să ştii de la bun început că nu-ţi merge cu mine!

- Nu sunt devastată, spuse Rowena pe un ton indiferent. Nu mi-ai spulberat nici o ambiţie. Nu-mi pot imagina nici o cantitate posibilă de posesiuni care să te poată facă eligibil în ochii mei, domnule Beechington.

- Eşti departe de orice ispită, domnişoară Fotheringham? E imposibil să te laşi ademenită de tentaţia bogăţiei sau a iubirii?

- Iubire! Vocea Rowenei avea o nuanţă care putea fi scepticism, durere sau dispreţ născut din gândul că nu-şi putea imagina să simtă vreodată tandreţe pentru bărbatul acesta. Un zâmbet slab îi atinse buzele. Domnule Beechington, lasă-mă să te asigur că sunt imună la iubire!

- Ce vrei să spui? Vrei să spui că ţi-ai ars degeţelele şi acum crezi că eşti imună? Sau că. eşti deja implicată sentimental cu altcineva?

Ultimele lui cuvinte declanşară ceva înăuntrul Rowenei. O nevoie disperată de a se înarma împotriva altor insulte. căci simţea de pe acum că viaţa ei şi Tawhai Hills aveau să devină legate. Va fi în siguranţă, nu-i aşa, dacă Forrest credea că era îndrăgostită de cineva.

- Ultima ta încercare e corectă, domnule Beechington. Nu sunt încă logodită oficial, dar sunt pe aproape. Nu-i aşa

că e păcat că nu rămân. din moment ce te-ai fi simţit atât de în siguranţă?

Se măsurară din priviri. Vocea lui fu blândă, dar hotărâtă:

- Să ştii că vei rămâne. Astăzi, nu mai e nici un autobuz spre oraş. Mă duc să-ţi aduc bagajele. Unde sunt, exact, pe marginea drumului?

Rowena ezită. Ei bine, trebuia să rămână acolo în noaptea asta.

- Sunt într-un şanţ mare şi secat. în ele e tot ce am, aşa că nu-mi place să stea la vedere, în mijlocul unui drum părăsit de ţară.

Efectul asupra lui Forrest Beechington fu ciudat.

- Un şanţ. un şanţ mare. într-una din răscruci?

- Era perfect uscat. spuse Rowena ridicând bărbia.

- Uscat, da. Dar nu e un şanţ. e albia unui râu. E uscată, pentru că apa a fost oprită timp de două zile pentru curăţare, dar până acum, trebuie să curgă la debit maxim. Trebuia să i se dea drumul la ora trei.

înainte să-i poată răspunde, el se năpusti afară din casă şi în două minute auzi motorul maşinii pornind furios.

Rowena se aşeză. „S-a hotărât“, se gândi ea. „Hainele, gablonzurile, actele mele, toate vor fi distruse. Va trebui să rămân aici până când pot să-mi încropesc din nou o garderobă.“

Capitolul 2

Rowena nu rămase ca de piatră prea mult timp. Deşi calamităţile, sub forma hainelor stricate, a ostilităţii şi a îngrozitoarei lipse de politeţe, îi ieşiseră cale, lâncezeala nu era o soluţie.

Văzu o trusă cu ace pe dulap şi-şi cusu fusta, îşi scoase jacheta şi-şi suflecă mânecile. în afară de cănile pe care le folosiseră mai devreme, în chiuvetă mai erau vase murdare. Cel puţin, putea să se ocupe de ele.

Rutina muncii zilnice o linişti. Nu trebuia să intre în panică. Chiar dacă unele lucruri i se stricaseră, multe dintre haine puteau, fără îndoială, să fie uscate. Dacă avea suficiente încât să poarte prin casă era ceva şi, din moment ce auzise că salariile erau bune aici, va putea să înlocuiasă treptat articolele distruse. Se strâmbă la ideea de a-şi cumpăra haine de pe o frânghie, apoi se privi în oglindă. „Acum, eşti o fată muncitoare, Rowena Fotheringham. întotdeauna ai muncit, dar n-ai mai fost niciodată dependentă de un salariu.“

Găsi o mătură, aruncă preşurile pe uşa din spate, pe o verandă lungă, înţesată pitoresc cu cizme de cauciuc, cizme de fermier, căpestre, arme, bucăţi de funii şi de lanţuri.

Simţea că făcuse o treabă notabilă în bucătărie, cu toate că, dacă Forrest Beechington avea să observe, probabil nu i-ar fi recunoscut meritele.

Auzi nişte paşi; erau prea uşori să fie ai unui bărbat şi în clipa următoare o voce veselă strigă, chemarea fiind urmată de un prietenos „eşti acolo, domnişoară Fotheringham?“. în bucătărie apăru o fată râzând. Cine era oare? Rowena află imediat.

- Sunt Nancy Jerrold. Forrest mi-a spus că te găsesc aici. Sunt soţia preotului.

Rowena o privi cu uimire. Ce ţară! Nu-şi putea imagina pe cineva mai nepotrivit pentru postul de ajutor al vicarului! Tânăra avea bucle arămii şi ochi surâzători, de orăşeancă; purta o rochie galbenă şi un cardigan asortat. Vântul îi răvăşise frumos părul şi obrajii îi erau mânjiţi de ulei.

Ea ghici gândurile Rowenei.

- Nu prea arăt a soţie de preot, nu? Totuşi, sunt momente în care arăt ca atare. Forrest şi Peter meşteresc la maşina noastră, dar nu prea-şi pun speranţe s-o repare. Mi-au spus să vin aici şi să telefonez la garajul din oraş. Forrest mi-a spus că probabil te pot ajuta să încropeşti un soi de masă. Ar fi mai bine să dau telefonul imediat.

Dispăru pe hol ca o vijelie şi se întoarse într-o clipită.

- Forrest a spus să nu te deranjezi să faci mai mult de o gustare, sunt destule conserve în casă.

Rowena îşi ridică bărbia şi-i spuse:

- Si în frigider sunt destule provizii. Am să pregătesc o cină ca la carte.

- O femeie pe sufletul meu! aprobă doamna Jerrold. Lui Peter şi mie ne este o foame de lup.

- Cât crezi că o să mai întârzie? Ca să putem pregăti ceva gustos şi care să fie gata până vin ei.

- Cel puţin o oră.

- Perfect. Ce zici de somon? în frigider e unul foarte mare. Deschise uşa frigiderului. Nu ştiu cine l-a prins. e demn de cartea recordurilor, aş spune.

Soţia preotului privi nu prea impresionată peştele.

- Oh, nu e prea mare. N-are decât vreo şapte kilograme. Dar cred că somonii neozeelandezi sunt mari. Peter a spus asta de mai multe ori.

începură să taie ceapă, pătrunjel, şi curând bucătăria fu învăluită într-o mireasmă de somon gătit. Rowena aranjă masa în sufragerie, o încăpere încântătoare, acoperită de

praf. Oricum, cu focul aprins de doamna Jerrold şi cu frumoasele aranjamente florale pe care mătuşa Lavinia trebuia să le fi făcut înainte să plece la Christchurch, cu faţa de masă albă ca zăpada şi cu argintăria sclipitoare, trecea de inspecţie şi părea chiar îmbietoare.

Adăugau ultimele detalii la masă, când îi auziră pe cei doi bărbaţi venind pe verandă şi traversând bucătăria. Rămaseră la intrarea în sufragerie. Rowena îşi ridică privirea şi întâlni supriză şi. să fi fost oare plăcere?, pe faţa lui Forrest Beechington. Amândoi bărbaţii adulmecau plini de apreciere. Peter Jerrold era scund, gras şi roşcat, cu ochi pătrunzători, albaştri şi Rowena ştiu chiar dinainte să deschidă gura că era scoţian.

- E în regulă, iubito, îi spuse el soţiei. N-o să fie atât de scump pe cât ne aşteptam.

- Slavă Domnului! Maşinile enoriaşilor îmbogăţesc întotdeauna fondurile unui preot. O altă notă de plată de treizeci sau patruzeci de lire ne-ar fi dezechilibrat complet bugetul. îi spunem maşinii aceleia „Piatra de moară“.

Bărbaţii se spălară pe mâini şi veniră la masă fără să mai zăbovească. Domnul Beechington spuse, în timp ce-i trase scaunul Rowenei:

- Lucrurile tale n-au păţit practic nimic.

Ea se simţi instantaneu uşurată şi-i fu recunoscătoare că n-o tachinase în faţa Jerroldilor pe tema asta. Aduse supa. Domnul Beechington luă lingura şi gustă.

- E de la conservă? întrebă el neîncrezător, privind-o.

- Cred că pe domnişoara Fotheringham o indignează ideea de conservă, răspunse doamna Jerrold pentru ea. Am crezut c-o să desfacă una pentru desert, dar nu, a făcut o plăcintă. De acum încolo, o să trăieşti civilizat, Forrest.

El zâmbi cu maliţiozitate, n-o ridică în slăvi, ci continuă să mănânce. Când Rowena le aduse cel de-al doilea fel. feliile pufoase, rozalii de somon, artistic tăiate, dar care se

topeau la cea mai mică atingere, deliciosul sos picant, Peter gemu.

- Dacă ştiam că urmează asta, nu-mi mai puneam încă o farfurie de supă, spuse el. Se uită la domnul Beechington. Ai face bine s-o pui pe mătuşa ta s-o concedieze ca însoţitoare şi s-o angajeze bucătăreasă.

Enigmaticii ochi căprui priviră la Rowena.

- E o idee. desigur, dacă asta nu e singura ta realizare în domeniul culinar. Poate nu te dai în vânt după gătit şi ai vrut doar să-mi arăţi ce poţi face!

O provoca. Rowena se hotărî să intre în joc. Vocea ei fu glacială:

- Am studiat ştiinţa treburilor casnice, spuse ea. Am o diplomă în arta culinară şi managementul gospodăriei. Vrei s-o vezi? E în cufărul meu.

Trebuia să rămână fără replică. în schimb, el spuse:

- Prefer să te încerc în fiecare zi.

- Să înţeleg că sunt angajată pe post de bucătăreasă?

- Nu eşti angajată pe post de bucătăreasă. Domnul Beechington nu-i dădea nici măcar satisfacţia de a părea nerăbdător cu ea. Mătuşa Lavinia te-a angajat ca însoţitoare, şi toţi dansăm după cum ne cântă ea.

Rowena se ridică, strânse vasele şi luându-le de pe masă, se gândi: „deci, mătuşa Lavinia e un zbir, nu? Ce casă!“ Aduse plăcinta. Peste crusta ei rumenită, Forrest Beechington îi zâmbi dintr-o dată.

- Mult mai convingătoare decât orice diplomă, spuse el.

Rowena îi zâmbi şi ea, dar cu buzele, nu cu ochii.

Stătură în jurul focului cu ceşti de cafea, biscuiţi şi brânză. Când terminară, Rowena se ridică şi strânse ceştile. Domnul Beechington se ridică în acelaşi timp şi i le luă din mâini.

- Tu şi Nancy aţi gătit, Peter şi cu mine ne ocupăm cu strânsul mesei.

Rowena nu catadicsi să protesteze; simţea că în orice dispută cu
bărbatul acesta, avea să fie înfrântă. Când cei doi se întorceau, trebuia să întrebe care erau aranjamentele pentru noaptea aceea.

Dar nu fu nevoie. Forrest Beechington spuse aspru când reveniră:

- Apropo, Nancy, dacă doreşti, poţi să ne ajuţi într-o situaţie stânjenitoare. Mătuşa Lavinia nu se întoarce decât mâine. Vroiam s-o instalez pe domnişoara Fotheringham cu soţia unuia din oamenii mei. Ce zici, rămâi aici cu Peter peste noapte?

Soţii Jerrold acceptară încântaţi. Forrest adăugă, cu acea subtilă inflexiune de amuzament pe care Rowena o detesta:

- N-o să-ţi oferim vreo cămaşă de noapte de-a mătuşii Lavinia, Nancy. îmi imaginez că domnişoara Fotheringham va putea să-ţi împrumute ceva mai modern şi mai fermecător. Dacă nu, poate că fetele au lăsat nişte pijamale acasă.

Rowena se înroşi la faţă. El păru să nu observe şi-i spuse:

- Dacă vrei să vii acum în garaj, o să-ţi dau lucrurile tale.

Fu uimită când el îi spuse, lângă maşină:

- Nu le-am cerut să ne ajute, pentru că m-am gândit că te-aş putea pune într-o situaţie jenantă. sunt puse toate de-a valma. Am ajuns acolo tocmai când apa era pe punctul de a-ţi uda bagajele. Am scos repede valizele şi nimic de acolo nu s-a udat, dar cufărul n-a scăpat. A trebuit să mă zoresc şi să-l scot cu un sistem de pârghii. în timpul procedurii, debitul de apă l-a luat pe sus şi apa a pătruns înăuntru. Nu e inundat, totuşi, pentru că l-am deschis imediat şi am aruncat în maşină tot ce era înăuntru. Apoi

am coborât în albie să mă asigur că nu s-a pierdut nimic.

Rowena văzu că picioarele lui fuseseră fără îndoială ude, la fel şi manşetele de la pantaloni.

- Mulţumesc că mi le-ai recuperat şi că m-ai scutit de un moment jenant în faţa Jerroldilor, spuse ea, înţepată. Tonul ei era sarcastic, la fel cum putea deveni şi al lui Forrest Beechington.

El o ignoră. Se aplecă şi scoase un braţ de haine. Buzele lui se strânseră:

- E destul de grav să le expui în faţa unui ţărănoi. dar e mult mai grav dacă preotul tău te ajută să le pui în ordine!

Rowena îşi înghiţi un zâmbet. Nu avea să răspundă nici unei încercări de prietenie. Devenea mai cordial doar pentru că se simţea în siguranţă în preajma ei.

- Nu e preotul meu. sunt anglicană, nu prezbiteriană.

- Aici, la Tawhai Hills, nu contează. Biserica este anglicană. Construită de străbunicul meu, la scurt timp după ce au venit aici. Avem slubje prezbiteriene, anglicane şi metodiste. Vicarul, preotul prezbiterian şi parohul vizitează toţi reşedinţa, ca şi fermele.

Nu trebuia să-i dea de înţeles că-l aprobă, deşi în adâncul inimii ştia că asta era o biserică aproape ideală. Se opri şi luă câteva haine.

- O să te urmez. Nu ştiu unde este camera mea.

El mută maldărul de haine în cealaltă mână şi o luă nu prea blând de încheietură.

- N-ai de gând să vezi partea amuzantă a lucrurilor, Rowena Melisande Agatha Fotheringham? o interpelă el.

Rowena nu se clinti, arţăgoasă.

- Există şi o parte amuzantă?

- Pentru cineva cu simţul umorului, da. Tu n-ai aşa ceva?

- Ba da. dar se pare că nu e de aceeaşi firmă cu al tău. Eu râd în sinea mea. dar nu de mine însămi.

Spera să aibă plăcerea să vadă că-l atinsese, dar fu dezamăgită.

- Eşti mai bătrână decât am crezut prima dată, chicoti el. Fu neaşteptat. Ai o vioiciune a minţii care înţeapă. Foarte puţini oameni tineri au asta. Când te-am văzut căţărându-te în copacul ăla, am crezut că arăţi ca o fetişcană cu picioare lungi, cam de vârsta lui Lindsay.

- Ei bine, îndrăznesc să spun că majoritatea femeilor par mai în vârstă şi mai demne, când nu sunt fugărite de tauri lăsaţi în plata Domnului!

- Oh, ei bine, dacă ţii morţiş să mă iei în serios, atunci, să mergem, oftă el.

Camera fu o surpriză plăcută pentru Rowena. Era încântătoare, mobilată ca un dormitor, şi cineva o primenise de curând. Nu era nici o urmă a neglijenţei care domnea în restul casei. Evident, mătuşa Lavinia îşi amintise măcar să pună să fie curăţată pentru ea.

Ferestrele erau arcuite şi dădeau într-o terasă cu balcon, care avea draperii. Nu-şi putu reţine exclamaţia de plăcere, îndreptându-se spre ele.

-Ai o fire romantică, văd, dădu el din umeri. Majoritatea fetelor adoră balcoanele. Serenadele şi tot tacâmul. Păcat că nu e nimeni să cânte la chitară, deşi poate reuşesc să-i conving pe maori şi să facă o „haka“ în faţa ferestrei tale. te-ar scoate din toţi sperieţii!

Lăsă maldărul de haine pe pat şi din ele căzu un plic cu fotografii. El ridică plicul.

- Evident, astea sunt în regulă, dar una din ele căzuse şi mă tem că n-a mai rămas mare lucru din ea. Am pus-o în revista asta. Deschise revista şi i-o întinse.

Chipul lui Geoffrey o privea, strâns şi îmbibat cu apă.

- Mă tem că nu mai poate fi salvată, spuse Forrest. Se uitară amândoi la poză. Mâzgălit de-a curmezişul, în colţul din stânga, stătea scris: „Cu toată dragostea, Geoffrey“.

Contează mult? întrebă el, destul de blând.

- Nu, spuse ea, cu mai mult sentiment decât intenţionase. O s-o arunc. O aruncă în şemineu.

- Bietul Geoffrey, spuse neiertător Forrest Beechington. Presupun că şi pe el l-ai aruncat. l-ai înlocuit, poate, cu celălalt bărbat, care a avut bunătatea să te imunizeze la a te mai îndrăgosti de altcineva.

- Ei bine, e un punct de vedere, dădu ea din umeri. Nu vroia mila bărbatului ăstuia! Oh, nu. Era mai bine să creadă că-l părăsise pe Geoffrey, decât să ştie că lucrurile stătuseră invers.

Forrest se duse să-i aducă restul lucrurilor. Rowena fu bucuroasă să poată examina încăperea la adăpost de privirea lui ironică. întreaga cameră părea redecorată de curând, nu atât de curând cum fusese ea angajată ca însoţitoare, dar cu siguranţă, fusese modernizată mai târziu decât restul casei.

Când domnul Beechington se întoarse, Rowena spuse, mai mult de dragul conversaţiei, căci până şi tăcerea era antagonică:

- Decoraţiunile acestea sunt mai recente decât restul casei, nu-i aşa?

El încuviinţă din cap şi, pentru o fracţiune de secundă, Rowena crezu că vede o umbră traversându-i chipul, o umbră care putea să însemne durere.

- Am redecorat-o acum cinci ani, când am aflat că nepoata mea venea mereu aici, să păstreze o conexiune dureroasă cu trecutul. Camera asta a aparţinut fratelui meu şi soţiei sale. Au murit pe neaşteptate. Penny şi Tony au trecut peste asta, dar Lindsay n-a putut. Era mai mare şi. i-a fost mai greu.

- A fost o decizie înţeleaptă să distrugi lucrurile care-i aminteau de părinţii ei?

îşi dădea seama că asta era camera în care fetiţa ar fi

venit să fie singură când o apăsau problemele ei copilăreşti. când o înspăimânta vreun coşmar, s-ar fi refugiat în confortabilul pat dublu, unde s-ar fi ghemuit între părinţii ei. şi-ar fi amintit cum se tolănea alături de frăţiori, de Crăciun, deschizând cadouri, răvăşind felicitări şi beteală şi globuri.

- Nu ştiu dacă a fost înţeleaptă sau nu. Trebuia să încerc ceva. Chiar şi copiii trebuie să înveţe că moartea face parte din cursul vieţii.

Rowena nu ştia dacă era prea dur, sau doar trist. Era o faţadă aspră sau un punct sensibil?

- Dar a continuat să vină şi a făcut-o până acum. Ne e dor de ea, când vine acasă din vacanţă, de la Varsity, şi o voi găsi aici, stând la fereastra franceză a balconului. De aceea, i-am spus mătuşii Lavinia să-ţi dea camera asta. E mai bine să fie ocupată.

- Biata Lindsay!

Privirea lui feroce şi provocatoare o fixă.

- Nu sunt atât de sigur că are nevoie de compătimire. Are nevoie să accepte. A trecut destul de mult.

- Câţi ani avea când s-a întâmplat?

- Treisprezece.

Treisprezece! Vârsta cea mai vulnerabilă. Vârsta când o fetiţă era pe punctul de a deveni o tânără femeie, când avea nevoie mai mult ca oricând de o mamă.

- Penny e atât de diferită. E veselă, atât de simplă! spuse el.

- Viaţa nu e simplă pentru persoanele complexe, domnule Beechington, spuse Rowena privindu-l în ochi. în afară de asta, nimic nu creează sau încurajează o situaţie mai mult decât favoritismele părinţilor sau tutorilor. A cauzat probleme din vremuri de mult apuse. Adu-ţi aminte că Isaac îl prefera pe Esau, iar Rebeca îl prefera pe Iacov. fapt care i-a înstrăinat pe cei doi fraţi, unul a petrecut ani

buni în exil. Nici atunci Iacov n-a învăţat lecţia şi, la rândul lui, l-a preferat pe pe Iosef şi i-a întors pe fraţii lui împotriva acestuia. Nu am timp de favoritisme.

Se măsurară din priviri.

- Eşti hotărâtă să crezi ce-i mai rău despre mine, nu? spuse Forrest. Doar pentru că am spus că Penny e atât de diferită, presupui că o prefer pe ea. Te sigur că nu e aşa. Am făcut mai mult pentru Lindsay. a trebuit.

- Si probabil ţi-a displăcut, izbucni Rowena. Sau ai simţit că ar trebui să-ţi fie recunoscătoare! E atât de simplu să simţi partizanatul şi distruge complet unitatea unei familii. Când vru s-o întrerupă, Rowena îl împiedică, ridicând o mână. Stiu ce vrei să spui: să-mi văd de treburile mele, ştiu că n-ar trebui să vorbesc aşa, dar vezi, nu-mi pasă dacă rămân sau nu. şi am genul de fire care nu se poate abţine să nu se amestece, unde văd că relaţiile ies din cursul firesc. Aşadar, dacă ştii că nu-ţi poţi asuma riscul de a avea sub acoperişul tău pe cineva la fel de slobod la gură ca tine, am să plec mâine.

Ochii lui îi susţinură neclintiţi şi căutători privirea. Trecură câteva clipe înainte să vorbească.

- Nu. Trebuie să rămâi. în ciuda a tot ce s-a întâmplat între noi, acum că ştiu că e foarte puţin probabil să-ţi faci speranţe deşarte. cu privire la statul la Tawhai Hills. cred că eşti exact persoana de care e nevoie aici. Eşti astringentă, puternică. copiii sunt acasă doar de sărbători, dar am impresia că s-ar putea să le facă bine prezenţa ta.

- Ce flatant, încuviinţă Rowena. După descrierea ta, par o amărăciune tonică, dar benefică.

- Mult mai bine, spuse el pe un ton ironic. Până la urmă, cred că ai simţul umorului. vino cu mine şi o să-ţi arăt unde sunt lenjeriile. Poate tu şi Nancy vă faceţi paturile într-una din camerele libere.

Rămasă fără replică, arzând din cauza lucrurilor pe care ar fi vrut să i le spună, Rowena îl urmă.

***

Se apropie de ferestrele franceze, trase la o parte draperiile de olandă şi descoperi că lumea de afară era scăldată în lumina lunii. Rowena ieşi pe balcon.

Un moment de nostalgie, ca o strângere crudă, îi opri inima, respiraţia. Era ca un lucru fizic, ceva ce nu mai experimentase vreodată. încercă să-şi controleze sentimentele. Era o prostie. sentimentalisme cauzate de stele. Când Geoffrey îi spusese că se căsătoreşte cu Josie, nu atât de demult, nu se uitase la stelele familiare, tânjind după locuri noi, ţinuturi necunoscute, după o cale de scăpare de toate compătimirile şi întrebările? Nu-şi spusese atunci, în sinea ei, că undeva trebuia să fie stele care să strălucească şi pentru ea?

încet, ca o binecuvântare, pacea coborî în sufletul ei. Pe măsură ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, asemănarea cu meleagurile natale se stingea.

Totuşi, de jos, din grădină, o învăluiau toate miresmele familiare. levănţică, trandafiri târzii. şi vag, miros de fum, care probabil însemna că grădinarul arsese frunze în ziua aceea. în clipa aceea, jos, una din umbre se mişcă şi capătul strălucitor al unei ţigări se deplasă o dată cu ea. Fumul nu venea de la un foc în aer liber.

- La balconul tău, Julieta? se auzi o voce ironică. Romantic, nu crezi?

-Nu tocmai, înghiţi ea în sec. Nu căutam nici un Romeo, ci doar o gură de aer curat. Noapte bună din nou, domnule Beechington.

Intră înapoi în cameră şi trase draperia. Fu iritată să descopere că-i tremurau genunchii la fel de rău ca după întâlnirea cu taurul nărăvaş. Ce ridicol! Nu trebuia să fie

atât de vulnerabilă.

Dar de ce trebuia ca bărbaţii să creadă că toate femeile sunt în căutarea romantismului? Geoffrey spusese, încercând poate să se justifice: „oh, ştiu că sunt vinovat. N-ar fi trebuit să ajung atât de departe. N-a fost nevoie decât de puţină încurajare din partea ta şi m-am convins singur că sunt îndrăgostit de tine. Până când am întâlnit-o pe Josie şi am aflat cât de puternică e dragostea adevărată.“

Rowena nu fusese de părere că-l încurajase. Totul se petrecuse atât de firesc. Crezuse că era inevitabil să se iubească, să se logodească şi apoi să se căsătorească. Interesele lor coincideau. pământul. caii. plăcuta viaţă socială de la ţară. Nu contase că Geoffrey avea mult mai puţin. Fratele ei le-ar fi dat una din fermele proprietăţii, pe care tatăl lor o administrase cu atâta înţelepciune, încât în zilele în care măreţele ferme ale Angliei fuseseră la strâmtoare, Ainsley Dene fusese un model de producţie.

Oh, trebuia să profite de experienţă şi să nu-şi mai ţină niciodată inima în palmă. Nu că ar fi fost vreun pericol să se întâmple asta. Geoffrey o imunizase împotriva iubirii.

Capitolul 3

Rowenei îi păru rău când Jerroldii plecară a doua zi dimineaţă, la ora ceaiului. Fuseseră un fel de tampon între ea şi neozeelandezul agresiv.

- Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, spuse vesel Nancy. Am senzaţia că te potriveşti foarte bine la reşedinţa Beechington. Vorbeşti limba lor. Sunt toţi atât de încântător de nebuni! La revedere.

Domnul Beechington şi Rowena rămaseră pe veranfă. El îi aruncă o privire, cu licărirea aceea după care Rowena nu se dădea în vânt.

- A vrut să fie un complimet! Buzele îi tresăriră nervos. Dar nu te deranja să pari mulţumită. Si eu sunt la fel de neîncrezător. Nancy a spus că vorbim aceeaşi limbă. Să înţeleg că sunt la fel de arţăgos?

Râse de expresia ei scandalizată. Spuse, cu o solemnitate ironică:

- Văd că, asemenea reginei Victoria, pe care o admiri atât de mult. nu eşti amuzată!

Rowena îl ţintui cu privirea.

- Nu. Poate că doamna Jerrold crede că vorbim aceeaşi limbă. Nu ştiu, dar sunt destul de sigură că nu avem acelaşi gen de simţ al umorului. Oricum, contează munca. în dimineaţa asta, am început treburile destul de târziu şi trebuie să strâng paturile. îndrăznesc să spun că şi tu ai mai multe de făcut decât să schimbi amabilităţi cu mine, domnule Beechington. Voi servi masa la unu, dacă e în regulă pentru tine, sau la ce oră vrei. Am să pregătesc ceva la şase şi jumătate, pentru mătuşa ta. Fără îndoială, când se întoarce, putem discuta şi stabili îndatoririle. Si poate reuşesc s-o instruiesc pe această Nelly, pe care se pare c-o consideri un material atât de brut.

- Sunt foarte sigur că te vei descurca s-o instruieşti. Eşti tipul profesoarei, nu-i aşa? Cu toţii vom fi puşi la punct în doi timpi şi trei mişcări. îmi dau seama foarte uşor că s-a zis cu libertinismul la Tawhai Hills!

- Cel puţin, s-a zis cu praful şi cu pânzele de păianjen, replică ea ţâfnoasă.

Se întoarse şi fu deconcertată să-l găsească lângă ea când intră din nou în casă.

- Pot să te scutesc o jumătate de oră, înainte să plec să inspectez albiile râurilor. Mâine va fi o zi realmente plină. Vin asociaţii să terminăm de înfipt ţăruşii la ţarcuri, înainte să aducem berbecii laolaltă cu oile, la sfârşitul lui martie. Se opri brusc şi spuse: oh, îmi cer scuze. Trebuie să-mi amintesc că nu eşti obişnuită cu termenii grosolani, specifici unei ferme.

- Greşeşti, spuse Rowena glacial. Nu sunt o fată de la oraş. Am tră. am lucrat la ţară toată viaţa. Probabil ştiu la fel de multe ca şi tine despre împerecherea oilor, despre ţăruşi şi despre îngrijirea mieilor. Nu e nevoie să te cenzurezi pentru mine, crede-mă.

Trebuia să fie uluit, dar spuse simplu:

- Oh, foarte bine! Un ageamiu poate complica lucrurile, câteodată. Mătuşa Lavinia era întotdeauna amuzată de figura contrariată a ultimei ei însoţitoare, când discutam după cină. Mai întâi, să-ţi arăt camerele de sus.

Conversaţia care urmă fu lipsită de animozitate, până când, din nou jos, ajunseră într-o aripă laterală.

- Aici sunt camerele mele. Adăpostul meu. Am fost bucuros să mă pot refugia aici, când aceste însoţitoare ale mătuşii deveneau o adevărată pacoste. Aici îmi petrec majoritatea serilor.

- Ei bine, dacă asta e tot, mă duc să fac paturile şi apoi

o să-ţi aduc prânzul, spuse tăios Rowena, ignorându-l. Să bat gongul acela de la uşă când e gata?

El încuviinţă, apoi plecă. Rowena se apucă de treabă. Când antricoatele fură gata, bătu gongul şi domnul Beechington apăru repede.

Se uită la farfuria care stătea pe un şervet, într-un colţ al mesei din bucătărie, apoi se uită la ea.

-Ti-am pus masa în camera ta. E foarte luminoasă, aşa că n-am aprins focul.

Văzu că gura lui se încleştă.

- Nu fi absurdă! Trebuie să ştii deja că asta e cea mai democratică ţară şi, oricum, nu te consider o servitoare. Luăm prânzul în bucătărie, aşa cum fac majoritatea celor de aici. De fapt, Nelly mănâncă la masă cu noi.

- Presupun că asta te satisface imens. că toată lumea realizează că-ţi tratezi bine personalul. Mie îmi sună a snobism mascat. în afară de asta, de unde ştii că Nelly nu s-ar bucura mai mult să ia masa în intimitatea bucătăriei ei, decât să-i faci favoruri din astea?

Linia buzelor lui era încă încordată.

- Destul de ciudat, dar Nelly mă place. îi place puţină tachinărie. De ce nu i-ar plăcea? O cunosc de când era bebeluş. Văd că va trebui să-ţi schimbi radical ideile, acum că ai venit în ţara asta. Pe aici, nu avem săli de masă pentru servitori.

Rowena puse cotletele pe o farfurie, le ornă cu felii de roşie şi de brânză şi cu puţin spanac. Luă un şerveţel şi porni spre camera lui Forrest, fără să privească în urmă.

Aşadar. câştigase runda asta. Se aşteptase să-i ia farfuria din mână, însă el o urmă supus.

O aşeză pe măsuţa rotundă de lângă fereastră şi aruncă o ultimă privire.

-Cred că ai tot ce-ţi trebuie, domnule Beechington. îi arătă un clopoţel pe care-l adusese dintr-o cameră de sus. Poţi să suni, dacă mai vrei ceva. mai multă apă caldă, sau pâine, sau unt.

Se întoarse să plece, reuşind cu succes să-i ocolească privirea.

-Aşteaptă! Era mai mult ca o împuşcătură, decât o poruncă, şi o ţintui pe loc. Vocea lui era plină de furie. Eşti drăguţă să te întorci şi să te uiţi la mine?

Ea se întoarse încet, dădu ochii cu el şi se înroşi. îi întinse farfuria acoperită.

-Mulţumesc. du asta la bucătărie, te rog.

Luă cotletele, coşul cu pâine, le cocoţă periculos unele peste altele şi gesticulă spre bucătărie.

Forrest se uită cu dispreţ la ce pregătise pentru ea: felii de pâine cu unt şi un ou fiert şi le dădu deoparte; scoase un cuţit şi o furculiţă şi transferă în farfuria ei jumătate din cotletele lui. Mâncară în tăcere.

Când se ridicară, îi spuse pe un ton nepăsător:

-Ei bine, nu mă aştept ca o masă servită într-o astfel de atmosferă să facă ceva pentru digestiile noastre, pentru glicemiile noastre. Păcat, a fost realmente foarte bine gătită. dar cel puţin acum ştii că am pretenţia să mi se dea ascultare în propria mea casă.

-Da, domnule Beechington, spuse ea, şi ochii verzi îi scânteiară asemenea unei vrăjitoare. De asemenea, acum înţeleg că un angajator poate avea intimitate ori de câte ori pofteşte. Dar nu şi un angajat! Dacă şi cu celelalte însoţitoare ale mătuşii tale ai fost la fel de schimbător şi de temperamental, nu mă miră că uneori ţi-au dat impresii greşite.

- Oh, crede-mă, n-a fost o impresie greşită, strânse el din buze. Cel puţin, se pare că ne înţelegem. Perfect. Tonul lui indica finalul disputei. Luă o cârpă pentru şters vesela. Cred că ai o zi agitată, şterg eu vasele.

Rowena înghiţi în sec.

- Nu-mi dau seama dacă e o ofertă amicală, sau un ordin. Dacă e prima, şi te grăbeşti să pleci din nou, pot să refuz?. într-o manieră la fel de amicală? Nu mă grăbesc. Dacă e un ordin. ei bine, nu te pot opri.

îl pusese în încurcătură, ştia. Forrest nu putea să insiste prea mult, dat fiind modul în care expusese situaţia. Lăsă cârpa deoparte.

- Atunci, dacă te descurci, da. Vreau ca anumite lucruri să fie gata pentru asociaţi. Ieşi.

Tocmai terminase de şters vasele, când auzi paşi pe verandă şi se întoarse. Era ceva ciudat. Forrest Beechington stătea în pragul uşii, alb ca varul, ţinându-se cu mâna stângă de încheietura de la dreapta; sângele i se prelingea printre degete.

- Rowena! spuse el, şi abia avu timp să realizeze cât de ciudat era să-şi audă numele pe buzele lui, că el alunecă lângă uşă şi se prăbuşi pe podea.

Rowena luă cârpa de şters vase, se opri lângă el, îi ridică încheietura şi scoase o exclamaţie de oroare. Cum Dumnezeu se pricopsise cu rana aceea adâncă? Nu sângera pur şi simplu. sângele ţâşnea. se tăiase la arteră!

Nu pierdu timpul, totul trebuia făcut imediat. Legă strâns cârpa de şters vase, încropi un tampon gros şi-i sprijini mâna cât putu de sus.

Din fericire, găsise trusa de prim-ajutor. Aruncă pe masă fibră de bumbac, vată şi bandaje. Se mişcă rapid şi eficient.

îi puse un tampon, vată, şi-l bandajă cât putu de strâns. Trebuia să-i facă un garou, acum. Ei bine, ştia procedura, deşi una era să i-o aplici colegului tău, la cursurile de acordare a primului ajutor, alta unui om într-o astfel de stare.

Zbură la spălătorie, luă un furtun pentru rufe ca să strângă garoul, şi în câteva minute observă că pata de pe bandaj nu se mai mărea şi putu să-l lase singur, ca să dea un telefon.

Fu uşurată să vadă cuvântul „doctor“ scris cu majuscule în capul listei cu numere de telefon. Aparatul nu avea butoane, doar disc. Sună furioasă şi fu răsplătită cu o voce la celălalt capăt al firului.

în câteva clipe, i se făcu legătura la cabinetul doctorului şi fu nespus de recunoscătoare că acesta era acolo. Ar fi putut fi plecat la kilometri depărtare.

îl explică repede, primi indicaţii şi fu uşurată să afle că va veni imediat.

Fugi într-unul din dormitoare, luă pături şi perne şi reuşi să le strecoare sub Forrest. Pernele i le aşeză sub genunchi şi una suplimentară i-o potrivi sub braţul rănit. Maşina doctorului opri în acelaşi moment în care pleoapele lui Forrest începură să tremure.

Cei doi reuşiră repede să-l aşeze într-un pat. Forrest deschise ochii şi în ei se citi un amestec de surpriză şi iritare.

- Nu vorbi acum, ordonă medicul. Lasă-ne pe noi. Pleoapele domnului Beechington coborâră din nou.

-Ai făcut o treabă al naibii de bună, comentă doctorul pentru Rowena. Asistentă medicală?

- Nu, dar. Era pe cale să admită că urmase cursul de

acordare a primului ajutor, când fu întreruptă, pe neaşteptate, de silueta din pat.

- . Dar probabil are o diplomă pentru asta, în cufărul ei. N-am mai pomenit până acum aşa un model de perfecţiune. diplomă în asta. dimplomă în aia.

- Am spus să nu vorbeşti, Forrest. Am vorbit serios. Ce-ar fi să taci? Apoi, către Rowena: când a mâncat ultima oară. şi cât de mult?

- Acum trei sferturi de oră. cotlete, roşii, spanac. pâine, biscuiţi şi brânză.

- Ei bine, va trebui să fie locală.

Vocea lui Forrest intreveni din nou în conversaţie:

- Bineînţeles că va fi locală. Si dacă n-aş fi mâncat, tot locală ar fi fost. Mâine, trebuie să fiu pe picioare. Punem ţăruşii.

- Nu-ţi face griji, răsuflă anevoie doctorul, nu vei fi! Nu te vei ridica decât atunci când spun eu. Eşti al naibii de norocos că a fost în preajmă cineva care a ştiut ce să facă. altfel, ai fi ajuns la spital, cu perfuzii de sânge şi Dumnezeu mai ştie cu ce. Acum, stai nemişcat cât timp noi avem treabă. Se uită la Rowena. Ţi se face greaţă uşor? N-o să leşini lângă mine, nu? Dacă e aşa, bate gongul şi o să vină unul din oameni.

- Nu mi se face greaţă uşor, spuse ea, indignată.

- Nu, spuse Forrest, ridicându-şi uşor capul. Probabil nici n-o să fumeze o ţigară, după asta. Rezervă luxul unui fum pentru crize majore. Până acum, n-am fost capabil să descopăr ce consideră criză majoră.

- Până acum, replică doctorul, n-am fost capabil să descopăr cum să te fac să-ţi ţii gura. Ţine braţul întins.

îl bandajară şi-i făcură câteva injecţii.

-Acum, cafea, spuse medicul. Tare. O să beau şi eu o ceaşcă, şi poate ne spune cum s-a întâmplat, mai exact.

Forrest Beechington îşi prinsese piciorul în cabluri, când pregătea staulul, şi întinsese mâna să se salveze, însă nimerise într-o coasă care tocmai fusese ascuţită.

Rowenei îi plăcea medicul care spunea verde-n faţă, şi maniera „fără aiureli“ în care trata cu formidabilul domn Beechington. Intră în bucătărie şi o ajută să vină cu cafeaua. Rowena nu îndrăzni să propună să-şi bea singură cafeaua. Culoarea începu să reapară în obrajii lui Forrest.

- Acum, o să te dezbrăcăm şi o să te punem la culcare. Domnişoara Fotheringham a adus sticle cu apă caldă şi pijama.

- N-am nevoie de ajutor ca să mă dezbrac, se repezi Forrest. E doar o încheietură! Noi doi ne putem descurca, doctore. Mă simt mult mai bine. îşi aruncă un picior din pat, făcu un efort să se ridice, dar se prăbuşi la loc. Doctorul îl prinse.

- Burlacii ăştia! spuse cu umor medicul. E doar o arteră! Să-i punem pijamaua, cât timp e prea slăbit să protesteze.

Rowena şimţi o satisfacţie de neiertat că măcar cineva putea să-l pună la punct pe domnul Beechington, chiar dacă însemna că avea să-i poarte pică, după asta. Din fericire, de data asta, nu-şi recăpătă cunoştinţa decât când fu în siguranţă, în pat.

- Acum, ai să stai acolo. şi ai s-o asculţi pe domnişoara Fotheringham. Pare să aibă capul pe umeri. Am să-ţi dau ceva să adormi, iar ea o să te supravegheze. Nu te vei ridica decât atunci când voi spune, şi dacă dai semne de indisciplină. ştiu ce pacienţi răi sunteţi voi, ţâfnoşii n-am-fost-niciodată-bolnav. o să te internez.

Domnul Beechington dormi două ore. Rowena veni din

când în când, pe vârfuri, să verifice dacă respira normal. Până la ora patru, cina era aproape gata şi-l găsi pe pacient treaz.

- Vrei un ceai? întrebă ea, trăgând jaluzelele.

- Da, te rog, şi adu-l şi pe al tău aici. Din cauza slăbiciunii, vocea lui nu mai avea severitatea ultimelor ordine, dar nu îndrăzni să nu-i dea ascultare. Se crispă de durere când îşi schimbă poziţia, ca să ia cana de ceai.

- Doare?

- Nu. E capul. Si am un gust respingător în gură. Medicamentele astea moderne au efecte secundare groaznice, nu-i aşa?

- Da, încuviinţă Rowena, fără să-l compătimească, dar sunt cele mai benefice. Aveai nevoie de linişte şi de somn.

- Crezi că o să fiu un pacient dificil, nu? se strâmbă el. Nu-ţi face griji. Sunt destul de docil în împrejurări din astea.

- Nu-mi fac griji. Doctorul m-a asigurat că eu şi cu mătuşa ta ne vom descurca. Mă aştept să ne asemănăm. Pare genul de femeie- manager.

- Aşteaptă s-o întâlneşti, râse el. Părea o prevestire. Sună-l pe Jock Saunders, unul din oamenii mei. Roagă-l s-o întâmpine pe mătuşa Lavinia la autobuz, la răscruce, la ora şase.

- Pot să conduc, dacă nu poate veni el. sau nu mi-ai lăsa maşina pe mână?

- Oh, aş avea încredere în tine. Aş îndrăzni să spun că ai o diplomă. adică permis. dar treaba ta e aici. Doctorul a spus că nu trebuie să fiu lăsat singur!

Rowena îi aruncă o privire suspicioasă, dar în ochii lui nu era nici o licărire.

- Pentru cineva atât de înspăimântat de însoţitoarele mătuşii, dorinţa asta pentru compania mea este destul de

atipică!

- Oh, dar asta e altceva, ţi-am luat armele de la început. Văzu izbucnirea violentă a chipului ei şi spuse repede: în afară de asta, în momentul de faţă sunt un invalid neajutorat, pe cale de a mă plictisi de moarte. Trebuie să fiu amuzat.

- încă n-ai avut timp să te plictiseşti, şi oricum, sunt pregătită să te îngrijesc, dar nu să te amuz. Până acum, nici unul din noi n-a găsit conversaţia celuilalt amuzantă. întâlnirile noastre au fost mai mult dueluri verbale, care cu greu pot fi considerate potrivite în camera unui bolnav. Iar flecăreala, din moment ce suntem doi străini, n-ar dura prea mult. N-am avea nimic interesant de discutat. Se ridică să plece, dar mâna lui rănită se întinse şi o prinse de încheietură.

- N-ai nici un pic de tandreţe faţă de un om rănit?

- Nu. Nici un pic. Tonul ei nu formula nici o scuză.

- Hmm. Păcat. când eşti singura femeie din casa asta, în prezenţa căreia m-am sinţit vreodată în siguranţă.

- Atunci, despre ce sugerezi să vorbim? întrebă Rowena, ştiind că astfel compromitea de la început conversaţia.

Oricum, nu reuşi să-l afecteze pe Forrest Beechington. Ochii lui se aprinseră cu o licăriere ironică.

- Ai putea să-mi spui povestea vieţii tale. Unde te-ai născut, unde ai făcut şcoala. chiar şi totul despre viaţa ta amoroasă! Despre tipul ăsta care ţi-a dat imunitatea faţă de iubire! Am senzaţia că ar fi cel mai distractiv, mi-ar lua gândul de la rană!

- Atunci, păcat, va trebui să te descurci fără distracţia asta, domnule Beechington. Legăturile mele amoroase mă privesc personal. Nu trebuie să ştii decât că poţi fi sigur că n-am nici o năzuinţă ascunsă faţă de tine. Acum, am multe

de făcut. Nu pot să-i pregătesc cina mătuşii tale stând în sufragerie şi vorbind cu tine. Sunt sigură că liniştea, dacă nu somnul, e ceea ce-ţi trebuie.

Cu un aer de indiferenţă studiată, aranjă aşternuturile, îndreptă pătura, apoi traversă către ferestre şi trase jaluzelele, după care părăsi încăperea. Se simţi foarte mulţumită.

Lucră rapid şi încercă să nu cadă pradă nervozităţii. Dacă doamna Beechington era la fel de dificilă ca nepotul ei, viaţa la Tawhai Hills n-avea să fie tocmai roz. Putea să şi-o imagineze foarte bine pe mătuşa Lavinia. genul de femeie-manager. Genul care organiza pe toată lumea, făcând prea puţin ea însăşi.

Principalele ei interese erau în afara casei. Avea să-şi vâre nasul peste tot şi să se asigure că proprietatea era bine administrată şi că veniturile continuau să sosească.

Când auzi o fermecătoare voce feminină sunându-i „chiar eşti domnişoara Rowena Fotheringham?“ Rowena se întoarse, speriată, de la piureul pe care-l pregătea.

Mătuşa Lavinia purta un compleu liliachiu şi avea înfăţişareau unei şcolăriţe. Părul ei argintiu era strâns îngrijit, iar machiajul, deşi modest, era perfect. îşi lăsă geanta împodobită cu perle mici pe un scaun şi veni lângă chiuvetă, întinzând mâinile spre Rowena.

- Sunt o netoată. cum să fac o greşeală tocmai în miezul zilei?!. tipic mie. Sunt lipsită de ajutor şi de speranţă. Sper că n-o să mă găseşti prea exasperantă. Forrest mi-a spus la telefon exact ce crede despre mine. Mi-a telefonat dimineaţă la Christchurch şi mi-a spus că asta nu e o primire pentru cineva care tocmai a venit de acasă. Dar a fost bine că au apărut soţii Jerrold. nu sunt nişte drăguţi? Spune-mi, îţi plac cuvintele încrucişate?

Rowena clipi şi-i spuse că da.

- Ei bine, perfect. Acum, nu le mai pot rezolva decât pe cele tipărite cu litere mari. Cele din ziare sunt cauze pierdute şi chiar şi cu celelalate încurc borcanele. Dar poate că te-ar plictisi să facem câte o integram' în fiecare seară. Mai ales că ar trebui să mi le citeşti cu voce tare.

- Tatăl meu avea probleme cu vederea. întodeaua rezolvam împreună integrame. Eu citeam cu voce tare, dar el le dădea de cap, în cea mai mare parte. Dar.

-Jock mi-a spus că Forrest s-a tăiat. O arteră, mi-a spus, dar te-ai descurcat să-i acorzi primul ajutor. I-am spus lui Forrest că am senzaţia că vei fi perfectă pentru casa asta. Am avut un presentiment. Mi se întâmplă des să am presentimente, şi aproape întotdeauna se adeveresc. întotdeauna se întâmplă câte ceva, pe aici. Trebuie să ai pe cineva calm şi cu sânge-rece. Acum nu contează atât de mult, desigur, cu transportul şi telefonul. ce miros delicios! Ador mâncarea bună, dar nu gătesc. Probabil, ţi-a spus Forrest. Dar nu pentru asta eşti aici. va trebui s-o dăscălim pe Nelly. Necazul e că trebuie supravegheată, iar eu nu sunt persoana care s-o facă. Totuşi.

- îmi place să gătesc, nu mă deranjează câtuşi de puţin, iar bucătăria e încântătoare.

-Iată. am presimţit că totul va fi perfect, încă din clipa în care am primit scrisoarea ta, zâmbi Lavinia.

Rowena realiză, râzând în sinea ei, că deşi mătuşa Lavinia era neputincioasă, fâstâcită şi nu vedea bine, reuşea oricum în tot ce-şi propunea. Oare la asta se referise nepotul ei când spusese că toţi jucau după cum le cânta?

- Mă duc să-l văd pe Forrest, bietul băiat, şi apoi am să-mi pun un şorţ şi am să te ajut, scumpo.

Dispăru într-o aură de parfum de levănţică şi în zornăiala colierului şi a brăţărilor. Se ţinu de cuvânt şi

apăru din nou, cu un şorţ; o ajută să ducă farfuriile.

- Ei bine, nu-i aşa că ai făcut minuni? exclamă ea, studiind sufrageria. Bănuiam eu că devenise cam prăfuită, dar ăsta e necazul cu vederea proastă. nu eşti niciodată sigur, aşa că nu te deranjează. Totul va fi minunat, nu e de mirare că Forrest e atât de mulţumit.

- Forrest. adică, domnul Beechington. e mulţumit? Oh, dar nu poate suferi însoţitoarele. Aşa mi-a spus.

- N-a vorbit serios, scumpo, flutură mătuşa Lavinia din mâna frumoasă. Ca tuturor bărbaţilor, îi place o masă bună. Calea spre inima unui bărbat şi tot restul. Continuă, triumfătoare: mi-a spus să-ţi dau un salariu mai mare!

- Ce-a spus, mai exact? întrebă Rowena, pe un ton neîncrezător.

- Dumnezeule, scumpo, nu pot să-ţi spun exact. Pur şi simplu i-am spus tot ce vei face şi că te-ai oferit chiar să şi găteşti, că te-aş putea privi ca pe o fiică. şi a spus că, dacă adaugi gătitul la tot ce am obţinut prin linguşeli de la tine. aici, se înşală, eu nu obţin lucruri linguşind. ar fi mai bine să unim două salarii. Bărbaţii sunt atât de caraghioşi, nu-i aşa? Adică, nu realizează că femeilor li se pare firesc să combine o sută de slujbe. cea de soţie, cea de mamă, cea de consilier financiar, cea de croitoreasă. l-am spus: „dacă te-ai fi însurat cu Helen, nu ţi-ai fi făcut griji că se ocupă de toate şi cumva, cred că domnişoara Fotheringham le va face pe toate mai bine decât Helen.“ Ştii, e întotdeauna zdrobitor de frumoasă, dar am fost mereu de părere c-o să pălească repede. Ca atunci când bei suc de mere, e divin la început, dar în mod regulat, prefer să beau bere. Helen n-are nici un pic de acid, numai dulceaţă!

- Helen? întrebă Rowena, fascinată de iuţeala cu care dispărea mâncarea din farfuria mătuşii Lavinia, deşi nu mai

contenea cu sporovăiala.

- Helen Dewmore. Sora lui Nicholas, de la ferma Matuku Peak. A fost logodnica lui Colin, fratele lui Forrest. Se potriveau. El a murit într-un accident aviatic şi în ultima vreme ne-am gândit. acum, e plecată în Anglia, suntem siguri că a plecat ca să-şi facă ordine în gânduri. Poate că atunci când se întoarce, se vor. dar trebuie să-i spun lui Forrest că eu cred că ai fi mai bună. ce fel de sos e ăsta?

- Sos olandez, răspunre Rowena absent. La ce se referea? se gândi, disperată. Insinua cumva ceva? „Aş fi mai bună. vrea să spună, pentru Forrest. oh, ce îngrozitor dacă începe s-o facă pe peţitoarea! Probabil, s-a săturat să se mai ocupe de casă, la vârsta ei, şi o să încerce să profite de orice ocazie.“ Poate că ea era de vină că celelalte însoţitoare îl hărţuiseră pe nepotul ei.

Spuse cu voce tare, hotărâtă, pentru că simţea că trebuia să fii fermă cu mătuşa Lavinia:

- Cred că ar fi mai bine să vă spun că eu şi nepotul dumneavoastră ne-am detestat de cum ne-am văzut. Cu cât avem mai puţin de-a face, cu atât mai bine. Sunt aici ca însoţitoare a dumneavoastră şi mă voi ocupa şi de gătit.

O voce slabă, dar ironică, se auzi prin uşa întredeschisă:

- Să ştii că n-o impresionezi pe mătuşa Lavinia. E ca şi cum ai încerca să găureşti o pernă cu fulgi, sau să înfigi un chibrit într-o budincă.

Forrest Beechington stătea în pragul uşii, cu un pahar de apă în mână.

- Ai uitat să-mi aduci asta, domnişoară Fotheringham, aşa că m-am servit singur.

Rowena simţi cum îi ard obrajii. De când stătea acolo? Mătuşa Lavinia nu părea câtuşi de puţin iritată.

- Budincă! pufni ea, triumfătoare. Stii, ăsta cred că e!

- Ăsta e ce? întrebă Rowena, neajutorată.

- Ultimul rând din integrama de ieri. Desert preferat de tânăra generaţie. Ne-am gândit la orez cu toping.

Sprijinindu-se de cadrul uşii, Forrest făcu un gest de neputinţă:

- Vezi?

- Te descurci să ajungi înapoi în pat? Am să-ţi aduc dulciurile. Si, te rog, sună când ai nevoie de ceva!

în ziua următoare, fu ocupată cu pregătitul meselor pentru asociaţi. Unul dintre maori, care evident trecea foarte des pe acolo, veni să-l vadă pe Forrest. Rămase o vreme în dormitorul lui, povestind verzi şi uscate. Rowena îl auzi spunându-i domnului Beechington când „şeful“, când „Forrest“.

îi duse domnului Beechington un ceai.

- Cum îl chema pe maori? întrebă ea.

- Fergus McLaren! Ochii lui scânteiară surâzători. îmi pare rău să te dezamăgesc. mi-ar fi plăcut să-ţi pot da un răspuns mai pitoresc. Mă ridic. Nu mai suport să stau aşa. Crezi că poţi să-mi pregăteşti un gin tonic? Vreau să mă duc la adăposturi. N-o să lucrez.

- Cred că faci cea mai mare prostie. Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi dau voie.

O privi pe sub sprâncenele întunecate.

- Să-mi dai voie?! Trebuie să-ţi aduc aminte, domnişoară Fotheringham, ce i-ai spus aseară mătuşii Lavinia? Ai venit aici ca însoţitoare a ei. nu ca supraveghetoarea mea!

Rowena se întoarse şi ieşi din camera lui.

Nu-l revăzu decât seara, târziu. Mătuşa Lavinia îl văzuse la adăposturi şi-l scosese de acolo într-un sfert de

oră. Rowena o auzise vorbind în şoaptă la telefon şi ghici că-l contactase pe doctor, mai târziu, când acesta apăru.

Mătuşa Lavinia apăruse din camera bolnavului, cu o expresie infatuată şi-i spuse:

- Doctorul crede că s-ar putea ca Forrest să trebuiască să meargă la spital, dacă nu are grijă. Trebuie să bea ceai la pat şi, mai târziu, are voie să se ridice din pat timp de o oră, dacă stă întins pe canapea. N-are voie să se perinde încoace şi-ncolo.

- în cazul ăsta, să fac focul în camera lui? se repezi Rowena.

- Desigur că nu, bietul băiat s-a plictisit să stea singur. Mătuşa Lavinia păru surprinsă. Numai din cauza asta, doctorul îi dă voie să se ridice.

în ciuda faptului că făcu tot felul de treburi casnice în ziua aceea, Rowena descoperi că, noaptea, fu tratată ca un oaspete, de la care nu se cerea decât să se relaxeze şi să se simtă bine; mătuşa Lavinia era atât de încântată să aibă cu cine să discute, încât era extrem de greu să fii promovat la a răspunde. Mai ales când viul ei interes pentru vechea viaţă a Rowenei era amestecat cu vânătoarea de indicii. Te dezarma complet.

Rowena decise că trebuia să-şi amintească exact ce recunoscuse. ai ei, cu excepţia unui frate, muriseră. nu, nu intrase niciodată în afaceri, nici nu urmase vreo carieră, stătuse acasă, administrând gospodăria pentru tatăl ei şi mai lucrase în districte mari, ca însoţitoare. Asta era cea mai bună linie pe care o putea adopta.

Mătuşa Lavinia fu chemată la telefon de către Nelly şi Forrest îi spuse, amuzat:

- Nu-i poţi închide gura mătuşii Lavinia, aşa cum ai

făcut cu mine, când te-am întrebat despre viaţa ta din trecut, nu?

- N-am vrut, spuse Rowena, ridicându-şi privirea de la lâna pe care o împletea voluntar.

- Nu? Vocea lui părea neîncrezătoare. Chiar şi mie mi-ai părut mai degrabă rezervată. De fapt, aproape încurcată. în ciuda neajutorării ei, mătuşa e destul de vicleană, să ştii. Este cu adevărat interesată de ce face ca inimile oamenilor să bată, care sunt ambiţiile lor, visele lor.

- Si de ce ar trebui să mă pună în încurcătură asta? în ciuda cuvintelor ei, Rowena simţea cum i se strânge uşor stomacul.

- Nu ştiu, dar probabil că tu ştii. Ochii întunecaţi o priveau cercetători.

Rowena îşi permise să arate puţin nedumerită. îşi privi cu atenţie lucrătura, ca şi cum ar fi contat mai mult decât conversaţia. Hotărî să atace tabăra duşmană. Era mai bine decât să stea defensivă. fapt care, uneori, sugera că ai ceva de ascuns.

- Domnule Beechington, crezi că am venit aici cu un motiv anume. Ce e în mintea ta?

El nu negă, ci spuse prompt:

- Nu eşti genul însoţitoarei. Cum ai ajuns să ai nevoie de o astfel de slujbă?

- Motivul obişnuit. banii, răspunse ea concis.

- Pari să fi avut un trecut fără probleme financiare.

- Cum de par aşa? întrebă ea, amuzată.

- Cum crezi? Din cauza vocii. vorbeşti cu un accent ultraenglezesc.

- Cum vine asta? pufni ea cu ironie. înţeleg să spui că cineva vorbeşte engleză cu accent de Yorkshire, sau cu accent scoţian. dar cum se poate să vorbeşti engleză cu

accent englez?!

- Punct pentru tine, râse el. E o contradicţie de termeni, dar cred că ştii ce vreau să spun.

- Chiar dacă sunt de foarte puţin timp în ţara asta, găsesc că voi, neozeelandezii, sunteţi ridicol de afectaţi de accentul vostru, fără nici un motiv. Mi se pare destul de acceptabil.

- Probabil că ai dreptate. Nu m-am gândit niciodată la asta. Vroiam să spun că vorbeşti ca cei din elita societăţii engleze. Trebuie să fi făcut parte din cercurile acelea.

- Aşa e, spuse ea calm şi zâmbi slab. Am locuit la cele mai de vază familii.

- Ce te-aş scutura!

- Ar fi mai bine să aştepţi până ţi se vindecă încheietura. Nu trebuie să riscăm o altă hemoragie.

- Atunci, nu mă provoca.

- Te-am provocat? întrebă ea, cu un aer inocent. Abia dacă ţi-am răspuns la întrebări.

- Mi-ai răspuns?

- Vrei să spui că nu crezi că ţi-am răspuns sincer, nu-i aşa, domnule Beechington? Nu-mi place să mi se pună la îndoială cuvântul.

- Nu cred că minţi. Cred că ascunzi ceva.

- S-ar putea, recunoscu ea. Poate că nu-mi place să-mi expun viaţa în faţa unui străin. Te temi că-mi iau tălpăşiţa cu argintăria şi cu bijuteriile familiei? Văzu că obrajii lui întunecaţi se înroşesc şi se bucură. înscrisese un punct.

- Cred, draga mea domnişoară Fotheringham, că ştii foarte bine că nu cred asta. Am senzaţia că e ceva în spatele a tot. încerci cumva să fugi de o situaţie intolerabilă?

Rowena simţi cum păleşte. Acasă, suferise destule

umilinţe. rochia de mireasă comandată, aranjamentele făcute cu vicarul. cele şase domnişoare de onoare. trăise într-un vis, Geoffrey dansând îndrăgostit în jurul ei. făcând-o să se simtă iubită, în siguranţă, chiar şi după moartea tatălui ei. Apoi despărţirea, şuşotelile care au urmat, compătimirile, scânteia de triumf din ochii unora, ochi care înainte fuseseră geloşi. zdrobitorul sentiment al pierderii, amărăciunea de a şti că în orele pe care le găsise dulci, Geoffrey fusese plictisit, calculat.

- Dacă da. dacă am venit aici cu un motiv bine stabilit, trebuie să-i spun unei persoane pe care am cunoscut-o abia acum două zile? De ce aş face-o?

- Pentru că eşti singură şi departe de tot ce-ţi era cunoscut, familiar şi drag, şi s-ar putea să. te ajute.

Răspunsul lui surprinzător o lăsă fără suflare. îl privi năucită. îşi întorsese capul şi-şi privea picioarele de sub pled. Vocea lui fusese. blândă. Ochii lui exprimaseră compasiune. Era conştientă că inima i se îmblânzea, o inimă care sălăşluise prea mult în gheaţă; apoi, când realiză, raţiunea şi precauţia preluară controlul. Şi Geoffrey fusese blând. Fusese minunat când tatăl ei murise; tandru şi înţelegător. aşa crezuse ea. Dar acum, nu mai avea încredere în raţionamentul ei, nici în bunătatea bărbaţilor.

Şi faţa i se înăspri.

- Ai propria metodă de a afla lucruri, nu-i aşa, domnule Beechington? Dacă întrebările directe nu dau nici un rezultat. ceva ce găsesc o intolerabilă intruziune în treburile care mă privesc numai pe mine. încerci compasiunea. N-o să mă înmoi, crede-mă.

Nu-i plăcu prea mult privirea pe care i-o aruncă. Se grăbi să continue, pentru că, deşi mătuşa Lavinia putea vorbi ore întregi la telefon, putea să apară în orice clipă.

- Domnule Beechington, sper că încă nu crezi că am venit aici şi am luat slujba asta cu aceeaşi intenţie ca şi celelalte. Cum aş putea? Nici măcar nu ştiam că exişti, oricât de incredibil ţi se pare. Şi. te asigur că afecţiunea mea aparţine altcuiva. Vrusese s-o spună din nou, o făcea să se simtă în siguranţă, şi mai naturală cu el. îi susţinea mândria.

- Mi-ai mai spus. îi fu imposibil să descifreze expresia ochilor lui. Unde e?. bărbatul ăsta cu care ai. înţelegerea asta. Unde l-ai cunoscut? Dacă e englez, de ce te-a lăsat să vii aici? Dacă e neozeelandez, de ce nu ţi-ai luat o slujbă lângă el? Aici, suntem la kilometri depărtare de orice loc.

Mintea Rowenei căută cu ardoare o explicaţie verosimilă.

- L-am cunoscut pe vapor, spuse hotărât.

- Romantism la bordul unei nave. lună şi stele, palmieri tropicali, oraşe din est. n-ai reuşit să-l aduci tocmai în punctul de. a-ţi oferi un inel, de a vă stabili la casa voastră?

- N-am vrut să mă căsătoresc înainte de a vedea Noua Zeelandă, spuse Rowena calm - oh, de ce naiba inventase idila asta?. de ce nu-i spusese că ura bărbaţii?. dar bărbaţii nu credeau niciodată asta, oricum, mândria lor înnăscută le stătea în cale. Am aşteptat cu nerăbdare experienţa asta. Multe fete din Noua Zeelandă vin în Anglia, în vacanţă. M-am gândit că mi-ar plăcea să petrec câteva luni aici. Am auzit mereu că neozeelandezii sunt amabili, democratici, ospitalieri. că nu se cramponează prea mult de trecutul oamenilor.

Săgeata ricoşă însă. Forrest spuse, netulburat:

- Dar faptul că te-ai îndrăgostit de tipul ăsta n-a surclasat mediocra experienţă de a fi însoţitoare? Si el a

venit aici să lucreze? Si dacă da, n-a vrut o soţie cu care să-şi întemeieze un cămin?

- El. călătoreşte, îngăimă ea.

- Poftim? Cu ce se ocupă?

îndrăzni să pară că nu ezită. îi răsări în minte ocupaţia unui bărbat de pe vapor, pe care nu-l putuse suferi. Din instinct, nu avusese încredere în el, dar avea genul de chemare care explica faptul că nu vroia să se înhame, acum, într-o căsătorie.

- E artist, spuse ea, disperată. Călătoreşte prin Noua Zeelandă timp de şase sau şapte luni; pictează. Un. comision. pentru o agenţie de turism. Vom pune ordine în lucruri, după aceea. Acum eşti mulţumit?

- „Mulţumit“ nu e tocmai cuvântul potrivit, spuse Forrest. Dar sunt bucuros că i-am dat de cap. dar conştiinţa mea! De ce bărbaţi se îndrăgostesc femeile!

între ei se lăsă o tăcere apăsătoare, care nu putea fi ruptă decât prin cuvinte usturătoare. Mătuşa Lavinia intră.

- Vă supăraţi dacă mă duc mai devreme la culcare? întrebă încurcată Rowena, ridicându-se. Sunt foarte obosită şi am plănuit o zi lungă mâine. Am pregătit cina. Nelly poate să vă facă ceaiul.

- Desigur, scumpo. Am s-o rog pe Nelly să-ţi aducă o tavă. Ai avut câteva zile pline de evenimente. Nu mă mir că eşti obosită. Du-te.

- Mulţumesc mult, doamnă Beechington. Noapte bună.

în seara asta, Rowena nu se mai osteni să se uite la stele. Trase draperia, conştientă de lacrimile care-i curgeau pe obraji, şi se urcă plictisită în pat.

îşi ascunse faţa în pernă. „Oh, Geoffrey, Geoffrey. asta ar fi trebuit să fie luna în care ne întoarcem din luna de miere, din Norvegia. ar fi trebuit să avem o mulţime de amintiri pline de tandreţe. ne-am fi stabilit la Hollows. N-ar

fi trebuit să mă interogheze nimeni. ar fi trebuit să fiu protejată, preţuită. Ainsley Dene n-ar fi fost departe, nici Leicester şi Margot. dar mă aflu aici din cauza unui plan nebunesc, prin care încerc să-mi demonstrez că pot inspira iubire şi fără fundalul unui cămin îndestulat. în schimb, nu inspir decât insulte şi curiozitate, drept pentru care scot minciună după minciună, iar minciuna îmi lasă un gust amar. Oh, Geoffrey, aici m-ai adus. naufragiată într-o reşedinţă periferică, la douăzeci şi trei de mii de kilometri de casă, locuiesc cu un bărbat care dispreţuieşte toate femeile.“ Se întoarse cu faţa la perete.

Capitolul 4

Rowena detesta faptul că azi nu putea să-i urască pe toţi Beechingtonii. Mătuşa Lavinia era atât de drăguţă! Nu puteai să n-o placi. Era încântată că Rowena era acolo, şi-i aproba munca încontinuu. Rowena ştia că trebuia să aibă grijă ca afecţiunea pentru femeia mai în vârstă să nu-i influenţeze sentimentele pentru insuportabilul ei nepot.

Nelly nu era atât de dificilă pe cât se temuse. Era un gen pe care-l cunoştea: incapabilă să-şi asume vreo responsabilitate, dar o subordonată sârguincioasă. Era mult mai uşor, probabil, decât dacă ar fi avut de-a face cu cineva mai eficient, dar care ar fi putut să n-o agreeze. Una peste alta, era o situaţie plăcută, într-un cadru frumos, chiar dacă neglijat; ca întotdeauna însă, trebuia să existe o pată neagră - în cazul ăsta, Forrest Beechington.

Era destul de evident că era pregătit să recunoască faptul că era folositoare pentru casă şi că, din moment ce mătuşa lui o vroia acolo, nu mai conta altceva. Tot ce trebuia să conteze, din moment ce clarificase de la început că, orice treburi va avea cu ea, vor fi strict impersonale.

Poate că de aceea îşi permisese accesul acela de bunătate, seara trecută. Declarându-şi atitudinea faţă de femeile fără obligaţii din casă, se aştepta ca ea să observe regulile lui.

Nu avea de ce să-şi facă griji - dacă Forrest Beechington ar fi fost ultimul bărbat de pe planetă, n-ar fi. Rowena se forţă să lase deoparte orice reacţie personală şi continuă să lustruiască balustrada scărilor. Mătuşa Lavinia coborî şi se opri lângă ea:

- Acum că ai terminat cu asta, trebuie să te odihneşti. Du-te în camera de zi şi citeşte ceva. Spune-i lui Nelly să facă la fel. E mai bine să lucraţi şi să vă odihniţi în acelaşi timp.

- Cred că o să mă duc pe veranda din spate, doamnă Beechington; acolo stă şi coase de obicei Nelly.

- Nu e nevoie să stai cu Nelly. Stiu că găteşti şi că faci o mare parte din treburile casei, dar nu trebuie să simţi că te privesc ca pe un soi de servitoare superioară.

- E drăguţ din partea dumneavoastră să spuneţi asta, râse Rowena, dar am motivele mele. Cred că Nelly se simte singură. Asta le lipseşte tinerelor fete. De asta pleacă de la ţară şi se duc în fabrici, la oraş. Nu au companie de vârsta lor. Sper să aducem repede o altă fată. în afară de asta, îmi place Nelly. Nu e prea citită, educaţia ei a fost cam superficială, dar are ceva foarte atrăgător, emană sănătate.

- în regulă, Rowena, ştii mai bine. Mă duc să mă întind puţin. Făceţi-vă un ceai şi relaxaţi-vă după pofta inimii. Au sosit câteva reviste. le-am lăsat în hol. Forrest şi ceilalţi n-or să vină pentru ceaiul de după-amiază. Au plecat la râu, pun gardul şi soţia lui Joke o să meargă cu Land Roverul să le ducă ceaiul.

Nelly îşi ridică privirea de la cusătura ei, când Rowena ieşi pe verandă.

- Ai nevoie de mine, domnişoară Fotheringham?

- Nu. Mă simt puţin cam singură. Te superi dacă împarţi cu mine colţul tău însorit? Oh, bine. Doamna Beechington mi-a spus să aduc afară revistele. Vrei câteva?

Nelly păru recunoscătoare. Rowena ezită. Mai era ceva ce trebuia să-i ofere. Observase lipsa de formalitate a neozeelandezilor în privinţa numelor mici. Se lansă:

- Nu crezi că „domnişoara Fotheringham“ e puţin cam formal, având în vedere că nu suntem decât noi două în casă? Spune-mi, te rog, Rowena.

Nelly se îmbujoră. Arăta mulţumită, dar stânjenită.

- Mulţumesc, oricum, domnişoară Fotheringham, dar. nu m-aş simţi în largul meu să fac asta. Nici una din

celelalte însoţitoare n-ar fi acceptat asta. Se aşteptau să le servesc şi să le car lucrurile. Desigur, ele erau diferite.

- Cât de diferite, Nelly?

Culoarea rămase în obrajii fetei, însă făcu un curajos efort de a explica:

- Ei bine, vezi, nu erau. nu aveau. ei bine, nu erau de calitatea ta, dar asta le făcea să se comporte mai mult de parcă ar fi vrut să fie. mai ales în faţa domnului Beechington.

Rowena fu iritată să afle că proprii obraji începeau să se înroşească. Râse şi-i spuse:

- Ei bine, fă cum vrei, Nelly, şi dacă, atunci când ne vom fi cunoscut foarte bine, vei vrea să-mi spui Rowena, simte-te liberă s-o faci.

Rowena insistă să facă ceaiul şi să-l aducă pe verandă; Nelly uitase de cusătura ei şi se concentra asupra revistelor. Oftă din tot sufletul, privind o reclamă pentru şampon.

- Nu reuşesc niciodată să-mi arate părul aşa!

- Părul tău ar putea arăta aşa, Nelly, dar tu-l răsfeţi arzându-l.

- Dar, domnişoară Fotheringham, e atât de drept. trebuie să-l ondulez.

- Părul drept poate arăta minunat, atâta timp cât e bine periat. Părul tău e auriu şi ar putea străluci, dacă nu l-ai chinui cu atâtea ace. Când îl ondulezi, nu-l poţi pieptăna la fel de bine. Dacă ai avea părul mai scurt şi l-ai peria în fiecare dimineaţă şi seară, cred că vârfurile s-ar întoarce singure. îţi spun sigur.

-Aş vrea s-o fac chiar acum, dar ziua mea liberă e abia marţi, şi.

- Dar ai acum timp liber. De ce nu iei bicicleta până în oraş?

- Nu e nici un coafor. Nu mai aproape de Geraldine.

- Nelly. am avut câteva experienţe în tuns. întotdeauna îi tundeam pe gemenii vărului meu. Am fler în privinţa asta. Mi-ar fi plăcut să fiu coafeză, dacă ar fi trebuit să-mi. Realiză imediat că urma să spună: „dacă ar fi trebuit să-mi câştig existenţa“, aşa că rectifică „ dacă aş fi avut oportunitatea să locuiesc în Londra.“

- Vrei să spui că mi-l scurtezi tu?

- Aş fi bucuroasă, dacă rişti, Nelly.

- Te-aş lăsa să faci orice, domnişoară Fotheringham.

Rowena zâmbi; devenise deja idolul fetei.

- E o afirmaţie făcută în pripă, Nelly. Mă duc să aduc foarfecele şi ceva de pus pe tine.

Aduse o oglindă pe un stativ, o înfăşură pe Nelly cu un cearceaf şi, folosind o perie deasă, se strădui să îndrepte buclele buclucaşe.

Nelly era încântată de schimbare, chiar şi când Rowena era încă departe de a termina.

Ieşiră din nou pe verandă, să usuce părul abia spălat. Diferenţa pe care tunsoarea mai scurtă o aducea trăsăturilor atrăgătoare ale lui Nelly era uimitoare. Erau atât de absorbite de coafarea părului, încât nu auziră paşii pe verandă decât în clipa în care Forrest Beechington vorbi:

- Cerule! Un salon de coafură! Nu-i aşa că ai talente multilaterale, domnişoară Fotheringham? Trebuie să presupun că ai o diplomă şi în frizerie!

- Nu, e doar o îndemânare. Nu crezi că arată drăguţ?

- Prea drăguţ. Forrest ciupi obrazul fetei. Vom căuta o altă servitoare înainte să ne dăm seama unde suntem.

Nelly roşi din nou, mulţumită. Era mai mult decât evident că, în ochii ei, Forrest Beechington nu putea greşi cu nimic.

- Arată bine, aici, la voi. cornuleţe proaspete. Mi-ar prinde şi mie bine câteva.

- Doamna Beechington a spus că soţia lui Jock vă duce ceaiul de după-amiază la locul de muncă, spuse Rowena cu

răceală.

- Si aşa a făcut. Dar asta a fost acum o oră, îndeajuns de mult încât să mi se facă sete din nou. A mai rămas ceai?

- Trebuie să fie rece. Am să mai fac. Rămâi aici, Nelly, am să-ţi termin de aranjat părul după ce-i fac ceaiul domnului Beechington.

El o urmă în bucătărie.

- Câtă bunăvoinţă din partea ta, având în vedere că e timpul tău liber.

- N-am intenţionat să par binevoitoare, doar că.

- Doar că, ce? El întinse o mână si o prinse pe a ei. Vroia atenţia ei.

- Doar că remarcele tale privitoare la precauţia faţă de celelalte însoţitoare fac ca între noi să nu existe naturaleţe. Cu greu pot părea nerăbdătoare să fiu în compania ta, fără să-mi pui aceeaşi etichetă ca şi lor, nu?

- Touché, zâmbi el cu maliţiozitate. Ce limbă ai, Katharina!

- Nu prea te văd în rolul lui Petruchio, spuse ea, râzând.

- De ce nu? Sprâncenele mobile zburară în sus.

- Nu te-aş vedea interesat să îmblânzeşti vreo femeie. La urma urmelor, chiar şi Petruchio avea o oarecare nevoie de Katharina, dar tu. n-ai avea nevoie de nici o femeie. Le dispreţuieşti. îţi eşti absolut de-ajuns.

Fu dezamăgită, dacă sperase să vadă că-i displăcuse asta. El chicoti, scoţând-o din minţi.

- Dumnezeule, cum răspunzi la orice provocare. Nu absolut, Katharina. Femeile au utilitatea lor. De exemplu, a fost nevoie de tine să mă bandajezi ieri, şi când văd cât de eficientă eşti în majoritatea lucrurilor, sunt dispus să recunosc că aş putea deveni dependent de tine. Totuşi, în acea primă zi te-am avertizat, altfel, şi tu ţi-ai fi putut face iluzii. Si noi te vom găsi din ce în ce mai folositoare. Mătuşa Lavinia nu va mai trebui să meargă cincizeci de kilometri, până la Ashburton, ca să-şi aranjeze părul. şi, dacă sunt

prea ocupat ca să mă pot duce la Geraldine să mă tund, ai putea chiar să încerci să mă tunzi şi pe mine.

O senzaţie extraordinară puse stăpânire pe Rowena, la auzul cuvintelor lui. Degetele i se strânseră involuntar în palmă, la gândul că buclele lui negre aveau să asculte, docile, de atingerea ei. Era un sentiment atât de ciudat şi de emoţionant, încât spuse, scorţoasă:

- Erai destul de în siguranţă. în ce mă priveşte, chiar şi fără nici un avertisment.

- Adevărat? Nu sunt genul tău? Era destul de imperturbabil. Ai grijă, ai să te opăreşti într-o clipă, domnişoară Fotheringham.

- Am să las ceaiul să se răcească şi am să aduc câteva prăjituri şi sandvişuri aici.

- Am să-mi beau ceaiul afară, la soare. Du-te şi continuă cu părul lui Nelly. Nu te pierde cu firea din cauza mea.

- Nu mi-aş pierde vreodată firea din cauza ta, spuse ea printre dinţi.

Peste câteva seri, în sufragerie, Forrest Beechington lăsă ziarul jos şi spuse:

- Domnişoară Fotheringham, trebuie să te învăţ să călăreşti.

Ea îşi ridică privirea de la perdeaua căreia îi cosea câteva inele.

- „Trebuie“, domnule Beechington? Vrusese să-i arate că nu era necesar, că era expertă în hipism, dar el nu sesiză inflexiunea vocii ei.

- Da, trebuie. E un lucru necesar, aici. S-ar putea să trebuiască să-mi aduci un mesaj urgent şi aş putea fi la kilometri depărtare, în chei, unde Land Roverul nu e de nici un folos. Nu-ţi place ideea? E o realizare frumoasă.

- Forrest! interveni mătuşa Lavinia. Nu fi atât de dictator! Rowena s-ar putea teme de cai. Unii oameni o fac.

Nu trebuie să facă nimic, dacă nu vrea.

Nu se întâmpla prea des ca Forrest să-şi supere mătuşa, dar de data asta, spuse:

- M-am hotărât. în plus, după cum ştii, adolescenţii ăştia îşi petrec vacanţele în şa şi aş fi mult mai liniştit în privinţa lor dacă domnişoara Fotheringham ar învăţa să călărească şi i-ar însoţi.

Mătuşa Lavinia se uită la el, uluită.

- Dar, dacă e novice, ei vor fi cei care vor avea grijă de ea!

- Mătuşă Lavinia! Cum se poate una ca asta? Stiind-o pe domnişoara Fotheringham, îţi poţi imagina că nu va excela în orice va încerca?!

Rowena detesta sarcasmul din vocea lui, dar hotărî să nu-i dea satisfacţie şi să i-o arate. Luă un alt inel şi-i dădu drumul pe frânghie.

- Ei bine, nu. e atât de bună la toate, dar n-o bate la cap, Forrest. Nu vreau să fie nevoită să înveţe să călărească, doar ca să-ţi facă pe plac.

- Ai învăţa să călăreşti doar ca să-mi faci pe plac, domnişoară Fotheringham? pufni el, ironic.

Vocea ei era glacială, nescuzându-se:

- Nu, domnule Beechington. Dacă învăţ să călăresc, o voi face pentru propriul amuzament, nu ca să-ţi fac pe plac.

Mătuşa Lavinia scoase un oftat exasperat şi flutură din mâini:

- Poftim, Forrest, ai supărat-o!

- Nu-i adevărat. Nu pot s-o supăr. Caii sălbatici n-ar supăra-o. Nici măcar taurii sălbatici, nu-i aşa, domnişoară Fotheringham?

Pe neaşteptate, mătuşa Lavinia pufni în râs.

- Voi doi sunteţi de groază, vă certaţi. întocmai ca Penny şi Tony. Nu-i aşa că e minunat?

Rowena fu înfrântă de sincerele sentimente, dar de data asta fu surprinsă, nu ofensată.

- Minunat, doamnă Beechington?

- Da, sună ciudat, dar ştii la ce mă refer. Toate familiile se ceartă, şi să vă aud înţepându-vă îmi aminteşte de zilele noastre fericite - înainte ca Linda şi Darrell să moară.

Rowena simţi că i se înceţoşează ochii şi se aplecă asupra cusăturii ei. în ciuda animozităţii dintre ea şi stăpânul de la Tawhai Hills, erau momente când amărăciunea poveştii familiei lor îi slăbea apărarea. Momente când părea că Darrell şi Collin nu erau atât de departe. îşi ridică privirea şi văzu că Forrest se uita sobru la ea. Se priviră câteva clipe, fără să trădeze nici unul nimic.

Vocea doamnei Beechington rupse tăcerea bruscă şi tensionată. Nu-şi ridică privirea de la titlul pe care se uita, dar spuse simplu:

- Rowena, de ce nu-mi spui „mătuşa Lavinia“?

Rowena îşi regăsi suflul, conştientă că Forrest o fixase cu atenţie. Asta era altceva. mătuşa Lavinia era atât de veselă, atât de inconsecventă, încât nimeni nu putea să ghicească vreodată că trăia sub ameninţarea de a orbi. Acum, nu mai putea citi decât titlurile.

Chiar ieri îi spusese Rowenei cum tânjise să aibă proprii copii, fii, spusese, şi o fiică scumpă. „o fiică aşa, ca tine, draga mea.“ Cum putea să n-o placă?

- E drăguţ din partea dumneavoastră, doamnă Beechington, dar - vocea îi era puţin nesigură - dar. mi s-ar părea o impertinenţă.

Mătuşa Lavinia nu se supără deloc:

- Nu-mi imaginez că ai putea să pari vreodată impertinentă, copilă scumpă, sau îndrăzneţă, dar ştiu cât de greu e să începi să foloseşti un alt nume. Dar oricând vei vrea s-o faci, simte-te liberă.

- Oh, vă mulţumesc că sunteţi atât de înţelegătoare. Nu îndrăzni să se uite la Forrest.

El spuse, ceva neaşteptat, şi cu. putea oare fi amabilitate?

- Ai putea să-i spui „Beechy“, să ştii. Copiii nu spun niciodată „mătuşa Lavinia“. întotdeauna i se adresează cu „Beechy“. „Beechington“ e atât de complicat să-l foloseşti zi cu zi. Aproape la fel de complicat ca. „Fotheringham“.

- Ar suna copilăros, nu? Sper că nu sunt aşa. Se întoarse spre mătuşa Lavinia şi zâmbi brusc, plină de căldură şi de afecţiune: Mi-ar face plăcere să vă spun „Beechy“, dacă pot, când nu sunt străini prin preajmă.

Tocmai când mătuşa Lavinia se pregătea să vorbească, telefonul sună. Forrest răspunse. întotdeauna primeau telegramele mai întâi prin intermediul telefonului. „Mi-am rezervat o cuşetă pe Queen Charlotte. Plec luni de la Southampton. Cu drag, Helen“.

- Helen se întoarce acasă, repetă el, fără să fie necesar. Ar trebui să fie aici până. să vedem. în mai.

- Ce drăguţ, spuse mătuşa Lavinia şi Rowena nu putu să nu observe că tonul bătrânei era lipsit de căldură. Nepotul ei păru neliniştit, după aceea. Se îngropă în ziare şi reviste, fumă ţigară după ţigară, în locul obişnuitei lui pipe. în cele din urmă, deschise glasvandul dinspre sufragerie şi se duse la pianul mare.

Rowena şi mătuşa Lavinia rămaseră tăcute cât timp el cântă la pian. Nu acompania şi vocal piesele, dar Rowena le ştia pe toate şi potrivea cuvintele în gând. în cele din urmă, Forrest începu să cânte în surdină.

Mătuşa Lavinia se încruntă.

- Ce ciudat!... N-a mai cântat şi nu s-a mai atins de pian de când. Se opri. Chiar şi mătuşa Lavinia avea rezervele ei sau simţea că trebuie să respecte sentimentele nepotului ei. Dar nu era nevoie să-şi termine fraza. Forrest Beechington nu se mai atinsese de pian de când Helen

Dewmore părăsise Noua Zeelandă!

Acum, Helen se întorcea, şi autoritarul stăpân de la Tawhai Hills cânta într-un ritm vioi: „vechea iubire, adevărata iubire, de dincolo de mare!“

Helen fusese logodnica lui Collin Beechington, care murise. Oare Forrest o iubise dintotdeauna? Considera că trecuse un interval decent de timp şi vechea, adevărata lui iubire se întorcea acasă?

Poate că asta avea să-l îmblânzească, să-i slăbească îndârjirea faţă de ea. N-avea să creadă niciodată că Helen s-ar căsători cu el pentru bani, pentru că averea Dewmorilor era la fel de mare ca a lui. Da, Forrest Beechington putea fi cu uşurinţă mai puţin cinic, mai puţin înverşunat, dacă propria poveste de dragoste avea un deznodământ fericit. Toate astea trebuia s-o liniştească pe Rowena Fotheringham, s-o bucure, chiar. dar n-o făceau. era destul de stupid, inexplicabil, dar aproape că se simţea pustiită.

Capitolul 5

Forrest Beechington nu întârzie să-şi ţină promisiunea - sau ameninţarea - de a o învăţa pe Rowena să călărească.

- Acum, spuse el, presupun că toate vasele au fost spălate, paturile făcute, praful şters, totul e gata, conform programului domnişoarei Fotheringham. Nelly poate să facă restul, nu-i aşa, Nelly? Fugi sus şi ia-ţi nişte pantaloni, domnişoară Fotheringham.

- N-ar folosi la nimic să protestez încă o dată şi să-ţi spun că n-am nevoie de nici o lecţie de călărie, nu-i aşa?

- Ai dreptate. N-ar folosi la nimic.

Nelly chicoti. Forrest se întoarse spre ea, zâmbetul indulgent, care adesea era atât de evident în tratativele lui cu Nelly, îmblânzind severitatea expresiei lui.

- De ce râzi, Nelly?

- De felul în care ea, domnişoara Fotheringham, vorbeşte cu tine.

El zâmbi maliţios şi dădu din umeri.

- Vezi? E uimită de temeritatea ta. Să-i ţii astfel piept şefului tău!

- Cred că realmente o admiră, spuse Rowena, cât putu de rece. Are marele avantaj de a fi crescut în cultul respectului şi uimirii în faţa numelui Beechington. în afară de asta, nu mă duce nicăieri, nu? Chiar si când îţi spun că n-am nevoie să învăţ să călăresc, continui să insişti.

- Exact, spuse domnul Beechington, ratând din nou subînţelesul. Ţi-am spus că e o necesitate, într-o ţară ca asta.

- Presupun că nu contează că m-am grăbit în dimineaţa asta, ca să pot conserva fructele. E păcat să vezi fructele alea putrezind în livadă. De-aş fi venit mai devreme!

- Oh, n-am nici o îndoială că te vei descurca, cu sau

fără lecţii. în plus, prima lecţie nu va dura prea mult. descoperim doar punctele sensibile. Si ca să compensez, am să curăţ câte pere vrei, diseară. Du-te şi schimbă-te, domnişoară Fotheringham.

- Da, domnule Beechington, spuse cu ironie Rowena şi se duse fără grabă sus. Ei bine, era treaba lui! Avea să se înveţe minte.

Se uită cu jind la hainele ei de călărie, pe care le depozitase cu grijă. Nu, ar fi trădat-o prematur. Mai întâi, avea să se distreze şi încăpăţânatul Beechington avea să afle că nu întotdeauna trebuia să le vâre ideile lui pe gât celorlaţi. Să presupună din oficiu că nu ştia să călărească!

Ar fi putut râde din toată inima, când îl văzu pe Forrest Beechington scoţându-l pe bătrânul Dandy. Dandy, care era gras, leneş şi îmblânzit. Fusese poneiul copiilor pentru lecţii, şi le făcuse o dată o demonstraţie, dar de atunci trecuse mult şi fusese scos la pensie, călărit doar ocazional, când copiii erau acasă.

Era uşor s-o facă pe amatoarea emoţionată şi neîndemânatică. Rowena întrebă dacă era sigur că şaua nu va aluneca, când puse un picior în scară. Ţinu frâiele greşit, mai întâi prea strâns, apoi prea lejer. Din moment ce învăţase mulţi adolescenţi să călărească, îşi amintea chiar şi acum întrebarea: „eşti sigură că o scară nu e mai lungă decât cealaltă?“

Forrest era surprinzător de răbdător, deşi ura s-o recunoască, chiar şi faţă de ea însăşi, şi nu-i dădea voie să-şi asume nici un risc.

Rowena se întreba ce ar fi spus dacă l-ar struni pe Dandy la galop şi-ar sări peste gard... dar Dandy nu era calul cu care să-şi arate talentele. Nu. avea să aştepte - răzbunarea avea să fie cu atât mai dulce.

- Tine-ţi genunchii spre interior, îi spuse instructorul. Mai târziu, vom pune nişte peni între genunchii tăi şi Dandy. Si n-o să te proclamăm profesionistă decât atunci când vei putea să-i păstrezi acolo. De fapt, nu te descurci rău deloc.

- Mulţumesc, spuse Rowena, cu ironie exagerată şi suspicioasă.

- Nu sunt sarcastic. vorbesc serios.

O urmă de gropiţe se zări, o clipă, în obrajii Rowenei.

- Ei bine. vezi, nu sunt obişnuită cu laude din partea ta, doar cu critici.

El sări, cu mâna pe frâiele lui Dandy, şi se uită strâmb la ea:

- Domnişoară Fotheringham, nu-ţi critic. munca. Orice altceva ţi-am spus, a fost pur personal. legat de motivele şi sentimentele femeilor. Cum aş putea să-ţi critic munca? Tawhai Hills e gospodărit mai eficient decât în zilele Lindei. Chiar mai bine decât pe vremea mamei, şi o consideram cea mai bună gospodină din lume. Si o faci fericită pe mătuşa. îi citeşti neostenit. Nu eşti câtuşi de puţin stânjenită, indiferent ce trebuie să citeşti din ziare. Celelalte însoţitoare erau aproape imposibile. Mătuşei Lavinia îi place bârfa. Obişnuiau să spună: „hmm. ei bine. până la urmă, asta nu e atât de interesant. Mă duc să fac altceva“ şi o lăsau pe mătuşa plină de frustrare. Chiar şi când nu eram acolo să ascult, nu suportau. Cititul cu voce tare e un talent ca oricare altul. Si nu trebuie să ne sfiim să vorbim despre treburile fermei.

- Nu-mi imaginez că te-ai sfii vreodată de ceva, sau că te-ai gândi să cruţi sentimentele cuiva.

Urmă o pauză scurtă, apoi Forrest râse scurt, fără să fie amuzat.

- Cu siguranţă, nu eşti o adeptă a ocolişurilor, nu?

-Aşa trebuie să procedezi, cu unii bărbaţi. Ce ciudat că oamenii grosolani nu arată niciodată o grosolănie corespunzătoare.

Urmă o altă tăcere, mult mai uşor sesizabilă. Rowena îşi ridică privirea şi-l găsi studiind-o cu o expresie de nepătruns. îşi muşcă buza. N-ar fi trebuit să facă ultima remarcă. îşi umezi buzele, trebuia să spună că-i părea rău. înainte să înceapă, Forrest i-o luă înainte:

- în ciuda faptului că ai un temperament atât de vulcanic, Rowena. strălucirea aceea roşiatică a părului tău ar putea scuza asta. am crezut că vei fi mai sinceră cu mine. Pregătită să-i dai diavolului ce i se cuvine, de fapt! Ochii lui dansau, ironizând-o. Vrei să te dai jos, acum? Te-ai săturat? Nu aşteptă răspunsul ei şi-i întinse mâna.

Ea descălecă destul de elegant, uitând o clipă că se presupunea că e novice, şi câştigă lauda lui. O prinse de încheietura mâinii:

- Chiar crezi că obişnuiesc să calc în picioare sentimentele oamenilor, indiferent de reacţiile lor, domnişoară Fotheringham?

Rowena îşi făcu de lucru cu frâiele. O irită să descopere că-şi pierduse oarecum răsuflarea, şi nu vroia să simtă aşa în privinţa lui Forrest. Preferă să-i arate indiferenţă:

-Afacerile cu tine nu m-au făcut să mă aştept la altceva, mă tem. Fără îndoială, mi te pot închipui afişând dispreţ faţă de orice pudoare simulată în privinţa termenilor specifici fermei şi fiind foarte nerăbdător cu oricine care nu e obişnuit cu ei.

-Pentru că am fost atât de slobod la gură în faţa ta? Dar ai spus că ai trăit toată viaţa la ţară. Spune-mi, te-am

ofensat în vreun fel?

- Desigur că nu. Nici eu n-am răbdare, în astfel de cazuri. Viaţa este aşa cum e creată, iar creatorul nu poate greşi. Numai interpretarea ta ne face să ne stânjenim. Nu mi te pot imagina fiind înţelegător faţă de reacţiile unei femei de la oraş. o reacţie pe care probabil ai cataloga-o „de fată bătrână“.

- Atunci, te înşeli. îi strânse şi mai tare încheietura. Chiar mi-a părut rău pentru domnişoara Braithwaite, în ziua în care Tony şi cu mine am purtat o discuţie despre treburile fermei, de faţă cu ea. Biata de ea a făcut feţe-feţe şi l-a rugat pe Tony ca, pe viitor, să se cenzureze de faţă cu ea.

Era prea mult pentru Rowena, îşi dădu capul pe spate şi râse. Forrest râse şi el.

- Aşa e mai bine, spuse el. în ochii lui căprui, cu licăriri verzui, era ceva ce o tulbura. sau era ceva în sentimentele ei? Bărbatul ăsta uitase să fie într-adins ironic şi cinic, el. oh, era o prostie din partea ei să lase garda jos, dar cu un alt început şi un alt peisaj. dacă n-ar fi fost atât de neîncrezător în femei şi dacă ea n-ar fi avut cicatrice din cauza lui Geoffrey, ar fi putut fi pe aceeaşi lungime de undă.

- Mult mai bine, repetă el. Ştii, cred că ne-am putea înţelege foarte bine. Proprietatea asta are nevoie de cineva ca tine. Şi, din moment ce ne înţelegem reciproc, e foarte puţin probabil să apară vreo complicaţie.

Explicaţia lui - „din moment ce ne înţelegem reciproc“ - îi răci pe loc inima. Chiar şi în momentele lui de genialitate, Forrest avea grijă să-i amintească faptul că prietenia lor era doar atât, nimic mai mult.

***

Era deja de o jumătate de oră în bucătărie, când Forrest Beechington apăru.

- Aici erai! N-ai muncit destul pentru ziua asta?

Cum ea vru să protesteze, Forrest ridică o mână.

- Să nu-mi spui că nu eşti obosită. Trebuie să fii. Dacă nu, trebuie să fii un robot. lipsit de orice slăbiciune omenească.

- Sunt obosită, domnule Beechington, dar timpul trece şi curăţatul fructelor nu aşteaptă nici un om şi ar fi o mare uşurare să termin cu ele în seara asta!

- înţeleg. Te ajut. Să nu începi cu prostii de genul „treaba asta nu intră în atribuţiile tale“. Cu cât mai repede te obişnuieşti cu obiceiurile noastre, cu atât mai bine. Nouă ne place să punem mână de la mână şi să ne ajutăm reciproc.

- Nu aveam de gând să protestez. Am să aduc un recipient cu apă sărată, ca să poţi pune bucăţile de pere în el.

- Ce părere ai dacă lucrăm separat? Ar fi mai rapid şi mai eficient. Dacă mă ocup cu decojitul, poţi să le feliezi.

- Mai bine invers. Mă îndoiesc că poţi ţine ritmul cu mine, dacă decojesc eu fructele.

Forrest oftă, îi încredinţă instrumental de decojit şi luă cuţitul.

- De ce nu stai jos? întrebă el.

- Masa e prea înaltă. îmi place să fiu chiar deasupra fructului. Stând jos, nu-ţi obosesc picioarele, dar îţi oboseşte încheietura mâinii.

El se întoarse, se duse pe verandă şi aduse un scaun înalt.

- Ăsta poate fi răspunsul.

Rowena ştia că se încăpăţâna prosteşte, însă spuse:

- Prefer totuşi să stau în picioare, mulţumesc.

- înţeleg, râse el. Ochii îi străluciră. în seara asta, nu-ţi e prea uşor să stai jos, nu? Poate că toate glumele acelea răsuflate despre mâncatul de pe prichiciul sobei sunt adevărate, până la urmă. hm?

- Vrei să spui. din cauza lecţiei de călărie? Forrest încuviinţă. Nu mă doare deloc, mulţumesc, sări Rowena, aşezându-se dintr-o dată.

El se amuza cu ironie şi, auzindu-i, mătuşa Lavinia veni să vadă despre ce era vorba. Nepotul ei o privi solemn.

- Am descoperit doar că domnişoara Rowena Melisande Agatha Fotheringham e mai grozavă decât noi şi în privinţa pielii. nu e din acelaşi aluat ca noi!

- N-am idee despre ce vorbeşti, Forrest, dar cred că o să vin să croşetez aici, arată atât de primitor! Ieşi să-şi aducă lucrurile.

- Mă gândesc cu groază la ziua în care n-o să mai poată croşeta. Cum o să-şi petreacă timpul?

- Cred că întotdeauna o să poată să croşeteze, spuse Rowena. Multă lume croşetează şi citeşte în acelaşi timp. Nu trebuie să te uiţi, dacă ştii exact cum se lucrează.

- Eşti o adevărată alinare, spuse el cu solemnitate ironică. Apoi, mai sincer: mă întrebam ce ne aşteaptă, ca familie. Nu te mărita prea curând cu artistul tău, vrei?

Rowena nu se învrednici să-i răspundă. Luă câteva borcane, le aşeză pe o tavă şi le duse în cămară. Forrest o urmă.

- Mă bucur că ai avut inspiraţia să le faci atât de repede, având în vedere cantitatea, pur şi simplu le-ai tăiat şi le-ai pus la conservat. Credeam că n-o să rezişti şi o să le faci în concordanţă cu Institutul Gospodinelor de Carieră.

Când termină fraza, ochii îi căzură pe câteva borcane,

puse pe o măsuţă separată. Erau conservate perfect, aranjate cu grijă şi tăiate în bucăţi egale. Forrest se uită la ea, nedumerit.

-Acelea sunt făcute din fructe perfecte. Poate că nu prea te dai în vânt după astfel de lucruri, dar m-am gândit că probabil se organizează expoziţii de agricultură şi poate ai vrea ca produsul moşiei Tawhai Hills să concureze cu celelalte. N-am pregătit multe.

în vocea lui se simţi o notă caldă:

- Se organizează expoziţii. cea mai mare e cea de la Christchurch. Noi am participat la paradele de vite, dar partea aceasta am neglijat-o până acum.

Era prima oară când Rowena simţea că laudele lui erau sincere, lipsite de ironie. Se întrebă, în timp ce urca scările, dacă să-i spună a doua zi că era expertă în echitaţie, dar că nu putuse rezista tentaţiei de a se amuza pe seama lui.

Spăla vasele după cină, când auzi maşina lui Forrest intrând în garaj. Luă un prosop, şterse repede vasele şi ieşi pe hol chiar în clipa în care el apăru în pragul celeilalte uşi.

- Oh, Rowena?

Ezită, gândindu-se dacă să se prefacă a nu-l auzi, apoi se întoarse.

- Tocmai mă duceam să mă culc, domnule Beechington. Beechy s-a culcat devreme şi mă gândeam să-i urmez exemplul.

- Trebuie? E dezolant când un bărbat se întoarce din oraş şi găseşte toate femeile dormind.

- Oh. ţi-am lăsat câteva sandvişuri şi cafea, spuse ea pe un ton indiferent.

- Slabă consolare. Mă aşteptam la ceva mai consistent. N-am avut timp să iau cina. Am avut multe de făcut. Credeam c-o să-mi pregăteşti o gustare, dar lasă. Am să

prăjesc nişte costiţă şi ouă. Du-te să te culci, dacă eşti obosită. Faci prea multe. Ar fi mai bine să laşi restul fructelor să putrezească.

Rowena nu vroia nici o favoare din partea lui.

- Oh, am să-ţi pregătesc o masă decentă. Costiţa şi ouăle numai consistente nu sunt! O să-ţi frig nişte carne, dacă vrei.

- Si mănânci şi tu cu mine? Rowena îl privi cu îndoială. Arăta atât de copilăros! Urăsc mesele solitare.

- Foarte bine.

- Nu pari prea entuziasmată, domnişoară Rowena etc. etc. Fotheringham!

- Poate că nu e cel mai uşor lucru să par entuziasmată la ora asta, dădu ea din umeri.

Forrest se uită la ceas.

- Nu e decât zece, draga mea. în seara asta, chiar vorbeşti de parcă ai fi „domnişoara Matusalem“. La vârsta ta, noaptea abia începe la douăsprezece!

- Ar putea fi, în alte împrejurări.

- Vrei să spui că pentru asta ai nevoie de un ring de dans. de muzică şi de romantism?

Rowena nu cedă farmecului închipuirii. La urma urmelor, nu-l detesta? Aşadar, vocea ei fu glacială.

- Nu tânjesc după viaţa de lux, dacă la asta te referi.

- Nu era asta. Dacă ar fi fost aşa, ai fi venit cu mine în oraş. deşi am impresia că, în ciuda fructelor care te aşteptau, dacă ai fi avut altă companie, ai fi venit totuşi. Privirea lui era perspicace.

Aşadar. cu toate că dăduse clar de înţeles că nu avea timp pentru un mariaj, îl irita faptul că unor femei le displăcea compania lui. Rowena zâmbi în sinea ei.

- Ce preferi la friptură? Roşii? Ouă?

- Ambele, te rog. şi cartofi prăjiţi. Unde sunt? îi curăţ eu. Ei bine, dacă ringul de dans şi muzica ies din discuţie, ce zici de lumina lunii? E o noapte minunată. Pari să fi petrecut prea mult timp în casă, cu mătuşa Lavinia. Luna Noii Zeelande nu se compară cu a Angliei, dar să vezi luna deasupra Tawhai Hills e ceva memorabil. Putem face rost de o privighetoare şi presupun că nimic nu se compară cu cântecul ei.

Presupunerea lui că-i era dor de casă şi că nu-i plăcea peisajul sudic o făcu să-şi iasă din fire.

- întotdeauna ai impresia că-mi poţi citi gândurile, domnule Beechington! Lasă-mă să te asigur că sunt departe de a-mi fi dor de casă. Consider că e o ţară minunată. Vastitatea şi senzaţia de libertate pe care ţi-o oferă au farmecul lor. Şi nu mi-e dor nici de cântecul privighetorilor.

Forrest râse şi-şi puse mâna pe umărul ei.

- Doamna mea aprinsă! o tachină el.

Rowena se eliberă de atingerea lui.

- Chiar trebuie să faci de fiecare dată glume maliţioase?

El puse masa, acolo, în bucătărie.

- îţi place carnea de porc mistreţ? o întrebă el. Sperăm să avem în curând o vânătoare de mistreţi. Fac destule ravagii prin împrejurimi.

- Vânătoare de mistreţi? întrebă ea uimită.

- Singurii porci pe care i-ai văzut au fost cei îmblânziţi, din cocini, nu? Mistreţii şi căprioarele sunt o ameninţare, aici. Sunt responsabili cu marea parte a eroziunilor. Trebuie să menţinem scăzut numărul lor.

Rowena îl privi curioasă, în timp ce aşeză farfuriile.

- Ai părut. ei bine, aproape reticent când ai vorbit despre menţinerea numărului lor la o anumită limită. Am

dreptate?

- Da. Părea mai degrabă jenat şi era prima dată când Rowena îl vedea tulburat. Majorităţii bărbaţilor de aici le place la nebunie. Nu-mi face plăcere să omor nici o vietate, doar de dragul amuzamentului. Si unii din porcii aceştia sălbatici sunt atât de abili. întotdeauna m-a captivat modul în care încolţesc câinii. Mai sunt şi cazuri când câinii sunt sfâşiaţi de colţii mistreţilor şi trebuie să li se pună copci. Merg şi la vânătoare de căprioare, când devin o adevărată pacoste. Sunt nişte animale atât de nobile, pline de bucuria de a trăi şi de poezia mişcării. Prefer să observ orice animal, la fel cum îmi place să urmăresc păsările, după cum ştii. Dar să dobor o pasăre la pământ. nu, n-aş putea face asta. Se uită la ea, fără să încerce să se scuze. îndrăznesc să spun că vei găsi asta foarte ciudat la un bărbat.

Ochii ei îi întâlniră candizi pe ai lui.

- Nu. Găsesc că e mai degrabă. înduioşător. îşi dădu seama iritată că se înroşise.

- E împotriva firii, nu-i aşa, Rowena, să descoperi că am calităţi cu care simpatizezi şi pe care, prin urmare, trebuie să le aprobi? strâmbă el din buze, bătând-o uşor pe mână.

Ea îşi retrase imediat mâna. Forrest Beechington nu trebuia să aibă nici un argument plauzibil să spună că această însoţitoare în particular îl încuraja. Se ridică, deschise cuptorul şi scoase plăcinta cu caise pe care o pusese mai devreme la încălzit. Puse în faţa lui frişcă şi zahăr, cafea şi biscuiţi.

- Iartă-mă dacă nu mă alătur. Doar că nu mi-e îndeajuns de foame, deşi mi-a plăcut friptura.

începu să spele vasele. El luă un prosop şi le şterse, după care le aşează la locul lor. Rowena spusese noapte

bună şi se întorcea să plece, când el o prinse de mână:

- Vino cu mine pe verandă, cât timp fumez o ultimă pipă. Vreau să discut ceva cu tine. Aş vrea să-ţi cer sfatul. E vorba despre Lindsay

- am văzut-o azi.

îşi sprijiniră coatele de balustrada verandei. Lui Forrest nu părea să-i facă plăcere să înceapă discuţia.

- Ştiai că partea asta a casei a fost construită prima? Primul adăpost mititel era împletit din nuiele şi tencuit, dar a fost reamenajat curând. Balustrada asta e din kauri - de asta s-a menţinut atât de bine. Străbunicul meu şi soţia lui obişnuiau să-şi priponească aici caii. Nu a fost decât o cocioabă la început, o bucătărie şi un dormitor.

Rowena mângâia uşor lemnul neted şi dur.

- Câteodată, mi se pare incredibil că, în ciuda stabilimentului aparent străvechi al oraşelor, istoria voastră este realmente atât de recentă. E aproape contemporană, nu? Vreau să spun, îţi aduci aminte de bunicul tău? da. Ai ascultat povestirile lui despre străbunicul tău? Despre zilele de la început?

El încuviinţă din cap, studiindu-i chipul.

- Presupun că din cauza asta pare foarte crudă, nu?

Rowena fu surprinsă. Se întoarse scurt să-l privească.

- Oh, nu. Cum poţi gândi aşa? Mi se mare minunat. începuturile civilizaţiei albe să nu se piardă în negurile vremii, ba chiar să fie atât de proaspete în amintirea oamenilor! Imaginează-ţi, Forrest, să poţi să-ţi aminteşti totul. Mă întreb dacă vom putea vreodată să vedem cu ochii noştri astfel de schimbări, sau asta îi revine unei singure generaţii?

Rowena realiză dintr-o dată ceva. îi spusese „Forrest“. Spera să nu fi observat.

Continuă tăios, conştientă că, timp de câteva clipe, lăsase garda jos:

- Dar vroiai să-mi spui ceva.

- Da. E Lindsay. Am băut un ceai într-un mic local din Regent Street. O atmosferă liniştită, foarte comodă. Ea era acolo, cu un străin înfricoşător. Puteai să-ţi dai seama imediat.

- Ce vrei să spui? Un străin? Cineva care nu face parte din aceeaşi clasă socială? Un muncitor?

- Nu! Tonul lui era nerăbdător. Unii dintre muncitorii noştri de la fermă sunt nişte oameni de toată lauda. Nu fi atât de snoabă. Mulţi încep aşa, se căsătoresc, îşi iau slujbe pentru cupluri, trăiesc un timp de pe urma vitelor şi a păsărilor de curte, păstrându-şi salariile, şi în cele din urmă îşi întemeiază propriile ferme.

Rowena se simţi furioasă. Vrusese să spună că el era snobul, iar acum o acuza de asta. Dacă cineva avea darul de a-i pune pe ceilalţi într-o lumină proastă, Forrest era acela. Reuşi să pară răbdătoare:

- Atunci, la ce te-ai referit?

- E linguşitor. ieftin. nechibzuit. e cu ochii pe lozul cel mare. îţi garantez că ştie totul despre Beechingtoni.

- Cred că ai un fix cu asta; la tine, toată lumea e vânătoare de avere.

Cum o spuse, conştientiză stânjenită că avea o justificare să
creadă asta. aşa cum avea şi ea.

- De data asta, era evident. L-am catalogat drept bădăranul absolut.

- Chiar atât de atotştiutor eşti? Adică poate cineva să se hotărască la prima impresie, atât de decisiv?

- Da.

Nu te puteai contrazice cu un ton atât de hotărât, dar, de dragul lui Lindsay, pe care n-o cunoscuse încă, insistă.

- Dar se poate să fi fost doar un prieten. Sper că n-ai luat-o prea în serios. O abordare psihologică greşită.

- Psihologia. un subiect mult prea perimat! pufni Forrest.

- Sunt de acord, e perimat, dar reprezintă ceva. Sunt sigură că bunicile noastre se foloseau de el când îşi reuneau familiile, doar că îl numeau „bun-simţ“, sau „simţ practic“, sau doar „instinct maternal“.

- Rowena. Vocea lui avea o chemare care o atrăgea, împotriva voinţei ei. Aici nu discutăm doar o problemă abstractă. E vorba de Lindsay, fiica iubită a fratelui meu, iar el nu mai e aici, s-o călăuzească. E tânără, nerăsfăţată şi îngrozitor de greu de înţeles. Te-am rugat să mă ajuţi. Mătuşa Lavinia e prea evazivă, trăieşte în micul ei univers. Eşti undeva între vârsta lui Lindsay şi a mea, şi eşti femeie.

- îmi pare rău, spuse ea şi vorbi serios. Spune-mi, Lindsay v-a făcut cunoştinţă?

- Da. Cu un aer de bravură, aşteptând să mă încrunt în semn de dezaprobare. în parte, pentru că tocmai chiulea de la şcoală, în parte, pentru că ştie că nu-mi pierd timpul cu astfel de indivizi.

- Şi presupun că a obţinut ce se aştepta.

- Desigur. Doar nu te aşteptai să sar la gâtul lui! N-am fost grosolan.

- Nu, spuse ea, exasperată. Doamne! Nu te-aş vedea grosolan. doar distant şi impersonal. Punând-o pe Lindsay în defensivă şi arătându-i-l pe bărbatul acela, probabil, mult mai galant decât tine. Suficient încât s-o împingi la limită şi să se îndrăgostească de el, dacă, momentan, nu e decât atrasă de el.

Forrest nu se supără. Era mult prea îngrijorat pentru asta.

- E îndrăgostită, de acord. N-am mai văzut-o aşa pe Lindsay. Tocmai asta mă îngrijorează. Tu ce ai fi făcut?

-Ignorând faptul că erai îngrozit, aş fi fost la fel de cordială cum ai fi fost dacă ai fi găsit-o cu un tânăr student şi l-aş fi invitat aici, în timpul vacanţei din mai.

- Să-l invit aici? De ce naiba?

- Pentru că e posibil ca aici, în faţa unui fundal solid, a tot ce Lindsay cunoaşte şi iubeşte, el ar părea inferior, ieftin, de mâna a doua. Dacă e vreuna, sau toate lucrurile astea, adăugă în sinea ei. îşi spuse că putea acţiona pe două direcţii. cealaltă fiind că, dacă era câtuşi de puţin agreabil, Forrest putea să se mai înduplece.

- Cred că e posibil să ai dreptate. Cum ar trebui s-o dreg?

- Scrie-i prieteneşte, ca de la unchi la nepoată; îndrăznesc să cred că faci asta din când în când, nu? Si sugerează că poate-l aduce aici într-un sfârşit de săptămână. Presupun că lucrează în oraş. şi nu e liber decât la sfârşitul săptămânii.

- îmi închipui că va fi liber majoritatea vacanţei. Ţine ore de artă la diferite şcoli şi colegii. e liber profesionist. Face treaba asta peste tot în Noua Zeelandă, sau aşa mi-a spus când l-am întrebat ce face ca să-şi câştige pâinea. Spune că e englez. Aş zice că e corcitură. are sămânţă de sud-american.

Rowena înlemni. îşi umezi buzele. Trebuia să ştie. trebuia - nu putea fi.

îşi potrivi atentă tonul.

- Cum ai spus că-l cheamă?

- Dirk Sargison. Sună de parcă ar fi vreun star de cinema, nu? Ba chiar arată ca unul. mustaţă, gene lungi,

păr ondulat, manichiură foarte bine pusă la punct.

Dirk Sargison! El era. iar Forrest avusese dreptate. într-adevăr, era linguşitor, ieftin, nechibzuit. şi femeile îl găseau irezistibil, femei mult mai experimentate decât o studentă din Varsity.

Cât avea să treacă până când perspicacele Forrest Beechington avea să facă legătura cu artistul pe care-l întâlnise pe vapor. şi cu care, oh, nefericită alegere. pretinsese că are o înţelegere?

Capitolul 6

Şi ea, Rowena Melinsande Ainsley Fotheringham, îi sugerase să-l invite acolo! Creierul părea să-i fi paralizat. trebuia să fie atentă. să nu-l lase să bănuiască nimic. Poate că peste noapte avea să se gândească la ceva. între timp, trebuia să se străduiască să pară nepăsătoare.

Rowena nu dormi bine în noaptea aceea. Mintea i se agita şi se zbuciuma o dată cu trupul, şi până când se făcu dimineaţă, nu era mai aproape de o soluţie. în orice caz, nu credea că dormise cineva la Tawhai Hills. Toate ferestrele scârţâiseră, copacii din grădină trosniseră, aplecându-se în bătaia vântului. Se auziseră picăturile de ploaie bătând pe acoperiş şi nu fusese nevoie să ridice obloanele ca să vadă că Tawhai era acoperit de prima zăpadă a sezonului.

Dimineaţa adusese neaua la Tawhai, dar nu adusese şi o idee mai înţeleaptă pentru Rowena. Nu putea decât să spere că, dacă Forrest îi scria într-adevăr, Lindsay o să-l refuze sau că lui Dirk Sargison o să-i fie imposibil să vină. Ultima speranţă era una foarte slabă. Dacă avea vreo idee despre soliditatea şi bunăstarea originilor lui Lindsay, va veni cu siguranţă.

Dacă venea şi dacă Forrest îşi dădea seama, avea să-şi ţină gura? Din câte văzuse până acum, se îndoia. Ar fi mai bine să-i spună, înainte ca Dirk să sosească: „ar fi mai bine să-ţi spun, domnule Beechington, că între mine şi Dirk nu e nimic. L-am folosit ca pe un paravan, când erai convins că toate însoţitoarele de la Tawhai îţi pun gând rău.“

Rowena încercă să rostească asta cu voce tare, în camera ei, şi fu uluită să realizeze cum suna. Suna a uneltire. Putea foarte uşor să creadă că îl folosise pe artist şi presupusa lor legătură sentimentală tocmai pentru a-şi ascunde propriile ambiţii.

îi veni o altă idee. Dată fiind trecerea timpului, îi putea menţiona că înţelegerea lor nu dusese nicăieri, că nu trecuse de testul separării, că nu fusese altceva decât o aventură de bord, aşa că o rupsese. Căldura abia simţită din sufletul Rowenei se stinse repede. Forrest n-ar crede decât că se hotărâse că sunt peşti mai mari în apă. de exemplu, un proprietar de pământ bogat, preferabil unui artist ambulant. Gemu. Cât de complicate puteau deveni lucrurile!

în zilele care urmară, Rowena încercă să-şi fortifice inima în faţa lui Forrest Beechington. „Dacă nu te înduioşezi în faţa lui“, îşi spuse înfricoşată, „n-o să conteze atât de mult când vei fi demascată.“

Aşadar, când evenimentele săptămânii îi confirmară prima impresie despre el - că era aspru, dominator, intolerant - îşi spuse mai mult cu înverşunare decât cu convingere că era bucuroasă, foarte bucuroasă.

Un om fusese concediat fără prea multe argumente şi luase cu el şi alţi lucrători tineri de la fermă, vrând să se îndrepte spre munţi, însă Forrest le interzisese. Rowena auzise ecouri incoerente ale disputei aprinse dintre el şi fiul unuia dintre oamenii lui. Tânărul, în vacanţă cu părinţii lui, era un sportiv împătimit şi vânase un şoim. Din ce înţelesese Rowena dintr-o conversaţie fugară între Nelly şi unul din oamenii lui, Forrest îi ţinuse tânărului o predică memorabilă.

Părea cel mai nedrept lucru. Mai devreme, Rowena găsise admirabilă reticenţa lui faţă de uciderea animalelor, dar acum se îndoia că asta îi dădea drept de veto în toate activităţile de vântoare din district.

Chiar dacă putea să le interzică la Tawhai, avea oare dreptul, din puncet de vedere etic, de a interzice altora să

practice sportul acela? în afară de asta, şoimii aceia erau atât de cruzi şi făceau ravagii printre păsările de curte, dar uneori ucideau chiar şi miei. Noua Zeelandă era extrem de norocoasă că nu avea vulpi, dar îşi imagina că şoimii trebuia ţinuţi sub control. credea că societăţile de aclimatizare puneau un anumit preţ pe capetele lor, aşa că trebuia văzuţi ca o ameninţare. Atitudinea aceasta a lui Forrest, ca proprietar, era absolut ridicolă - o altă dovadă a faptului că-i forţa pe ceilalţi să-i respecte ideile.

Trebuia să-şi amintească asta şi să nu se înduioşeze în preajma lui. Oricare era atracţia pe Rowena o simţea faţă de el, era doar magnetismul obişnuit pe care femeile îl găseau la bărbaţii autoritari, dar cu care le era atât de greu să trăiască. Bărbatul acesta o umilise în repetate rânduri, avea o atitudine dispreţuitoare faţă de toate femeile, şi asta numai din cauză că se întâmplase să se îndrăgostească de el câteva alergătoare singuratice. Nu conta realmente pentru ea, nu era decât nepotul angajatoarei ei!

Apoi veni şi dimineaţa în care mătuşa Lavinia se întoarse de la cutia poştală cu o telegramă pentru Forrest, ceva în legătură cu care nu i se telefonase, aşa cum se întâmpla de obicei.

- Evident, nu e ceva urgent, Rowena, dar mă întreb dacă n-ai vrea să-l înşeuezi pe Dandy şi să i-o duci lui Forrest. E la Miro Gully, deviază cursul de apă de acolo într-unul din sistemele noastre de irigare.

Rowena luă telegrama şi urcă în camera ei, să-şi ia pantalonii de călărie. Da. de ce nu? Erau zeci de garduri până la Gully. Ce ocazie! Gândindu-se la reacţia lui Forrest când îşi va vedea cea mai neîndemânatică elevă sărind

gard după gard, pulsul i se acceleră.

Nu-l înşeuă pe Dandy, ci pe Queen of Mars, care-i aparţinea lui Tony, despre care ştia că aproape nici nu atingea pământul în galop.

Pajiştile se ridicau către dealuri, drumul era întortocheat, traversând şanţuri de irigare şi râuri puţin adânci. Majoritatea gardurilor erau din sârmă sau din răchită, şi Queen of Mars le trecu în zbor.

Nu-l putea vedea pe Forrest lucrând; trebuia să fie printre copaci. Păcat, i-ar fi plăcut s-o vadă apropiindu-se, nedumerit şi uluit.

Văzu fum şi bănui că tocmai pregătea ceaiul. Spera să nu fie singur - aşa avea să fie mai reţinut, nedorind ca ceilalţi să-şi dea seama cum fusese dus de nas, şi avea să izbucnească mai târziu, când aveau să fie doar ei doi. Când mai avea trei pajişti de traversat, îl văzu răsărind la orizont. Evident, auzise bătăile copitelor, căci se opri, se uită în zare şi rămase înlemnit.

Rowena sări primul gard. trecură doar câteva secunde până-l sări şi pe următorul, iar cel de-al treilea fu tot ce-şi dorise ca să-i arate lui Forrest de ce era în stare.

Apoi încetini şi ajunse lângă el. Descălecă, lăsă frâiele şi întinse cu nonşalanţă mâna, netezind grumazul strălucitor al iepei şi scoase din buzunar plicul galben.

- Telegramă pentru tine, domnule Beechington, spuse ea cu prefăcută modestie. El luă plicul şi ochii li se întâlniră. Rowena simţi cum îi sare inima din piept. Nu trebuia să-şi plece privirea, să pară în vreun fel jenată.

-Aşadar, începu el, şi tonul lui controlat demonstra cât de rău se mâniase, mai mult decât dacă ar fi ţipat la el. Aşadar. eşti o călăreaţă. de primă clasă. de paradă. Presupun că ai învăţat să călăreşti de cum ai început să

mergi, domnişoară Fotheringham.
Nu se dau diplome pentru asta, nu-i aşa? Dar mă aştept să ai cupe peste cupe! Eşti drăguţă să-mi spui de ce m-ai lăsat să-ţi dau lecţii?

Ochii ei verzi, ştia foarte bine, aveau o sclipire maliţioasă.

- Ti-am spus de două sau de trei ori, îi aminti ea, că n-am nevoie de lecţii de călărie. Şi că. am un simţ al umorului diferit de al tău.

- Mi-ai spus. şi, Dumnezeule! ai dreptate.

Degetele lui erau încleştate pe umerii ei, ochii lui scoteau flăcări. Rowena nu trebuia să se lase intimidată de el şi să dea frâu liber fricii pe care o simţea.

- Dă-i drumul! mormăi ea. Scutură-mă! E exact ce trebuia să mă aştept de la tine!

Ceva indescifrabil izbucni în ochii căprui, atât de aproape de ai ei. în ciuda rezistenţei ei, era inexorabil atrasă spre el. O sărută aspru, cercetător şi despotic.

Rowena nu ştia cât durase, nu fusese un moment măsurabil în timp.

Forrest îşi dezlipi buzele de ale ei, însă continuă s-o strângă şi s-o privească. De data asta, furia era în ochii ei. îşi căută cuvintele, dar nu găsi nimic adecvat.

- Prima dată când te-am văzut pierzând. strâmbă el din buze. Nu-ţi înfrâna supărarea. Poţi oricând să mă plesneşti! Aşa se întâmplă în cele mai bune filme.

îi dădu drumul. Rowena aproape căzu, atât de rigidă era în rezistenţa pe care i-o opusese. O prinse de cot şi o sprijini.

Ea înghiţi în sec şi cuvintele năvăliră, reci şi usturătoare, orice, ca să ascundă. ce?

- Ar trebui să fii mai atent, să ştii, domnule

Beechington. Să fii atent cum alegi pedeapsa pentru impertinenţă. impertinenţă e, nu? Să îndrăzneşti să râzi de domnul Beechington! Ti-ai dat osteneala să mă informezi că eşti hărţuit de femei - în special, de însoţitoare. E foarte uşor să înţelegi greşit lucrurile astea. Ai noroc că eu înţeleg. Altcineva ar fi putut înţelege că ai nevoie de o femeie, dar eu realizez că n-ai vrut decât să mă insulţi.

Când el începu să râdă, ar fi putut să-l plesnească. îşi lipi mâinile de coapse, chinuindu-se să n-o facă.

- Ca toate femeile, exagerezi. dramatizezi totul, spuse el amuzat. N-am vrut să te insult. Nici să te pedepsesc. în ciuda faptului că eşti rea şi arţăgoasă, eşti o femeie tânără şi frumoasă, mai ales atunci când eşti furioasă. Dacă nu vrei să fii sărutată, n-ar trebui să fii atât de provocatoare. Mi-a fost imposibil să rezist tentaţiei, asta-i tot. în afară de asta, imaginează-ţi că mă simt în siguranţă. Nu sunt în nici un pericol, în ceea ce te priveşte, nu?

- Nici gând, spuse ea printre dinţi. întotdeauna ai fost în siguranţă în privinţa mea. chiar dacă nu m-ai fi avertizat!

- Desigur, încuviinţă el, cu o nonşalanţă iritantă. Idila de pe vapor.

- Nu aveam nevoie de imunitatea aceea. Crede-mă, dacă inima mea ar fi fost absolut pustie, ai fi fost la fel de în siguranţă. La urma urmelor, majoritatea femeilor vor ca bărbaţii lor să aibă anumite calităţi de bază.

- Cum ar fi? Tonul lui era politicos interesat, nu mai mult.

- Bunătate. răbdare. un temperament controlat. toate lucrurile care-ţi lipsesc, domnule Beechington. Care femeie ar vrea un soţ, indiferent cât de bogat, atât de dur şi de arogant, atât de nedrept, care-şi impune ideile asupra tuturor celorlaţi, într-un ţinut unde libertatea ar trebui să

fie la loc de cinste? Nu eşti decât un autocrat îngust la minte, într-un loc pe care-l credeam emblema democraţei. N-ai să poţi să-mi iei dreptul la liberă exprimare, ştiu. Vei încheia disputa asta concediindu-mă fără preaviz, aşa cum ai procedat zilele trecute cu omul acela. dar puţin îmi pasă!

- Hai să lămurim lucrurile, o întrerupse el, calm. Vrei să spui că eu l-am concediat pe tânărul Bradshaw?

- Stiu că nu e treaba mea, dar.

- Ai făcut să fie treaba ta, din moment ce ai adus subiectul în discuţie. şi chiar şi un autocrat are dreptul la un proces! Dacă îi acorzi unui angajat două şanse şi-l avertizezi a doua oară că, la a treia abatere, va fi concediat, nu e destul de cinstit?

- Ba da.

- Ştii de ce a fost concediat?

- Nu.

- După cum ştii, la ferme, uneori, animalele trebuie ucise. Aceasta e o proprietate prea vastă ca să mă pot ocupa personal de toate treburile. Trebuie să am oameni pe care să mă pot baza. îmi place să cred că animalele sunt ucise cât de rapid şi de nedureros posibil. Sunt membru activ al S.P.C.A. Prima dată când Bradshaw a dat greş şi a lăsat toată noaptea în agonie o vită rănită, am crezut că a fost învăţat să fie neîndurător faţă de animale şi că-i va prinde bine puţin antrenament în privinţa asta. E mai bine să educi un coleg în spiritul consideraţiei pentru animale, decât să-l condamni. Aşa că i-am spus care este politica noastră. să salvăm animalul dacă veterinarul poate, dacă nu, să-i curmăm suferinţa cât mai repede şi fără durere. Când dau ordin ca un animal să fie eutanasiat, mă aştept să se execute imediat. A doua oară i s-a spus să facă ceva similar şi n-a reuşit, l-am avertizat că de data

asta i-o voi trece cu vederea, dar că data viitoare, îl voi amenda cu ultimul salariu şi-l voi concedia. N-am fost rezonabil?

- Ba da, domnule Beechington. Rowena îşi umezi buzele şi adăugă, înţepată: îmi pare rău.

- Şi apoi, spuse el, înnebunitor de blând, ai spus că-mi impun ideile asupra tuturor celorlalţi din ţinut. la ce te-ai referit?

Rowena vorbi cu dispreţ, uşurată că avea să-l acuze cu ceva ce nu putea fi scuzat.

- Am considerat drăguţ din partea ta că-ţi displace să omori vietăţi, că preferi să priveşti zborul păsărilor, decât să-ţi iei licenţă să le vânezi. dar trebuie să opreşti distracţia celorlaţi, cărora le place sportul ăsta?

- Dar fac asta? întrebă el, nedumerit. Jock se duce la vânătoare de raţe. nu aici, desigur, lacurile noastre sunt sanctuare. Se duce la Ellesmere. ce vrei să spui?

- Stii foarte bine la ce mă refer. Am auzit că nu-i permiţi lui Fenmore să împuşte şoimi. De ce? Trebuie omorâţi; există şi preţ pe capetele lor. E ridicol, de fapt, o stupiditate pur sentimentală.

- Aşadar, ai aceleaşi prejudecăţi pe care le au majoritatea fermierilor despre şoimii vânători. Da, sunt fiinţe crude, urăsc să-i văd năpustindu-se asupra prăzii, dar ideea este că-şi îndeplinesc adevăratul rol. hrănindu-se cu hoituri, fac un bine nebănuit fermierilor.

- Ce vrei să spui? Rowena îl privi uimită, uitând o clipă de furia ei. Atacă uneori miei slabi, nu-i aşa? Si găinile?

- Da, mieii mai plăpânzi. Dar îi salvează pe ceilalţi de alte mii de boli.

- îmi demonstrezi din nou că mă înşel, recunoscu fără tragere de inimă Rowena. Dar cum rămâne cu faptul că le

interzici oamenilor să meargă în munţi? N-ai nici un motiv plauzibil, nu? în afara faptului că nu-ţi place să-ţi traverseze proprietatea. Vroia cu disperare să găsească ceva cu care să-şi poată justifica atacul.

Văzu o expresie ciudată bântuindu-i chipul, o expresie neîndurătoare şi dezolată. Dar trecu atât de repede, încât aproape crezu că şi-a închipuit.

- Există un motiv foarte bun pentru care nu i-am lăsat. Nu mi-am dat seama că e posibil ca cineva să locuiască pe proprietatea mea, fără să ştiu. Nu vreau să discut despre asta, domnişoară Fotheringham. Ar fi mai bine să mă uit pe telegramă.

Scoase hârtia din plic şi citi, apoi hotărî să plece cu ea. O trata cu dispreţ, era meticulos de politicos, ca şi cum ar fi ignorat ieşirea unui copil răsfăţat. Călăriră împreună, în tăcere.

Când descălecară, îi spuse:

-Voi fi foarte bucuros dacă vei face exerciţii pe rând cu toţi caii copiilor. Când se vor întoarce acasă, în mai, am să împrumut iapa lui Helen pentru tine.

- Mulţumesc, spuse Rowena pe un ton intenţionat lipsit de recunoştinţă, şi-l urmă în casă. Era mărinimos, aruncând cărbuni aprinşi. cum îl ura! Şi cum ura instinctul trădător de a-i fi răspuns la sărut, ura faptul că recunoştea în sinea ei, într-o sclipire de onestitate, că. ei bine, că Geoffrey n-o sărutase niciodată aşa!

***

Rowena privi vitraliile de la ferestrele bisericii şi recunoscu adevărata artă. Una dintre ferestre era un memoriu adus Lindei şi lui Darrel Beechington. Artistul surprinsese spiritul locului. muntele de acolo era Tawhai, fără nici o îndoială. Deasupra era Iisus, cu un miel în braţe; scria: „încercând să-i salveze pe cei ce s-au pierdut“.

Deasupra, mai era un text. Rowena îl citi încruntată. Ce însemna oare?. „Nici un om nu iubeşte mai mult decât acela care-şi pune viaţa la picioarele prietenilor săi“.

Fără îndoială, era mai potrivit ca tribut adus eroilor căzuţi în război, pentru fereastra care era un omagiu pentru tinerii districtului, printre care se număra şi Collin Beechington.

Se auzi un zgomot în spatele ei. Era Peter Jerrold.

- Domnule Jerrold, de ce textul acesta e trecut pe fereastra închinată fratelui şi cumnatei domnului Beechington? Credeam că au murit într-un accident de maşină.

-Au murit pe munte, salvând doi nesocotiţi care fuseseră prinşi într-o avalanşă de zăpadă. Erau alpinişti experţi, amândoi, dar Linda a căzut peste o bordură de gheaţă, după ce i-a coborât în siguranţă pe cei doi. Darrell a încercat s-o prindă. Au căzut de la o înălţime de şaptezeci de metri. Ceilalţi au ajuns la fermă. restul drumului n-a mai fost atât de dificil. Oamenii de la Tawhai au organizat o misiune de salvare, dar i-am găsit prea târziu.

Faţa Rowenei pălise de tot. Preotul o privi curios.

- Dumnezeule! strigă ea şi era o rugăciune, nu o blasfemie. I-am reproşat că e nesuferit, că nu-i lasă pe oameni să meargă în munţi!

Peter Jerrold se uită o clipă la faţa ei chinuită şi o lăsă singură. Rowena se prăbuşi pe carpeta albastră, îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă. Alte mâini îi îndepărtară degetele ude. Când îşi ridică privirea, îl văzu pe Forrest Beechington.

- Peter mi-a spus să vin la tine, spuse el cu blândeţe. O ţinea de mâini şi îngenunchease lângă ea. E în regulă,

Rowena, nu ştiai.

- De ce nu mi-ai spus? întrebă ea, suspinând printre sughiţuri. N-ai putut îndura?

- Am simţit că te-am umilit destul în ziua aceea. Ar fi fost o lovitură prea puternică sub centură să fi fost prea sigur pe mine.

Ea îşi lăsă capul în jos, ruşinată.

- Aproape că-mi placi mai mult aşa, spuse el. Eşti atât de formidabilă, Rowena Melisande Agatha, cu eficienţa şi precizia ta de ceasornic. în felul ăsta, aduci a om.

Rowenei nu-i venea să creadă, dar o luă realmente în braţe, strângând-o ca şi cum ar fi fost un copil. Apoi o privi în ochi şi-i zâmbi:

- Eşti bine, acum? O ajută să se ridice. Hai să facem un armistiţiu, Rowena Fotheringham. Nu mă mai incomodează prezenţa ta la Tawhai; ţi-ai demonstrat de mult valoarea. Tawhai n-a fost nicicând mai bine îngrijit. E puţin probabil să ne privim într-o lumină romantică, dar am putea fi buni prieteni.

- Mulţumesc, domnule Beechington, zâmbi ea.

- Ai putea să-mi spui Forrest, strâmbă el din buze. Toată lumea îmi spune aşa. Oamenii care se ceartă atât de mult, ca noi, n-ar trebui să fie atât de formali.

Ieşiră împreună în lumina aurie şi Rowena era conştientă de căldura care-i învăluia inima şi care nu avea nici o legătură cu soarele.

- Poate că împreună vom reuşi s-o salvăm pe Lindsay. Când o să-l întâlneşti pe tipul ăsta, o să-ţi dai seama ce ţopârlan e. I-am scris lui Lindsay, aşa cum mi-ai sugerat, şi o să vină câteva zile, în vacanţa din mai. La Varsity, şcoala se încheie în zece zile.

Rowena nu ştia ce răspuns îi dăduse. Presupunea că

fusese de acord să-l ajute. Zece zile! Cu siguranţă, în timpul ăsta va găsi ceva să evite întrevederea, dar ce?

Cât de nesocotită fusese când inventase toată aventura asta. cât de copios trebuia să se fi amuzat soarta pe seama ei. prinzând-o în capcană. Devenea din ce în ce mai ameninţătoare şi, indiferent cum avea s-o rezolve, avea să pară o mincinoasă şi o trişoare.

După după-amiaza aceea, credea că Forrest va fi iertător şi înţelegător faţă de lucrurile pe care i le spusese în avalanşa temperamentului ei - dar n-ar înţelege niciodată lucrurile ciudate şi complicate pe care inima ei de femeie o forţase să le facă în momentul când dragostea o trădase.

Câtă cruzime să se întâmple asta tocmai când încheiaseră un armistiţiu periculos, dar dulce, când recunoscuseră că erau aruncaţi împreună în intimitatea vieţii de la Tawhai Hills. Zece zile. Rowena se întreba dacă va reuşi să facă acele zile de neuitat, când propria ei prostie, ieşită în sfârşit la iveală, o va forţa să părăsească Tawhai.

Capitolul 1

- Forrest se acomodează uluitor de bine - e aşa cum era înainte.

Rowena îşi ridică privirea. Oare mătuşa Lavinia avea să spună „înainte ca Helen să plece“?

- înainte de ce, Beechy?

- înainte să-l refuze Jan.

- Jan? Cine e. sau poate n-ar trebui să întreb?

- Oh, nu e nici un secret. Jan e fata cu care era logodit. Era frumoasă, dar cam atât, şi căuta genul de aranjament care să-i asigure tot ce-şi dorea. Forrest era foarte tânăr şi a suportat cu greu. A fost crescută de o mamă nechibzuită, care a învăţat-o să fie strângătoare. Oh, Rowena, asta e!

- Asta e, ce? încă o mai uimea obiceiul mătuşii Lavinia de a sări de la un subiect la altul. Forrest părea singurul care putea să-i urmărească flecărelile fără s-o întrerupă frecvent ca să elucideze înţelesul.

- Sapte, jos. integrama de aseară. Stii. „cu ochii pe lozul cel mare“, asta era definiţia. Da, strângătoare. Am fost toţi foarte îngrijoraţi în privinţa alegerii lui Forrest, era atât de idealist, atât de vulnerabil. Simţeam că avea să-i descopere adevărata faţă. Fermecătoarea mască de suprafaţă n-ar fi rezistat să fie purtată zilnic, şi un mariaj este o afacere cu care eşti ocupat douăzeci şi patru de ore pe zi, nu? Stii la ce mă refer. Oricine poate fi numai lapte şi miere timp de o oră-două, dar poate nu şi înainte de micul dejun, sau atunci când lucrurile nu merg atât de bine, aşa cum se întâmplă adesea la o fermă.

- Dar n-a fost o dezamăgire lentă. Erau la o seară dansantă. Forrest fuma în spatele unor copaci; Jan vorbea cu un prieten cu care se întâlnise acolo. A auzit-o spunând: „oh, da, mormane de bani. altfel, de ce crezi că m-aş

resemna să trăiesc în pustietatea asta? Nu sunt tocmai genul soţiei de fermier!“

Rowena era înspăimântată. Poate că, până la urmă, atitudinea lui Forrest era scuzabilă; o putea corela cu propria experienţă. Ironia situaţiei o lovi din plin. Hotărâse într-adins să ascundă faptul că avea venituri private şi trăia modest, în comparaţie cu viaţa ei obişnuită, din ce câştiga fiind un soi de bucătăreasă-însoţitoare. Totuşi, dacă n-ar fi procedat aşa, ea şi Forrest Beechington s-ar fi întâlnit în termeni de egalitate, fără nici o bază care să creeze neînţelegeri.

Acum, dacă îi mărturisea totul, o va considera mincinoasă. Nu era un început prielnic unei legături sentimentale. Aproape că-i părea rău că ştia atât de multe despre el, încât inima ei continua să găsească scuze pentru ce-i spusese şi ce făcuse. în orice caz, care era folosul? Totul avea să se termine când începea vacanţa universitară. Chiar dacă, printr-un miracol, putea s-o evite, familia părea să creadă că Helen Dewmore, care ar fi trebuit să fie doamna Collin Beechington, va stabili într-o zi regulile la Tawhai, găsind în Forrest ecoul primei ei iubiri.

Duminică seara, Forrest îşi ridică ochii din cartea lui şi spuse în direcţia uşii deschise, care dădea pe verandă:

- Ai stat prea mult acolo, mătuşă. La vârsta ta, n-ar trebui să te mai emoţioneze luna!

- Nu luna, Forrest, ci marea! Vântul bate în unghiul perfect, are un zăngănit ca de sare. Vino afară - şi tu, Rowena.

- E greu de crezut că poţi mirosi marea de aici, dar câteodată, când o cuprinde nostalgia, jură că poate. Ne captivează pe toţi, desigur, îi explică Forrest Rowenei, în

timp ce se ridicară.

Rowena ştia la ce se referea. întotdeauna fusese un Beechington pe mare. Era o tradiţie de familie. Şi Collin fusese marinarul generaţiei acesteia.

Forrest puse un braţ plin de afecţiune pe umărul mătuşii sale şi mirosi, ascultător.

- Cred că ai dreptate, îngerul meu. în regulă, hai să ne luăm zi liberă mâine şi să mergem toţi trei la Bay. Se întoarse spre Rowena. Până acum, a fost doar muncă şi nici un pic de distracţie - nu prea e cinstit. Nu cred că ţi-am spus despre Casa Amiralului. E într-un un golfuleţ din Lyttelton Harbour. Tata a cumpărat-o pentru vacanţe, când un bătrân amiral pe care-l cunoştea a murit. Când mătuşii Lavinia i se face dor de mare, o duc acolo o zi.

- Ce minunat! spuse Rowena, cu voce caldă. Şi mie mi-a lipsit marea, şi nici chiar munţii ăştia nu pot să-i ţină locul. Acasă, nu se întâmplă niciodată să n-o vedem, sau să n-o auzim.

Fu o zi memorabilă. Porniră devreme la drum. Rowena nu-l mai văzuse pe Forrest într-o astfel de dispoziţie: vesel, fericit, ţinându-se de tachinării. Regretele nu-i dădeau pace. Nu uşura deloc lucrurile. ar fi preferat să vadă numai partea neîndurătoare a lui, din moment ce timpul se scurgea cu repeziciune, obligând-o să se demaşte.

Mătuşa Lavinia îşi aminti subit că era ziua în care trebuia să-şi viziteze dentistul, aşa că-l rugă pe Forrest s-o lase în oraş, să meargă doar ei în golf şi apoi să treacă s-o ia la patru şi jumătate.

Rowena se întoarse să se uite la ea. Mătuşa Lavinia nu părea câtuşi de puţin dezamăgită că pierdea ziua în golf. Mai mult, avea un anume aer de prefăcută inocenţă.

Rowena se încruntă.

- Cred că ar fi mai bine să oprim la următoarea cabină telefonică, domnule Beechington, şi am să vorbesc eu cu dentistul. Cum îl cheamă, Beechy? Mai bine ne asigurăm că programarea e pentru azi.

Simţi, mai degrabă decât văzu, privirea scurtă pe care i-o aruncă Forrest. Oare îşi dădea şi el seama că Lavinia încerca să-i cupleze?

- Sunt foarte sigură, se grăbi mătuşa. Ştiu că memoria îmi joacă din când în când feste, dar de data asta am dreptate.

- Aş fi mai liniştită dacă aş telefona, insistă Rowena.

- Ei bine, lasă că-l sun eu, spuse mătuşa Lavinia, supărată. Dacă vorbeşti tu, o să creadă că am dat în mintea copiilor.

- îl sun eu, spuse Forrest, amuzat. Are cineva doi peni? Uite, am ajuns.

Se întoarse repede, zâmbind cu maliţiozitate.

- Pentru prima oară, mătuşa Lavinia are dreptate. La unsprezece şi un sfert, scumpă mătuşă. Unde vrei să te lăsăm?

Rowena realiză că suspiciunile ei fuseseră nefondate. Dacă ar fi dat telefon Lavinia, s-ar fi îndoit în continuare de validitatea scuzei.

în timp ce se îndreptau spre Dyer's Pass Road, Forrest spuse, făcându-i cu ochiul:

- Ai crezut că mătuşa Lavinia o face pe peţitoarea, nu-i aşa?

- Da. Dezgustător, nu-i aşa? râse ea. Ai face mai bine să-i spui, domnule Beechington, că suntem de acord într-o privinţă: amândoi suntem imuni.

- Am spus vreodată că sunt. imun? mârâi el.

- Nu tocmai, dar la asta se ajunge în final, nu? Ritmul inimii i se accelerase şi încercase din răsputeri să pară nepăsătoare.

- Nu sunt sigur, spuse el încet. înainte să poată continua, frână brusc; un băieţel cu o bicicletă îi tăiase calea din senin. Numai acţiunea rapidă a lui Forrest evitase un accident urât. Rowena se aşteptase să-l muştruluiască temeinic pe micuţ, însă Forrest scoase capul pe geam şi spuse blând: să fii mai atent în dealurile astea, flăcăule. Apoi porniră din nou.

Rowena ardea de nerăbdare ca el să continue ce începuse să-i spună, dar nu îndrăzni să-l lase să creadă că stătea ca pe ace, aşa că flecări întruna până ajunseră la superba casă de la Takahe.

Casa Amiralului nu era spectaculos de luxoasă. Era goală şi austeră, însă Rowena înţelegea farmecul pe care-l avea pentru Beechingtoni. Avea un singur etaj, în afara terasei de sus, la care se ajungea prin intremediul unor scări, şi unde se găseau un telescop şi instrumente nautice, toate aparţinând bătrânului amiral. Forrest îi povesti despre fiecare în parte.

- Hai să coborâm, Rowena. Mai târziu, vom lua prânzul. Vreau să te duc cu şalupa. Partea asta rămâne în umbră mai încolo.

Era o uşurinţă şi o graţie cu care Forrest stătea la volan, se gândi Rowena, privindu-l neobservată, ceva ce nu era atât de evident la Tawhai. Aici, lăsase toate grijile în urma lui. Era în elementul lui.

- în vacanţă, îi promise el, dacă putem scăpa câteva zile, venim toţi aici. Copiii adoră locul ăsta. Tony e cadet marinar. Se va înrola în Marină, mai târziu. Am sperat să cocheteze cu ferma. îi place destul de mult, dar nu va fi

niciodată fericit până când nu se duce pe mare. M-am gândit că e mai bine să aibă o şansă, viaţa are obiceiul de a se revanşa, mai devreme sau mai târziu. E mai bine să plece acum, cât timp nu are alte responsabilităţi personale. Când venim, în mai, el o să plece în larg şi o să călătorească în jurul peninsulei, până la Akaroa. E o excursie fascinantă. Ai senzaţia că între tine şi Antarctica nu e nimic. Ti-ar plăcea?

- La nebunie, domnule Beechington.

Mai. oare atunci, avea să mai fie cu Beechingtonii. sau va fi exilată, ca o mincinoasă?

- Apropo, Heather Richardson - ai cunoscut-o pe mama ei, în oraş, presupun? Da, ei bine, se întoarce acasă. A lucrat în Wellington, dar vrea să stea şase luni acasă. E logodită cu unul din oamenii lui Nicholas Dewmore. I-am scris şi i-am oferit un post la Tawhai, pentru perioada aceea. Munceşti prea mult, Rowena, şi cu o altă fată, vei avea mai mult timp liber, ca azi. întinse mâna şi o trase mai aproape de el. îmi imaginez că ai aprecia mai mult timp liber, nu?

- Da, deşi împrejurimile de la Tawhai sunt atât de minunate, încât nu-mi doresc vreodată să le părăsesc, domnule Beechington, încuviinţă ea, mult prea conştientă că ochii lui îi fixau faţa.

- Credeam că o să-mi spui „Forrest“, se încruntă el. Văzu culoarea urcându-i din gât şi înroşindu-i pielea ca de caisă, şi adăugă: uită tot ce ţi-am spus prima dată când ne-am întâlnit. De când am început să te cunosc mai bine. nu mai bănuiesc toate femeile că sunt hrăpăreţe.

Ochii lui erau calzi. Rowena nu-i putea înfrunta. O cuprinse amărăciunea. Aşadar, ajunsese să aibă încredere în ea. Inima îi şopti că lucrurile n-aveau să mai stea mult

timp aşa.

Nu trebuia să permită ca discuţia să ducă nicăieri. Dezamăgirea finală ar fi mult prea sfâşietoare. Spuse, agăţându-se de ceva care nu era personal sau emoţional:

- Când soseşte Helen Dewmore?

- în ultima săptămână de vacanţă. Mă bucur pentru Nicholas. A avut o succesiune de menajere, nici una prea strălucită. Are nevoie de sora lui.

- Nu e căsătorit sau logodit?

- Nu. Nu e tocmai logodit.

- O înţelegere?

- Nu. Nimic atât de nedefinit sau de exasperant precum o „înţelegere“ - Rowena ştia că dispreţuia astfel de lucruri. Aşteaptă ca iubita lui să se maturizeze. Nicholas e unul din puţinii oameni care mă pot face să cred în dragoste. dragostea aceea despre care citeşti în cărţi.

- Si tânăra asta. o să-l.

- Da. îl admiră dintotdeauna. Te las să aprofundezi singură. E cea mai romantică poveste de iubire.

Era prima oară când Forrest nu ocolea subiectul acesta. Dar Rowena trebuia să aibă grijă ca discuţia să se poarte despre relaţiile altora.

- Toată lumea pare s-o preţuiască enorm pe Helen. Cum e ea, Forrest?

- Şocantă. Ca descrierea din poveste. Albă-ca-Zăpada, nu?. „Buzele roşii ca sângele, faţa albă ca zăpada, părul negru ca abanosul“. întotdeauna mă face să mă gândesc la asta. Are ochi albaştri şi pare un trandafir englezesc mai mult decât tine, Rowena.

- Stiu, spuse ea pe un ton ironic, de resemnare. Tachinăria prietenoasă din vocea lui Forrest îi tortura inima şi chiar şi descrierea strălucitoare pe care i-o făcuse

Helenei sunase cumva. academică, nu personală. Râse. Nu poţi fi un trandafir englezesc, când ai pistrui pe nas. Strâmbă poznaş din nas.

- Vrei să ştii cum eşti?

- Mai bine nu. Nu prea te descurci cu arta cuvintelor. Mi-ai spus o dată că sunt „rea şi arţăgoasă“. nu prea sună a compliment!

- Aseară, priveai apusul de sub scoruşul acela, cu frunziş fabulos toamna. Aşa arătai. cu părul tău de culoarea alunei şi cu pistruii împrăştiaţi pe nas. ca un scoruş.

- Ăsta e un fel de compliment? râse ea. Majoritatea fetelor sunt comparate cu trandafiri, cu violete sau cu orhidee.

- Ochii tăi sunt verzi ca marea. N-am mai văzut până acum ochi realmente verzi. am citit despre ei.

- Mai am puţin şi mor de foame, Forrest. Când mâncăm?

- Ne întoarcem şi atacăm puiul îngheţat.

Da, fu o zi de neuitat. Rowena stătea pe vârfuri şi privea cum Forrest deretică prin jurul casei. Dintr-o dată, problemele ei nu mai păreau atât copleşitoare. Acest Forrest nu era deloc intransigent. va înţelege. Aici, în liniştea golfuleţului, învăluită în mireasma de lămâiţă, simţea că are curajul să-i spună: „trebuie să-ţi spun ceva. Din moment ce nu mai consideri că am un anume interes în ceea ce te priveşte, trebuie să-ţi spun că am venit aici să-mi dovedesc ceva. Eram, ca şi tine, căutată pentru averea mea şi asta m-a implicat în fel şi fel de complicaţii. Mă laşi să-ţi povestesc?“. Da, trebuia să-i spună exact aşa. acum.

Vocea lui îi întrerupse gândurile, tocmai când se ridica

în picioare, scuturându-se de praf.

- Rowena, eu zic că trebuie să plecăm. N-am observat cât e ceasul. Am spus c-o luăm pe mătuşa Lavinia la patru şi jumătate. Să mergem.

Ei bine, nu conta. dar nu putea să-i facă un rezumat de câteva secunde. Diseară, va avea destul timp. Când Forrest avea să iasă pe verandă să fumeze o ultimă pipă înainte de culcare, avea să-l urmeze. îi va fi încă şi mai uşor să-i spună pe întuneric. Era posibil să fie furios, dar nu din cale-afară, se gândi ea. Apoi, când toate lucrurile vor fi fost lămurite şi când el va şti că erau în aceeaşi tabără, legătura care tocmai se năştea între ei putea să înflorească.

***

Mai aveau încă o jumătate de oră de aşteptat, cu toate că-şi pierduseră deja vremea de pomană prin oraş.

- Niciodată n-a ajuns la timp, oricum. N-ai vrea să vezi Catedrala?

O luă de cot şi în clipa următoare, o voce veselă, surâzătoare, spuse:

- Oh, unchiule Forrest! Amândoi se întoarseră în grabă.

Rowena ştiu că era Lindsay, chiar înainte ca Forrest să facă
prezentările. Stia, pentru că bărbatul de lângă ea, linguşitor. ieftin. bădăran. era Dirk Sargison!

în ciuda faptului că o cuprinsese panica, Rowenei îi părea rău pentru Lindsay. îi părea rău că se îndrăgostise tocmai de Dirk. Era înaltă, avea părul castaniu şi ochi mari, de un verde candid, iar felul în care se îmbujora era încântător.

Dar următoarele clipe vor fi cruciale. atât de multe depindeau de felul în care o va saluta Dirk! Poate că dacă avea să spună „bună, e altceva decât pe vapor, nu?“, n-ar

părea că încerca să ascundă ceva. dar Forrest ar face repede legătura şi o astfel de recunoaştere nepăsătoare l-ar nedumeri, mai ales că Rowena pretinsese că avea o înţelegere cu un artist cu care călătorise pe mare. înainte să poată spune ceva, Lindsay i-o luă înainte.

- Ce crezi, unchiule Forrest? Dirk o ştie pe domnişoara Fotheringham. S-au cunoscut pe vapor, când au venit aici. îi povesteam despre aranjamentul de la Tawhai şi am menţionat numele ei; nu-i ciudat?

- Oh, nu ştiu, Lindsay. hai să rămânem la platitudini şi să spunem că lumea e mică.

Forrest făcu o pauză şi, privindu-l, Rowena recunoscu exact momentul în care îşi dădu seama că acela era artistul despre care îi vorbise. Ochii căprui se micşorară dintr-o dată, apoi se măriră, şocaţi. Rowena putea vedea înţelegerea plutind în ei. îşi muşcă tare buza. Acum, ce se va întâmpla?

Ochii lui Forrest îi întâlniră pe ai ei şi Rowena ştia că, în ochii ei, citea vinovăţia şi disperarea. Buzele lui se strânseră şi-şi dădu seama că Forrest păstra ce avea să-i spună pentru mai târziu, când aveau să fie singuri.

- Unchiule Forrest. pot să vorbesc cu tine între patru ochi, câteva clipe? Ne scuzaţi?

Rowenei i se păru că faţa lui se îmblânzeşte, uşurată poate, dar fu uimită să vadă cel mai indulgent zâmbet îndulcind severitatea buzelor lui, când se uită la nepoata lui. Se aşteptase să fie aspru cu ea.

- Da, Lindsay, sunt sigur că ceilalţi ne vor scuza, şi cei doi se îndepărtară puţin. Rowena îl auzi spunând, în timp ce-şi vâra mâna în buzunar: „cât vrei, Lin?“, şi-şi dădu seama că se întâmpla adesea să i se ceară bani, când se întâlnea cu nepoţii lui în oraş.

Văzu cum Lindsay scutură indignată din cap. „O, nu şi de data asta, unchiule Forrest. niciodată“, celelalte cuvinte ale fetei se pierdură, căci Dirk îi spuse, grăbit şi recunoscător:

- Rowena, fii fată de treabă. nu mă da de gol.

îl privi dezgustată, cu atât mai mult cu cât se pusese singură într-o postură în care nu putea fi prea caustică. Era posibil - în încercarea de a repara lucrurile între ea şi Beechingtoni - să fie nevoită să-i ceară favoruri.

Nu era capabilă să gândească limpede, aşa că îi răspunse pe un ton scăzut:

- Dacă te referi la comportamentul tău de pe vapor, n-o voi face. Se simţea la fel de josnică, aşa cum era şi el.

Lindsay se uită la ceas.

- Mi-ar plăcea să mai rămân, şi s-o cunosc pe domnişoara Fotheringham, dar am programare la coafor. Vino, Dirk. Salutare! Dispăru, tânără, nerăbdătoare, surâzătoare şi vulnerabilă.

Forrest şi Rowena rămaseră singuri. încet, Rowena îşi ridică ochii spre el. Nu-i plăcu ce văzu în ei. El îi spuse, cu violenţă reprimată, căci lumea trecea pe lângă ei:

- Nu trebuie să arăţi aşa. Doar nu te aşteptai la fidelitate din partea unui şobolan ca ăla, nu?! Hai să mergem după colţ. Nu mai am dispoziţia necesară să vizităm catedrala. Limbajul şi gândurile mele nu sunt potrivite cu un loc sfânt.

Făcură câţiva paşi şi se opriră lângă un perete, cu spatele la trafic. El aşteptă până când Rowena fu obligată să-i înfrunte privirea. Faţa lui era severă, ciudat de pală, dat fiind frumosul lui bronz.

- Ciudat, nu? Odată, n-am avut încredere în nici o

femeie. Apoi, treptat, m-ai dezarmat. Aş fi jurat că eşti o persoană integră. Si de când am vorbit cu tine, în noaptea aceea pe verandă, ai ştiut că individul ăsta cu care ai - sau mai degrabă, ai avut - un aranjament, era tipul de care s-a îndrăgostit Lindsay. în dimineaţa următoare, mi s-a părut că arătai ca şi când nu dormiseşi. probabil că ţi-ai petrecut noaptea plângând după el. pfui! De ce n-ai putut să-mi spui? Cel puţin, ai fi fost sinceră cu mine!

Făcu o pauză. Rowena nu putu să scoată nici un cuvânt. Forrest continuă, şi în vocea lui se strecura, din când în când, un surâs dispreţuitor.

- Când te-ai decis să iei lucrurile aşa cum sunt, domnişoară Fotheringham?

- Ce vrei să spui? spuse ea nesigură, umezindu-şi buzele.

- Oh, fii serioasă, nu te preface că nu ştii! Când te-ai decis că în mare sunt peşti mai graşi decât artistul ăsta ambulant? Când ai hotărât că poate despărţirea asta a fost cel mai bun lucru, văzând că s-a îndrăgostit de altcineva? Te-a scutit să-i dai tu însăţi papucii, nu? Când?. Ei bine, dacă nu vrei să-mi spui, îţi spun eu. de atunci, din biserică, nu-i aşa? când pentru prima oară am. oh, dă-i drumul - dar peştele ăsta a reuşit să scape!

Până acum, Rowena fusese albă ca varul, dar acum, o culoare proaspătă şi strălucitoare îi urcă în obraji.

- Te înşeli, te înşeli amarnic. Am crezut că eşti doar prietenos; şi eu eram la fel. Ti-am spus cândva că eşti în siguranţă cu mine, îţi aminteşti? Iar tu ai spus, pe tonul pe care-l detest cel mai mult: „nu sunt genul tău, nu-i aşa?“ Ăsta e adevărul. Nu eşti genul meu, cu sau fără bani.

Ochii căprui aproape se înnegriră de furie. Buzele i se uniseră într-o linie subţire.

- Si care e genul tău, domnişoară Fotheringham? Un meridional ca idiotul ăla cu care e Lindsay? Dumnezeule! De ce bărbaţi se îndrăgostesc femeile!

Acele ultime cuvinte o impresionară. Faptul că nu se îndrăgostise niciodată de Dirk Sargison, că el reprezenta tot ce ura la un bărbat, şi umilinţa de a şti că propria prostie o adusese în situaţia asta aproape o împinseră la limită.

- Ei bine, spuse ea cu voce tremurândă, nu eşti decât un ipocrit. Tu ce discriminări ai făcut când te-ai îndrăgostit de Jan - o femeie care nu-ţi vroia decât banii?

Cuvintele usturătoare se stinseră într-o tăcere ca de gheaţă. Aproape puteai auzi cum se crapă. Rowena era înspăimântată. Ce spusese?

Forrest spuse aproape în şoaptă, pe un ton controlat:

- Nu te amesteca în treburile mele, vrei, domnişoară Fotheringham? Si nici eu n-o să mă amestec în ale tale.

- Excelent! spuse uşurată Rowena. Acum, n-avea să mai cerceteze. Desigur, am să părăsesc Tawhai Hills. Am s-o anunţ în seara asta pe doamna Beechington.

- Nici vorbă. în ceea ce o priveşte pe mătuşa mea, eşti. indispensabilă. Nu vreau s-o privez de serviciile tale. însă cu cât ne vedem mai rar, cu atât mai bine. Se întoarse. Cred că o văd venind. Pentru liniştea sufletului ei, la care ţin foarte mult, s-ar putea - oricât de mult aş urî să-ţi cer o favoare - să te comporţi ca şi cum. nu ne-am urî?

Vocea Rowenei era din nou controlată, deşi inima îi bătea să-i spargă pieptul şi genunchii îi tremurau.

- Oh, cred că sunt destul de echilibrată încât să mă comport ca un om civilizat. dacă şi tu faci la fel. Tonul ei insinua îndoiala.

- Oh, bună, mătuşă, spuse Forrest. Tocmai i-am arătat Rowenei exteriorul catedralei. N-am avut timp să vizităm şi interiorul.

Rowena închise ochii când îşi auzi numele rostit cu o prietenie atât de ironică. înţelese - mătuşa Lavinia nu trebuia să fie supărată. Ar fi mirată ca, după o zi petrecută prieteneşte, în golf, ar reveni brusc la vechile formalităţi.

- Bună, copii, spuse vesel mătuşa Lavinia. Aţi avut o zi minunată?

- A depăşit toate aşteptările, spuse Forrest.

Din fericire, mătuşa Lavinia era atât de vorbăreaţă, încât umplu cu abilitate prăpastia care se deschisese între ei, şi dacă pe drumul spre casă fură într-o oarecare măsură tăcuţi, presupuse cu inocenţă că-i obosise aerul de mare. Puse nenumărate întrebări despre cum îi plăcuse Rowenei casa amiralului şi, din moment ce Rowena putea răspunde cu destulă naturaleţe, nu fu tocmai coşmarul care ar fi putut fi.

- Ne-am întâlnit azi cu Lindsay. şi cu individul ăla, spuse Forrest.

- Oh, cum ţi s-a părut ea, Forrest? Si cea de-a doua impresie despre el a fost la fel de proastă ca prima?

- Mai proastă, spuse el, mult mai proastă!

- Ce părere ţi-ai făcut despre el, draga mea? Lavinia se întoarse spre Rowena. E chiar atât de rău cum spune Forrest? Forrest e îngrozitor de conservator, desigur, şi orice boem e insignifiant pentru el!

Rowena înghiţi în sec.

- Cred că impresia domnului Beechington despre el este corectă.

- Atunci, mă aştept să fie realmente un bădăran! Dacă Rowena ar fi avut dispoziţia necesară, s-ar fi amuzat. Mătuşa Lavinia punea părerea ei mai presus de a nepotului ei! Lui Forrest avea să-i placă asta la nebunie. Mătuşa

Lavinia continuă: Dumnezeule! Iar vă spuneţi pe numele de familie, Rowena? Semănăm mai mult a familie, dacă tu şi Forrest renunţaţi la formalităţi.

- Mi-a. scăpat.

- Ei bine. ideea Rowenei e foarte bună. Dacă vine la Tawhai, poate Lindasy n-o să-l mai placă. Poate o să realizeze că John Macrae face cât zece Dirk.

-John Macrae?

- Da. Nu l-ai cunoscut? Locuieşte dincolo de râu. E preşedintele Clubului Tinerilor Fermieri. Necazul e că Lindsay îl ştie dintotdeauna şi nu-l mai vede limpede. N-are nici o strălucire, pentru că e prea familiar. E atât de potrivit pentru ea!

Rowena oftă.

- Rowena oftează pentru că e de părere că nu poţi iubi la comandă, mormăi Forrest.

Rowena îşi ridică scurt privirea:

- Nu-i aşa că le ştii pe toate?! Poţi să interpretezi chiar şi oftatul omului!

-îmi place la nebunie cum vă duelaţi în replici, chicoti mătuşa Lavinia. Cei doi nu comentară.

Mătuşa Lavinia intră prima în casă, în timp ce Rowena rămase intenţionat în urmă. Se uită la Forrest, de data asta cu ostilitate, nu cu vinovăţie.

- Tu eşti cel care a hotărât să rămân aici, spuse ea. Eu aş fi preferat să plec. Rămân pentru binele doamnei Beechington. Se pare că, de faţă cu ea, va trebui să-ţi spun „Forrest“ - păcat că am început acum câteva zile, dar aduţi aminte că nu înseamnă nimic. Si când suntem singuri, am să-ţi spun „domnul Beechington“.

- Singurul lucru care mă preocupă este fericirea mătuşii Lavinia, spuse el, cu fălcile încleştate. N-o voi

necăji. A ajuns să te îndrăgească - ciudat; de obicei, mătuşa Lavinia e mai circumspectă, în ciuda neclarităţii ei. Specialiştii îmi spun că până la sfârşitul anului îşi va pierde complet vederea. Nu am de gând să-i distrug încrederea în tine. Vreau ca puţinele luni în care va mai putea vedea să fie cât se poate de fericite. Aşadar, aparent vom continua ca mai înainte. Ar trebui să te descurci destul de bine - cu siguranţă, eşti o actriţă de zile mari. N-aş fi ghicit niciodată că ai ştiut cine este iubitul lui Lindsay. Depinde de tine; dacă ai vreun pic de decenţă, vei juca un teatru admirabil. O vei face?

- De dargul lui Beechy, da. Rowena se roti pe călcâie şi plecă. Intră în casă. Aici erau îndatoririle cunoscute şi familiare, care îi cereau să-şi reţină lacrimile care o ameninţau, să înăbuşe insuportabila durere, căci ziua care începuse atât de promiţător se încheiase cu deziluzii şi cu lucruri înţelese greşit.

Două zile mai târziu, Nicholas Dewmore apăru, aducând cu el o iapă neagră. Făcuse deja cunoştinţă cu Rowena, aşa că o salută vesel.

- Forrest m-a rugat să te las să exersezi cu Ebony Lass, cât timp copiii sunt acasă şi sunteţi în criză de cai. Mi-a spus că eşti o călăreaţă al naibii de talentată.

Rowena mângâie urechile calului.

- Nu-i aşa că e frumoasă? Eşti sigur că sora ta nu se supără?

Ochii lui Nicholas se încreţiră la colţuri.

- E atât de des aici, când Helen nu e acasă, încât nu e cine ştie ce diferenţă. a fost îmblânzită aici - e soră vitregă cu Dapple Lass al lui Forrest, ştii? Am încercat s-o încălzesc puţin, Rowena. nu trebuie să-ţi spun în continuare „domnişoara Fotheringham“, nu?. dar prefer iapa mea. Am

s-o duc în grajd.

- Nu intri să bei un ceai, Nicholas?

- Cum să nu? Forrest e pe aici?

- Da, spuse o voce din spate şi Forrest apăru, cu o şa în braţe. O lăsă pe verandă şi intrară.

După ceai, Nicholas îi propuse Rowenei să facă împreună o plimbare călare, s-o încerce pe Ebony Lass. Rowena văzu expresia din ochii lui Forrest şi, fără nici un motiv, roşi. înainte să poată pretinde că e ocupată, Forrest spuse:

- Bună idee. Vin şi eu cu voi. Vreau să arunc o privire la albia râului.

Capitolul 8

Rowena era deja în pantalonii de călărie, căci trebăluise prin curte, aşa că plecară imediat. Ebony Lass era un cal pe care merita să-l călăreşti şi, cu Nicholas care să catalizeze situaţia ei şi a lui Forrest, plimbarea îi făcu plăcere. Sperase că, atunci când ajungeau la râu, Forrest va fi ocupat o vreme, iar ea va putea pretinde că grădinăritul nu poate aştepta şi se va întoarce acasă singură.

Dar nu fu aşa; Nicholas inspectă râul împreună cu Forrest, deschise poarta de la hotarul dintre ferme şi-şi luă rămas-bun.

Forrest îi întinse mâna, s-o ajute să încalece.

- Mulţumesc, dar mă descurc şi singură, domnule Beechington. Sări în şa şi se uită la el. M-aş fi descurcat şi fără compania ta, de dimineaţă. Una e că trebuie s-o îndur când mătuşa ta e în preajmă
- să mă comport de parcă am avea vreun interes comun, şi alta e să te suport când Beechy nu e.

- Sunt perfect conştient că ai fi preferat să nu fi venit în dimineaţa asta. Vocea lui o făcu să-l privească înţepată.

- E doar o senzaţie, sau există un înţeles ascuns? Si dacă e aşa, care este? îmi scapă.

- Chiar nu ştii? Ochii căprui o priviră ironic.

- Nu. Indiciile nu-mi sunt de nici un folos. Trebuie ca „i“-urile să aibă punctele puse şi „t“-urile să fie tăiate, altfel e foarte probabil să înţeleg greşit.

- în regulă. Să tăiem „t“-urile. Din moment ce Dirk te-a dezamăgit, nu mai eşti imună la iubire.

-îmi scapă în continuare... Nu vrei să pui şi punctele la „i“-uri?

Atitudinea lui era nepăsătoare, frâiele stăteau lejere pe

grumazul calului, însă ochii îi erau aţintiţi asupra ei.

- Foarte bine. Sunt cu ochii în patru pentru Penny, în ceea ce-l priveşte pe Nicholas.

îl privi nedumerită. Era cu ochii în patru pentru Penny. Ce-i spusese odată despre Nicholas? Nicholas aştepta ca cineva să crească.

- Penny!

El încuviinţă. Rowena simţi cum o cuprinde furia. Era insuportabil. O sugestie amicală din partea lui Nicholas de a o încerca pe Ebony Lass şi Forrest Beechington insinua că-şi făcea planuri cu el. Rowena o întoarse pe Ebony Lass, îşi înfipse pintenii în pântecul ei şi dispăru în galop, alergând peste pajiştile care aveau atâta nevoie de precipitaţiile iernii, sărind garduri şi cursuri de apă, într-un abandon total. Chiar şi aşa, la ultimul gard, Forrest Beechington se înălţă o dată cu ea.

-Trebuie să te fi scos din sărite, dar nu fi atât de temerară, când copiii sunt aici. Ar putea fi tentaţi să-ţi urmeze exemplul, iar terenul este periculos.

Lucrurile se ameliorară, când cei trei veniră acasă. Rowena se temuse de sosirea lor, nu cumva să n-o placă - o străină care intrase în cercul familiei. Mai ales Lindsay, care era posibil să sufere în mod deosebit, din moment ce Rowenei i se dăduse camera mamei ei. Dar realiză curând că, pentru Lindsay, minunea de a se îndrăgosti eclipsase toate celelalte lucruri.

Avea un aer incandescent, ca şi cum în spatele ochilor ei cenuşii s-ar fi aprins lumânări, un aer inconfundabil. Uitându-se la Lindsay, orice femeie şi-ar fi dat seama.

Penny şi Tony, gemenii de şaptesprezece ani, erau încântători. Prima oară când o văzuse pe Penny, Rowena se gândise cât de ciudată era alegerea lui Nicholas, căci

Penny părea doar un copil, cu părul negru ca al lui Forrest şi cu breton deasupra ochilor, cu aceiaşi ochi căprui în care, din când în când, strălucea o rază verzuie, dar în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, Rowena îşi schimbă părerea.

într-o zi, când Forrest veni pe verandă, lângă ea, uită ostilitatea dintre ei, când nu era nimeni în preajmă, şi-i spuse:

- Penny e ciudat de matură, nu-i aşa?

- Ai observat, nu? Nu mai crezi că e bizar că ea şi Nicholas ar trebui să fie împreună?

- Nu, mi se pare chiar ideal. Vocea îi tremura, căci se temea că el putea să râdă sau să-i răstălmăcească vorbele, aducându-le împotrivă-i. Sper să nu se întâmple vreodată ceva care să spulbere o relaţie atât de idilică. Penny şi-a planificat viaţa în jurul căsătoriei cu Nicholas, nu? Face cursul acela despre muncile casnice, învaţă despre întreţinerea unei case şi management de district. Când crezi că se vor.?

- Nicholas n-o să se însoare cu ea până nu împlineşte douăzeci de ani. Spune că trebuie să iasă în lume, să aibă ocazia să cunoască şi alţi bărbaţi. Penny vrea să se mărite cu el la optsprezece ani. Mi-am dat consimţământul, dar el nici nu vrea să audă.

- Poate că e mai bine să mai aştepte puţin, şopti ea. Nicicând nu va fi uşor să fie stăpână într-o casă pe care o soră a administrat-o, evident, atât de bine. Dar va fi mult mai greu, dacă are doar optsprezece ani. îmi imaginez că nici Helenei nu-i e uşor să renunţe la conducere,

- Asta nu va fi o problemă, spuse Forrest, scoţându-şi pipa. Am motive să sper că Helen va fi la casa ei cu mult

înaintea lor.

Rowena fu iritată să descopere că-şi ţine respiraţia. Motive să spere. la casa ei. şi locul acela era Tawhai?

- Va sosi curând, nu-i aşa?

- Nu. Am primit ieri o scrisoare de la ea. Rămâne o vreme în Australia. Nu prea lungă.

- Trebuie să aprind cuptorul. Le-am promis că le pregătesc ceva bun.

Era cea mai prietenească discuţie pe care o avuseseră în ultimul timp, dar fu uimită cân el o urmă în bucătărie. Zilele astea, evitase să fie singur cu ea.

- Lindsay îmi spune că Sargison vine vineri şi pleacă marţi. Se pare că nu poate să stea mai mult. Poate că nu suportă să stea mai mult la ţară.

Rowena nu spuse nimic; continuă să amestece cuburi de unt în făină.

- Cum o să suporţi? Tonul lui nu trăda nimic. Rowena se uită la el.

- Cum o să suport? Poate vrei să spui cum o să mă comport?. Zâmbi strâmb şi adăugă: n-ai de ce să-ţi faci griji; Lindsay nu va avea motive să se teamă din cauza mea.

- N-o să-ţi fie uşor să-i vezi împreună, nu? Spune-mi, i-ai scris să finalizezi lucrurile? L-am auzit rugându-te să nu-l dai de gol! exclamă el, dispreţuitor.

Rowena se aplecă asupra mixerului. Cum ura ideea că, datorită propriei prostii, bărbatul acesta credea că odată căzuse în mrejele îndoielnice ale lui Dirk!

- Forrest, în ziua aceea, la catedrală, am căzut de acord să nu ne mai amestecăm în viaţa intimă a fiecăruia.

Ceva izbucni în ochii lui, ceva indescifrabil.

- Da, dar. se opri brusc. Avu impulsul aproape irezistibil

de a-i spune: „continuă, Forrest! Dar, ce?“. Chiar dacă era ceva care s-o rănească, era mai bun decât dispreţul rece cu care se trataseră reciproc în ultima vreme. Dar nu îndrăzni. în schimb, spuse:

- E sufocant, nu? Adică, e prea bătrân pentru ea! Si ea se opri brusc. Conversaţia pe tema asta era cu atât mai dificilă, din moment ce era atât de implicată.

- Visezi cu ochii deschişi, hm? comentă cu asprime Forrest. îl vrei înapoi?

- Nu-l vreau înapoi, îi răspunse la fel de aspru. Nu asta am vrut să spun.

- Atunci, ce?

- Exact ce am spus. E prea bătrân pentru ea.

- Câţi ani ai? Ochii căprui licăriră curioşi.

- Douăzeci şi trei.

- Hm. cu trei ani mai mare decât Lindsay. Nu e mare diferenţă.

- Câştigi multă experienţă în aceşti trei ani. La douăzeci de ani eşti teribil de vulnerabilă. O tânără care iubeşte poate fi atât de uşor rănită. Nu că ar iubi. e doar îndrăgostită de ideea de iubire.

îşi muşcă limba cum o spuse, căci el credea întotdeauna ce era mai rău despre ea şi probabil acum se gândea că vroia să creadă că povestea lui Lindsay nu era dragoste adevărată.

Dar el nu se legă de asta; în schimb, spuse curios:

- Erai vulnerabilă la douăzeci de ani, domnişoară Fotheringham?

- Vulnerabilă. da, spuse ea cu amărăciune. Si eram naivă şi aveam atâta încredere în bărbaţi!

El tăcu, aşa că-şi ridică privirea şi ochii li se întâlniră. Era prima dată, de când stătuseră de vorbă în faţa

catedralei, când din ochii lui dispărea neîncrederea - sau aşa i se părea.

- Atunci, există un motiv întemeiat pentru. comportamentul tău?

O clipă, fu tentată să-i spună. Apoi amintirea vocii lui strigându-i. “când
tea-i hotărât că în mare sunt peşti mai graşi decât un biet artist ambulant. ăsta e peştele care ţi-a scăpat“. Oh, nu, era prea mândră să-i dea de înţeles că îl privise vreodată ca pe un posibil partener. Si ce şanse avea să-l facă vreodată să creadă ce se afla în spatele labirintului acela?

- Am căzut de acord să nu discutăm despre vieţile noaste intime, spuse ea înţepată. Nu vreau să mă scuz în nici un fel, mulţumesc. Pot să îndur opoziţia şi neîncrederea ta în mine, dar n-aş suporta să fii tolerant şi generos cu mine.

- în regulă, s-o lăsăm baltă, atunci, dar nimic din toate astea n-o ajută pe Lindsay. N-aş vrea s-o văd unindu-şi tânăra ei viaţă cu un astfel de bărbat. Nu e vorba doar de vârsta lui, nu cred că e mult mai mare decât mine - eu am treizeci şi unu de ani. Ce mă îngrijorează, e viaţa pe care a dus-o. Nu cred să fie prea multe privinţe în care să nu fie experimentat. Stiu tipul lui, anii petrecuţi pe mare mi-au lăsat câteva impresii.

- Mă tem că exact asta o atrage pe Lindsay, spuse Rowena, ezitând. Pentru o fată tânără, e fascinant; aerul acela de om de pretutindeni şi conştiinţa faptului că o găseşte atrăgătoare, în ciuda lipsei ei de experienţă.

- Tu ar trebui să ştii. Din moment ce şi ţie ţi s-a părut la fel.

- Dacă n-ai altceva mai bun de făcut decât să mă tachinezi, aş prefera să pleci. Sunt dispusă s-o ajut pe Lindsay să scape din încurcătura asta, să te ajut să

descurci lucrurile, dacă e posibil, şi - chiar dacă n-o să crezi - motivele mele sunt dezinteresate. Dar nu pot fi de nici un ajutor dacă tu crezi că orice fac sau spun este în interesul meu.

- Vrei să spui că Dirk Sargison nu înseamnă nimic pentru tine, acum? Că n-a fost decât o scânteie efemeră?

Rowena nu răspunse ultimei provocări. încerca să spună adevărul.

- Pot să jur cu mâna pe inimă că acum nu mai înseamnă nimic pentru mine şi că, dacă pot s-o vindec pe Lindsay de el, o voi face.

Puse prăjiturile în cuptor, apoi se întoarse să-l înfrunte.

- Foarte bine. Cred că ai trecut peste el. Nu mai pot avea încredere în tine aşa cum am avut odată - nu înţeleg de ce mi-ai ascuns adevărul, dar. Ei bine, să le oferim copiilor o vacanţă cât se poate de frumoasă. Poate ai avut dreptate şi când vine Dirk Sargison, îşi va da arama pe faţă.

- înţeleg, spuse ea cu o inflexiune subtilă a vocii. Trebuie să-ţi mulţumesc, se pare, pentru şansa de a reintra în graţiile Beechingtonilor! Părăsi bucătăria.

Uneori, când sub efectul unei vrăji efemere, Rowena reuşea să uite umbra care plutea asupra inimii ei, se distra în sânul familiei Beechington. Casa era plină de clinchetul vocilor tinere, de râsete, tachinării şi dispute aprige. împotriva voinţei ei, căci acum se agăţa de orice-i susţinea indignarea faţă de proprietarul de la Tawhai, observă că Forrest era bun cu copiii, nici prea sever, nici prea indulgent, iar el şi micul Tony erau mai mult fraţi decât unchi şi nepot.

Cel mai mult se temea de ziua în care Dirk avea să sosească, se temea la fel de mult cum Lindsay tânjea după ea, Lindsay, care în noaptea dinainte se perinda de colo-

colo cu stele în ochi, care pregătise singură camera pentru el, care cânta în şoaptă plimbându-se prin curte.

Rowena se ruga ca Forrest să-şi păstreze cumpătul şi să nu cedeze tentaţiei de a o dojeni şi de a-l critica aspru pe Dirk. Merse atât de departe, încât îi spuse:

- Cred că ar fi o idee bine să n-o deziluzionăm pe Lindsay prea brusc. Las-o să-şi dea seama treptat. Nu-mi imaginez că Dirk poate să cadreze bine aici. E foarte posibil să realizeze destul de repede că nu au nimic care să dureze în comun, dar dacă încerci să grăbeşti lucrurile, n-o să reuşeşti decât s-o întorci împotriva ta. Vreau să spun. dacă insinuezi că el şi cu mine am.

- Aţi fost interesaţi unul de celălalt, continuă el.

Ea înghiţi în sec. Cât de dezgustător era!

- Da, dacă se întâmplă asta, n-o să facă decât să-i întărească atracţia pentru el - în stadiul ăsta, e pornită să-i ia partea, şi ar fi păcat să strici. Se opri din nou.

- Să stric ce? Oh, cred că ştiu. ţi se pare că Lindsay te place. Tonul lui ironiza discernământul lui Lindsay. Ar fi putut la fel de bine să spună: „Lindsay s-a îndrăgostit de Dirk, aşadar s-a îndrăgostit şi de tine“. Repetă ultimele cuvinte: crezi că Lindsay te place şi nu vrei să afle.

- Nu asta vroiam să spun. Dacă tu ai fi cel care ar deziluziona-o în privinţa lui Dirk, ar putea strica relaţia dintre tine şi ea. La urma urmelor, nu voi rămâne la Tawhai o veşnicie, după ce voi pleca, voi fi curând uitată.

- Deci, eşti dispusă să recunoşti că nu sunt prea dificil cu Lindsay, nu sunt tocmai un catâr?

- întotdeauna sunt dispusă să recunosc lucruri. care evident sunt adevărate.

- Totuşi, nu eşti niciodată tocmai deschisă, nu-i aşa, Rowena Fotheringham?

- Am recunoscut că eşti bun cu Lindsay. Nu e de-ajuns?

Nici el nu-i răspunse direct la întrebare. Oftă şi spuse:

- Necazul meu a fost întotdeauna reversul. A trebuit să lupt să n-o răsfăţ pe Lindsay. Nu e uşor să-i refuz ceva, când se uită la mine cu ochii lui Darrell.

Forrest se întoarse şi ieşi din bucătărie; în vocea lui fusese atâta durere, încât Rowena vru să alerge după el, să-şi împletească braţele cu ale lui, consolator, şi să se plimbe împreună, fără să spună nimic, dar nu putu. între ei se căsca abisul de netrecut al neîncrederii, al suspiciunii şi al. minciunii.

Vizita lui Dirk Sargison nu decurse exact cum plănuiseră. Fără îndoială, Rowena se simţea aşa cum ştia dinainte. ca şi cum mergea pe marginea unui crater vulcanic, care putea erupe în orice moment. Dar Dirk nu părea în afara elementului lui, aşa cum crezuseră.

De exemplu, era un călăreţ destul de bun. Speraseră că aici n-avea să dobândească nici un avantaj, că avea să fie nervos. Un alt exemplu, artistul din el era atât de fremecat de Tawhai, încât îi dezarma puţin. Făcea la nesfârşit schiţe ale colţurilor casei, ale grădinii, ale munţilor, ale grajdurilor.

Erau conştienţi că Dirk Sargison era impresionat de bogăţia şi soliditatea Tawhaiului şi aprecia evident eleganţa reşedinţei, acceptând cu farmec leneş felul în care-l aştepta Lindsay şi răsplătind-o cu drăgălăşenii şi complimente lipsite de însemnătate.N-o să ies prea des. Cu un oaspete în casă, sunt mai multe treburi de făcut, îi spuse Rowena lui Forrest.

- Nu. Nu pot merge întotdeauna cu ei, munca de teren trebuie făcută şi n-am încredere în Dirk. Nu m-ar mira s-o ia pe Lindsay departe de ceilalţi, s-o compromită cumva, ca să ne forţeze să-l acceptăm.

- Chiar crezi că ar merge atât de departe? întrebă ea,

speriată. Nu cred că a simţit vreodată. dezaprobarea noastră.

- Cred că e soi rău. Se potriveşte aici mai bine decât mă aşteptam, dar nu e decât o acomodare cameleonică. întruchipează orice, pentru oricare oameni. Are o oarecare anxiozitate. poate nu e chiar asta, mai degrabă o lipsă de încredere care mă face să mă întreb dacă nu cumva are ceva de ascuns. îmi place ca oamenii să fie deschişi şi sinceri.

Rowena ignoră ultimele lui cuvinte.

- Nu cred că şi-a dat seama că nu eşti de acord. Până acum, ai făcut-o pe gazda ideală.

- Si tu la fel. Expresia lui era imposibil de descifrat. Ca să-ţi recunosc meritele, te descurci destul de bine, n-ai arătat nic un fel de resentimente faţă de Lindsay, sau faţă de el. Asta mă face să realizez ce şobolan e, să te ignore, când aţi avut aranjamentul acela. Presupun că e de părere că Lindsay e o partidă mai bună. Sau, în călătoria voastră pe vaporul de lux, a crezut că erai mai bună decât eşti.

Rowena se simţea ca şi cum marginea craterului se cutremură sub picioarele ei. Oricât îl detesta pe Dirk, situaţia nu era cinstită pentru el. Nu era tocmai nemernicul pe care-l credea Forrest.

- Domnule Beechington - nu i-o luaţi în nume de rău. A fost mai mult din partea mea decât din a lui. chiar nu trebuie învinovăţit. am impresia că am înţeles mai mult decât ar fi trebuit.

- Nu te înţeleg deloc, Rowena Fotheringham. O privi cu neplăcere. Eşti cel mai ciudat amestec - uneori, pari atât de onestă, atât de candidă. alteori, uneltitoare şi vicleană. Aş prefera să rămâi într-un fel sau în altul. Uneori, în ciuda puterii mele de discernământ, aproape înclin să am

încredere în tine. Se întoarse.

Cuvintele lui luminară inima Rowenei. Dacă Lindsay ar renunţa la Dirk, poate că toate astea ar putea fi trecute cu vederea. dacă nu date uitării, n-ar mai fi atât de vii între ei. Poate că vizita asta nu era tocmai dezastrul la care se aşteptase. Forrest îi arăta o fărâmă de respect pentru felul în care se presupunea că trecuse peste aventura cu Dirk. Spera cu disperare că nu se va întâmpla nimic care să-i reînvie suspiciunile şi neîncrederea în ea. Rowena continuă să-l evite pe cât posibil pe Dirk.

Păcat că el intră în bucătărie la ora ceaiului, când era singură acolo.

Rowena purta o rochie gri, din lână, mai degrabă austeră, guler şi manşete albe, apretate. La brâu avea un lanţ alcătuit din zale, care-i atârna într-o parte.

Zdrobea concentrată între degete nişte ierburi. îşi ridică privirea şi-l zări uimită pe Dirk.

- Rămâi aşa, te rog? Până mă întorc.

Uşor uluită, Rowena făcu întocmai, încruntându-se puţin. Dirk reapăru, ţinând în mână blocul de desen şi un creion. Schiţă rapid. Apoi se opri şi se uită la ce desenase.

- Nu cred că am realizat, pe vapor, ce subiect bun pentru pictat eşti. silueta, tenul. Am observat câte ceva în ziua aceea, la tropice. strălucirea părului tău. La umbră, pare aproape negru, dar în lumina nemiloasă a soarelui, era arămiu. Si ochii tăi. atât de verzi şi de misterioşi. Dar azi e mai mult decât frumuseţe. mi-ai dat un subiect şi un titlu. Pe vapor, erai doar o fată drăguţă, printre multe altele. Aici, făcând ce tocmai făceai adineauri, arăţi în elemetul tău. Ai fi putut fi într-un alt secol. stăpâna casei, în budoarul ei. îmi voi intitula tablul „Castelana“. Nu vom avea mult timp. trebuie să-mi pozezi. Totuşi, aş vrea să-ţi

ţii părul puţin mai lejer. Făcu repede un pas înainte şi-i aranjă puţin buclele de culoarea alunei.

Rowena ştia că nu era conştient decât de inspiraţia muzei lui, că nu era nimic personal, dar privi peste umărul lui Dirk, direct în ochii lui Forrest. Arăta întunecat şi aproape că scotea flăcări pe nări.

Spuse în grabă, sperând să nu pară vinovată:

- Ei bine, Dirk, cu siguranţă, nu-ţi pot poza acum. E aproape ora ceaiului. Penny a spus că mă ajută mai târziu cu ierburile astea. Si trebuie să le şi împachetăm. Tocmai le împărţeam. Tabloul va trebui să mai aştepte. Oricum, poate reuşeşti să-l pictezi după schiţă, când te întorci în oraş.

- Cerule! Ce oribil! Am s-o fac chiar aici, desigur, pufăi ironic Dirk.

- S-ar putea să nu pot găsi timp. La urma urmelor, nu sunt liber- profesionistă. îi percep un salariu domnului Beechington. Trebuie să-l merit.

Vocea lui Forrest fu decisivă. îl făcu pe Dirk să se rotească pe călcâie.

- Dar cine sunt eu să stau în calea. artei? Bineînţeles că poţi să-ţi faci timp să-i pozezi lui Dirk. Ar trebui să te simţi flatată. deşi nu sunt aşa de sigur că Lindsay o să fie încântată.

- De ce nu? interveni din spatele lui vocea tânără a lui Lindsay. De ce n-o să fiu încântată, cu ce?

- Dirk arde de nerăbdare s-o picteze pe Rowena. Rowena ştia că nu-şi imagina triumful din glasul lui - era bucuros să-i arate lui Lindsay că pe Dirk îl putea fura peisajul.

Suprinderea lui Lindsay păru sinceră,

- De ce să mă supăr, unchiule Forrest? Pe mine m-a

pictat deja. Ar trebui să vezi. tonul ei era comic de îndurerat. Sunt inocenţa întruchipată, ca un heruvim dintr-o pictură italiană. arăt de parcă aş crede că bebeluşii se găsesc sub tufişuri de agrişe!

Rowenei i se păru că Forrest sare ca ars. Surprinse privirea pe care Dirk i-o aruncă lui Lindsay şi, o clipă, se temu pentru fată. La douăzeci de ani, nimănui nu-i plăcea să fie considerat inocent sau ignorant. Oare cât de departe avea să meargă Lindsay, din dorinţa de a părea cunoscătoare şi experimentată? Dirk o măsura din priviri, în ochii lui se citea dorinţa.

- Ei bine, cu sau fără tablou, trebuie să pregătesc ceaiul.

După masă, îl întâlni pe Forrest în hol.

- N-am vrut ca Dirk să mă picteze. Ar fi trebuit să ai bunul-simţ să spui că suntem prea ocupaţi. Si totul a fost în zadar. Lui Lindsay nu-i pasă nici cât negru sub unghie.

- îmi atribui tot felul de motive. Si câtă vreme n-am încredere în el, în ceea ce priveşte femeile, trebuie să recunosc că se pricepe la pictură! Lasă-l să te picteze - cel puţin, când face asta, nu face dragoste cu Lindsay.

Dirk Sargison deveni atât de interesat de tablou, încât rămase încă două zile şi plecă joi seara. Gemenii se întoarseră luni la şcoală, dar Lindsay mai rămase o săptămână. îşi petrecu majoritatea timpului învăţând, iar durul John Macrae făcu tot posibilul s-o scoată afară, cu el.

Rowenei îi plăcea John. Avea părul de culoarea nisipului şi ochi albaştri, umeri laţi şi un fizic impresionant. Odată, îi spuse lui Lindsay. Fata ridică din umeri:

- Da, dar e atât de evident că mă place! Si e cam încet. Si foarte plictisitor.

- Ciudat, dar eu nu-l găsesc plictisitor. Aş zice că în el arde o flacără foarte bine controlată.

Lindsay păru surprinsă.

- E un bărbat interesant, continuă Rowena. întotdeauna îmi lasă impresia că are resurse lăuntrice pe care nu le-ai putea epuiza prea uşor. înţelegi la ce mă refer? întotdeauna pare să aibă o rezervă. Te surprinde din când în când. Genul care, mai târziu, devine membru în parlament. Cred că femeile îl găsesc irezistibil.

-John! John Macrae! Lindsay era mai mult decât uluită.

-Da, John Macrae, râse Rowena. îl cunoşti de prea multă vreme ca să ştii realmente cum e, Lindsay. Cum apare în faţa altor femei. Se spune că atunci când cunoşti o persoană pentru prima dată, trebuie s-o priveşti cu atenţie, pentru că e singura dată când o vezi cu adevărat. Apoi, familiaritatea înceţoşează imaginea. Prin urmare, n-ai avut niciodată şansa să-l vezi realmente pe John Macrae aşa cum e.

Se uită la Lindsay. Lindsay stătea aplecată asupra mesei din bucătărie, tăind pătrunjel; poate de asta roşise. Lindsay era o fată dulce, prea dulce să fie mânjită în vreun fel de un bărbat de standardul lui Dirk.

-Rowena, ce crezi că mi-a promis unchiul Forrest aseară?. că putem organiza aici un bal ca pe vremuri, în noaptea din Ziua Reginei. Vom fi acasă în sfârşitul acela de săptămână. E o sărbătoare a locului, circulă trenuri între Christchurch şi Arthur's Pass şi oamenii se perindă de colo-colo. Uneori, dacă vremea e rece, mergem cu toţii să patinăm pe lacul Ida. E minunat. Dar Forrest spune c-o să aranjeze cu tine să deschidă vechea sală de bal. N-a mai fost întrebuinţată din ajunul anului nou, dinainte ca mama şi tata să moară. Vocea îi tremură puţin.

- Cred că părinţii tăi s-ar bucura dacă v-aţi distra ca înainte. O să-ţi iei o rochie nouă pentru ocazia asta?

- Da. Unchiul Forrest a spus că-mi cumpără una nouă, atâta timp cât nu e sofisticată şi mulată! Lindsay era de-a dreptul dezgustată.

- Nu-i aşa că bărbaţii sunt conservatori când vine vorba de îmbrăcămintea de damă? râse Rowena. E puţin în urmă cu noutăţile, nu? Numai fetele de şaptesprezece ani vor lucruri sofisticate şi mulate, nu şi o femeie de vârsta ta.

- Da, nu-i aşa că bărbaţii sunt ţepoşi? Nu intenţionez să-mi fac o apariţie ştearsă, în negru sau oliv, dar.

- Dar nici nu vrei să porţi alb, ca o debutantă. Rowena credea în căile de mijloc.

- Fii binecuvântată, Rowena! Mă înţelegi, nu? Ce zici, mă ajuţi să-mi aleg rochia?

- Da. Cred că unchiul tău o să ne împrumute maşina, să mergem într-o zi la Christchurch.

- V-o împrumută, se auzi vocea unchiului.

- Adevărat, unchiule Forrest? Pentru un om cu o statură atât de impunătoare, te furişezi destul de bine. De cât timp ne asculţi conversaţia?

- De când Rowena zicea că bărbaţii sunt conservatori.

- Si nu te superi, nu-i aşa? chicoti Lindsay, râzând.

- Nu. îşi puse braţul pe umerii nepoatei lui. Probabil că ai dreptate. Suntem ţepoşi. Ne place ca femeile noastre să arate bine, nu senzaţional. Si va fi o schimbare să te văd în altceva decât în pantalonii ăştia strâmţi şi-n cămăşi largi. Nu ştiu ce se întâmplă cu studenţii de azi. E aproape o uniformă. Nu mă deranjează pantalonii de călărie sau cei scurţi, atâta vreme cât îi porţi cu un scop, nu tot timpul! Nu-ţi favorizează deloc silueta, Lindsay. Te fac mai plinuţă.

îmi plac femeile care poartă fuste lungi. Dar poţi să-ţi iei ce vrei pentru bal, dacă-i permiţi domnişoarei noastre Fotheringham să te călăuzească.

- Dumnezeule, Rowena! Lindsay făcu ochii mari. Nu-i aşa că are încredere în tine? Se aruncă de gâtul lui Forrest, îl sărută pe obraz şi fugi din bucătărie.

Rowena îşi ridică ochii la Forrest.

- Da. nu-i aşa că ai încredere în mine?! spuse ea cu amărăciune.

- Cu atât mai prost sunt c-o fac, spuse el şi plecă.

Cumpărăturile fură un succes. Forrest le făcu fetelor cadouri
bijuterii asortate cu rochiile de bal. Se oferi chiar să-i cumpere şi Rowenei o brăţară, în semn de recunoştinţă că fusese amabilă şi le asistase, însă ea refuză.

- Ai putea să mai faci faţă încă unei zile în oraş, înainte de vacanţa de iarnă?

- Dacă trebuie, da. De ce?

- Pentru că mi-ar plăcea să aibă şi Nelly o rochie. Ai făcut minuni pentru ea. A ajuns chiar să vorbească mai bine decât înainte. E un copil atât de bun. întotdeauna a fost sclava familiei mari a mamei ei. Nu e o familie rea, doar incapabilă, dar Nelly e podoaba lor. Poate că ai observat, dar Dutchman are ochi doar pentru ea. Aş zice că vine dintr-un peisaj mai bun. Ieri, am găsit-o uitându-se pe o revistă de modă. Speră să-şi facă o rochie. Aş vrea să aibă una fără să se spetească muncind. Ia-i una cu adevărat frumoasă. Vreau ca, măcar o dată, să se simtă ca Cenuşăreasa.

- Cu mare plăcere. Vocea Rowenei era caldă. îşi dorea cu ardoare ca Forrest Beechington să nu-i arate partea aceea a lui. îi era mult mai bine dacă îl detesta în

continuare, şi-i găsea culpe care o făceau să-şi spună că-i era indiferent că lucrurile ieşiseră aşa.

în weekendul balului, toată lumea era agitată. Numai Lindsay părea să fie calmă. îşi purta umerii căzuţi.

- Ce este, Lindsay? întrebă Rowena.

- Dirk nu vine la bal. Lacrimile apărură în ochii cenuşii. A. primit o altă invitaţ ie, mai flatantă. A fost invitat la Queenstown, cu un grup de conferenţiari. O să picteze lacul Wakatipu. Oh, ştiu că trebuie să înţeleg că arta e pe primul loc pentru el, dar acceptase deja invitaţia noastră.

Rowena simţea un amestec de emoţii. era bucuroasă pentru ea că Dirk nu va veni, îi părea rău că Lindsay suferea, dar în acelaşi timp era uşurată că evident fata nu era de acord cu nepăsarea lui faţă de bunele maniere. Lindsay era la fel de nepăsătoare, ca majoritatea studenţilor, dar fusese crescută într-o altă tradiţie decât Dirk. Aşa ceva pur şi simplu nu se făcea.

Rowena se întoarse şi puse mâna pe umărul lui Lindsay.

- Lin, asta înseamnă foarte mult pentru unchiul tău. A pus atâta suflet. A făcut-o pe dragul vostru. Vrea ca Tawhai să fie aşa cum era cândva. Prefă-te puţin, vrei? Nu-l lăsa să vadă cum te simţi.

- Stiu, spuse Lindsay, răspunzând îmbrăţişării. M-am simţit oribil că-mi pasă atât de mult că Dirk nu va fi aici. N-am să-l dezamăgesc pe unchiul Forrest. N-a fost niciodată uşor pentru el - nu e chiar atât de mare faţă de noi - şi a încercat să facă tot posibilul pentru familia noastră. Am realizat asta, în ultima vreme.

- Bravo! Rowena se gândi că Lindsay se maturizase mult, chiar între vacanţa din mai şi aceasta. Dar maturizarea nu se măsura niciodată în timp, ci în progrese mari - în bătăi ale inimii, mai degrabă decât în minute. Dar,

oh, câtă din maturitatea aceasta puteau pune pe seama lui Dirk Sargison?

Capitolul 9

Seara, Forrest făcu focul în şemineul mare din sufragerie, o încăpere pe care o foloseau foarte rar.

- în seara asta, vom asculta muzică. Mătuşa Lavinia a spus ieri seară, cu tristeţe, că a trecut mult până să ne adunăm lângă pian. Si înseamnă atât de mult pentru ea, acum. E un lucru de care se poate încă bucura pe deplin.

Rowena nu realizase până acum ce familie de cântăreţi erau - se armonizau atât de firesc. Chiar şi mătuşa Lavinia li se alătură. Nici unul dintre ei nu gusta muzica modernă, doar vechile melodii favorite.

în timpul unui cântec de leagăn, când Lindsay stătea la pian, cântând visătoare un vals de demult, Forrest se aşeză lângă Rowena.

- Nu cânţi? Nu ne lăsa să-ţi răpim plăcerea.

- Nu am talent, spuse ea cu regret. îmi place muzica, dar nu am voce. N-o să puteţi înţelege. Se pare că este un har de familie.

De data asta, expresia lui nu fu ostilă. Clipi.

- Stii că sunt chiar recunoscător să aflu că există ceva în ce nu excelezi. Eşti şocant de eficientă în majoritatea lucrurilor, încât creezi tuturor complexe de inferioritate.

Rowena îşi ridică privirea. Dacă ar fi ghicit cum se simţise când Geoffrey îi spusese că n-a iubit-o niciodată! Cât de nesigură pe ea devenise! Spre oroarea ei, simţi că-i dau lacrimile. Privi repede în jos. nu trebuia să plângă doar pentru că vocea lui fusese o dată blândă. Nu trebuia să-şi lase garda jos. O dată sau de două ori, crezuse că prăpastia dintre ei se astupase, dar întotdeauna între ei existaseră sarcasme subtile, cuvinte usturătoare şi văpaie care pârjolea şi veştejea. în ceea ce-l privea pe bărbatul acesta, inima ei era făcută din petale de trandafir, care se

ofileau cu uşurinţă.

- Cât de drăguţ din partea ta să mă consideri eficientă, spuse ea cu acelaşi sarcasm cu care Forrest obişnuia să-i vorbească. Eficientă, dar nu demnă de încredere! Nu-i aşa?

Nu răspunse. Lindsay se opri din cântat. Forrest se uită la ea.

- Cântă „Galway Bay“, Lindsay. O să ne alăturăm cu toţii, şi inventă o scuză s-o lase pe Rowena.

Continuară cu acorduri irlandeze. Rowena simţea că era ignorată, aşa cum adulţii ignoră un copil obraznic. Dar era mai bine aşa, decât să creadă Forrest că se înduioşa în faţa lui.

Rowena realiză că nu mai putea să continue aşa, să trăiască aici, într-o usturătoare duşmănie cu bărbatul pe care-l iubea. Spera cu disperare ca Lindsay să depăşească pasiunea pentru Dirk şi ca la sfârşitul anului universitar de la Varsity să se întoarcă acasă şi să ocupe locul de fiică a casei. Atunci, putea să aibă grijă de mătuşa Lavinia.

Rowena ar fi liberă să plece. n-ar mai conta acum, dacă s-ar întoarce în Anglia, căci se dezbărase de toate legăturile vechi ce o uneau de Geoffrey şi n-ar mai durea-o să-l întâlnească. Până acum, probabil se căsătorise. Acolo, l-ar uita pe Forrest Beechington şi toate greşelile ei prosteşti, ar învăţa să trăiască fără el.

Penny îşi termină cântecul, veni lângă ea şi se aşeză pe canapea. Forrest rămase la pian, cântând fragmente din melodii celebre.

Dintr-o dată, Rowena conştientiză că Forrest cântă melodia pe care o fredonase în acea zi dezastruoasă în care fuseseră în golf, o zi care, în amintirea primelor ei ore, îi părea idilică.

- Ce este, unchiule Forrest? E fascinant.

- Mulţumesc, Penny, zâmbi Forrest, înclinându-se. E o creaţie de-a mea. Mă bucur că-ţi place.

- Oh, ai început din nou să compui? întrebă Lindsay încântată.

- Nu chiar în ultima vreme. Acum câteva săptămâni - am compus melodia pentru un poem care mi s-a părut bun.

Rowena găsi că era minunat, iar cuvintele erau neobişnuite. Se ridică, pierdută în farmecul cântecului, cu ochii aţintiţi asupra solistului. Era nepregătită pentru ultimele două versuri: „Dar minunea verde a ochilor tăi surâzători/ Mă atrage de fiecare dată, iubito, surprinzându-mă din nou!“

Când termină de cântat, Forrest se uită intenţionat la ea, cu o licărire ironică. Copiii îl implorară să cânte încă o dată.

- Nu, spuse el. Nu merită. L-am compus într-un moment de slăbiciune. îmi imaginez că toate cântecele de dragoste sunt compuse în momente de slăbiciune. Mai bine să le uităm; nu durează.

- Unchiule Forrest! Penny era oripilată.

- E în regulă, Penny. O dragoste ca a ta durează, dar foarte rar te întâlneşti cu aşa ceva.

Rowena părăsi încăperea. I-ar fi plăcut să poată ieşi din casă, chiar dacă era foarte frig, să găsească un loc unde să poată plânge singură. Dar nu putea. Nu avea să-i dea lui Forrest şansa să creadă că o rănise.

Iar ea, biată proastă, ironizată şi tachinată, nu putea nici măcar să-l urască. O umplu amărăciunea. Dacă nu l-ar fi întâlnit pe Dirk în ziua aceea, poate i l-ar fi cântat cu sinceritate.

Seara balului fu minunată; era un bal colonial în adevăratul sens al cuvântului, realmente democratic -

toată lumea se distra cu absolut toată lumea. Rowena, Lindsay şi Penny erau de-a dreptul năucitoare. Si Nelly arăta minunat, la braţul lui Dutchman.

Rowena realiză că Lindsay dansase mai mult cu John Macrae şi nu arăta ca şi cum ar fi avut inima îndurerată. Rowena zâmbi. Când aveai doar douăzeci de ani, era greu să rezişti farmecului veseliei, era uşor să uiţi când începeau acordurile muzicii. Oare steaua lui Dirk Sargison pălea?

Penny trecu prin faţa ei, în braţele lui Nicholas. Micuţa Penny arăta ca şi cum tot universul era al ei. Rowena îl admira pe Nicholas. Era atât de evident că, pentru el, nu exista decât Penelope Beechington. Dar era atât de rezervat, atât de controlat şi atât de orb. la optsprezece ani, Penny avea să fie pregătită să-i fie soţie.

Abia pe la unsprezece, proprietarul de la Tawhai o invită la dans, un vals.

- Oh, nu trebuie, să ştii, îi spuse ea, fără animozitate. Sunt o mulţime de fete aici pe care nu le dispreţuieşti.

înainte să termine de vorbit, o trase pe ringul de dans.

- Nu fi absurdă. Familiei i s-ar părea ciudat dacă n-am. Ce mi-ar face mătuşa Lavinia! în afară de asta, vreau să văd dacă dansezi la fel de bine cum le faci pe toate, exceptând cântatul. O clipă mai târziu, adăugă: Si aşa este.

Rowena încercă să se liniştească. „Dacă te înduioşezi, ai să fii rănită. Profită cât poţi. de braţele lui în jurul tău. de muzica minunată. şi conştientizează că şi fără ele, lumea e frumoasă.“

Când melodia se termină, Forrest o trase pe o verandă mică, umbrită de viţă de vie. Găsitul unui colţ ascuns nu făcea parte din ritualul dansului! Se sprijiniră de balustradă, privind luna. Rowena simţi privirea lui Forrest aţintită asupra ei.

îşi strecură un deget sub pandantivul colierului ei şi-l

studie. Rowena era perfect conştientă de atingerea lui pe piele şi se strădui să n-o arate. Ochii lui erau sfredelitori, calculaţi.

- Nu e de mirare că nu m-ai lăsat să-ţi cumpăr o amărâtă de brăţară! spuse el, şi în vocea lui transpăru dispreţul.

- Ce vrei să spui?

- Oh, nu încerca să disimulezi. o rochie cusută cu briliante verzi, ai spus, şi un colier care să se asorteze. în cazul ăsta, dacă broderia rochiei tale se potriveşte cu acest colier, trebuie să fie cusută cu smaralde. îmi imaginez că rochia e făcută de un vestit creator de modă, dar cred că nici unul nu şi-ar broda opera cu smaralde, decât dacă ar fi. pentru regină!

Dădu drumul smaraldelor, care-i căzură pe piept, şi ridică din umeri.

-Mă bucur că nu te-ai deranjat să negi. E frig aici, nu? Nu e perioada anului în care să stai afară. hai să ne întoarcem în sala de bal.

După asta, Rowena spera că juca teatru la fel de bine ca Lindsay, părând că se distrează de minune. Fu mai degrabă bucuroasă când petrecerea luă sfârşit. îşi spuseseră noapte bună şi se îndreptaseră spre scări. Vocea lui Forrest o interpelă.

-Aş vrea să vii o clipă în biroul meu, te rog.

Rowena nu vroia să arate că era speriată. îl urmă, cu genunchii tremurânzi.

El îi făcu semn să intre şi veni în faţa ei. Rowena îl privi cercetătoare. Forrest îi întinse mâna.

- în regulă. Scoate-le. Am să le pun în seif şi mâine mă duc la banca din Timaru.

Ea îşi desfăcu grijulie colierul şi, fără un cuvânt, îl depuse în mâinile lui.

Forrest se uită la smaralde, cântărindu-le absent.

- Mai ai ceva de valoare în dormitorul tău?
- Nu.
- îmi spui adevărul?
- Da. Poate n-o să mă crezi, dar da.

încuie colierul în seif, apoi se întoarse la ea. Rowena stătea nemişcată, aşteptând ca el să vorbească. Forrest o prinse de umeri, strângând-o uşor.

- Rowena, ce se ascunde în spatele poveştii tale? Vrei, te rog, să-mi răspunzi sincer la întrebările pe care ţi le voi pune?
- Da.
- Sunt smaralde ale familiei?
- Da.
- Ai mai lucrat vreodată pentru cineva. în afară de familia ta?
- Nu.
- înţeleg.
- Ce înţelegi, Forrest Beechington?
- înţeleg totul. Cunosc fiscalitatea aspră care a dat naştere familiilor de vază ale Angliei. a ta face parte din categoria asta?
- Da.
- De ce nu mi-ai spus?
- Am avut motivele mele.
- Au fost motive bune?
- Aşa mi s-au părut. da. dar erau motive personale. N-aş vrea să ţi le spun, aşa că, din moment ce ţi-am promis să-ţi dau răspunsuri sincere, te rog, nu mă întreba care au fost.
- Acum ceva timp, am realizat că ai venit cu o navă de linie de lux. Care a fost ideea? De ce n-ai venit ca imigrantă? Sau, dacă asta dura prea mult, de ce n-ai luat un vapor mai ieftin?
- Văd unde vrei să ajungi, răspunse glacial. Crezi că mi-

am dat ultimul peni într-o încercare disperată - am luat un bilet pe un vapor luxos ca să-mi găsesc un soţ bogat, nu?

Rowena pierduse indiferenţa ultimelor săptămâni, controlul ultimelor momente; ochii ei verzi scăpărau revoltaţi.

- îţi pun întrebări pentru că vreau să ştiu totul, şi mi-ai promis adevărul.

Rowena îşi muşcă buza, să-şi împiedice cuvintele furioase. Mai presus de toate, trebuia să păstreze secretă iubirea ei pentru el. Apoi îl privi drept în ochi, pentru că îşi regăsise autocontrolul.

- Dacă fac o declaraţie completă, domnule Beechington, o vei accepta fără să-mi mai pui alte întrebări?

- Da.

- Aş vrea să-ţi spun că toată viaţa n-am căutat, nici nu mi-am dorit un soţ bogat. Mă crezi?

Nu era pregătită pentru schimbarea lui. Se aşteptase la dispreţ şi la neîncredere. Dar văzu o mişcare uşoară a buzelor, o licărire în ochii lui căprui.

- Rowena, începu el şi i se păru că-i tremura glasul. Când te uiţi aşa la mine, trebuie să te cred. Există multe lucruri pe care nu le înţeleg, dar. Zâmbi dintr-o dată, aproape ca un copil, însă Rowena nu înţelese intenţia lui. Forrest se aplecă şi o sărută. în secunda următoare, sună telefonul.

El se ridică, ţinând-o încă în braţe şi se întinse după receptor:

- Cine naiba o fi la ora asta? Alo?

Rowena auzi clar vocea de la celălalt capăt al firului. Era Nicholas.

- Bună, Forrest. Stiam că încă nu te-ai culcat. Tocmai m-a sunat Helen. E în Auckland, aşa cum ne aşteptam, dar în loc să vină cu feribotul, ia avionul de patru treizeci. Vrea

să ştie dacă o aştepţi la aeroportul Harewood. Te duci la Christchurch cu cei mici, nu? Eu trebuie să mă duc la Oamaru. Poţi? bine. Si, ascultă, Forrest.

Helen. Cea căreia Forrest îi cântase mai demult. Ce bine că i se amintea de Helen. Trebuia să aibă grijă, se mai întâmplase o dată să lase un bărbat să-i calce inima în picioare. Se eliberă din îmbrăţişarea lui. Sărutul nu însemnase nimic; fusese doar un moment tensionat, destul de obişnuit în viaţa unui bărbat. Lucrurile astea însemnau mai mult pentru femei, decât pentru bărbaţi.

***

Forrest făcu prezentările.

-Mai bine vă spuneţi de la început Helen şi Rowena, Nicholas şi ea folosesc deja numele mici. O să vă vedeţi foarte des.

Mâna Helenei era încleştată de braţul lui Forrest. Aşa cum spusese mătuşa Lavinia, era nespus de frumoasă. Rowena îşi dorea să-şi fi scos şorţul şi să se fi pudrat puţin. îşi simţea faţa fierbinte şi strălucitoare din cauză că stătuse aplecată la cuptor.

Descrierea pe care Forrest i-o făcuse Helenei fusese corectă. negru, roşu şi alb, ochi îngrozitor de albaştri, care nici măcar noaptea nu aveau nevoie de machiaj; oare moartea lui Collin îi încercuise ochii aşa? Era atrăgătoare, cu aerul ei de fragilitate - genul pe care un bărbat atât de agresiv ca Forrest îl găsea irezistibil.

Rowena trebuia să recunoască faptul că Helen Dewmore nu era doar o privelişte încântătoare, dar avea şi o fire extrem de generoasă şi răbdătoare, căci nu se arătă deloc plictisită de felul în care Forrest şi curând mătuşa Lavinia, îi aduceau laude Rowenei pentru modul în care pusese pe picioare Tawhai.

Rowena se trezi dorindu-şi să-i poată displăcea Helen, dar nu era aşa.

Următoarele săptămâni părură pline de Helen. Fură invitaţi la Matuku Peak să vadă toate suvenirurile pe care le adusese acasă. Helen fu rugată să le vorbească despre călătoria ei la Institutul Femeilor şi la Divizia Feminină şi Rowena asistă şi ea plictisită. Fraţii Dewmore petrecură mai multe seri la Tawhai, arătându-le pozele şi filmele pe care Helen le făcuse în excursia ei.

Rowena tânjea după zilele dinainte, petrecute în intimitate, şi încercă să se revanşeze pentru gândurile ei nu tocmai amabile, continuând să fie drăguţă cu Helen. Nu că ar fi fost greu.

Forrest fusese destul de prietenos de la incidentul din noaptea balului, dar nicidecum intim. Poate se bucurase că fugise de el. Poate că în lumina obiectivă a dimineţii, când toate păreau prejudecăţi, o parte din neîncrederea lui revenise. Trebuia să fie recunoscătoare pentru că în ultima vreme aversiunea dintre ei pălise. dar nu era - uneori, tânjea după scânteile dintre ei.

Apoi, începură ninsori abundente şi Tawhai rămase fără curent electric. Aproape că-i era ruşine, dar Rowena se bucură că, timp de câteva zile, Helen nu avea să-i mai viziteze, şi nici nu avea cum să telefoneze.

Capitolul 10

Brusc, drumurile se eliberară din nou şi în jurul reşedinţei încolţi iarbă galben-verzuie. Zăpada avea să persiste câteva săptămâni în chei şi în depresiuni, dar cel puţin puteau relua treburile fermei.

Mătuşa Lavinia îi spuse Rowenei:

- Acum, Helen o să stea din nou toată ziua pe la noi.

Remarca era atât de evident cârcotaşă şi atât de nepotrivită firii
vesele a mătuşii Lavinia, încât Rowena rămase uluită. Lavinia chicoti.

- Oh, presupun că, la fel ca toţi ceilalţi, o consideri drăguţă pe Helen. ei bine, în privinţa ei, sunt o rebelă. Niciodată nu mi-au plăcut oamenii îndrăgiţi de toată lumea. sortiţi să reprezinte, undeva, ceva rău. Dacă e cineva căruia i-a plăcut vreodată să îngrijească o inimă frântă, aceea e Helen!

Rowena nu se putu abţine să chicotească.

- Oh, Beechy, răutăcioaso! N-ar trebui să vorbeşti aşa. Helen e foarte grijulie, se simte bine în orice companie.

- Stiu, draga mea. Scuteşte-mă cu lista ei de virtuţi. Mi-ar plăcea mai mult de ea dacă ar avea şi câteva vicii. N-are nici un rost, Rowena, fata asta mă scoate din sărite, niciodată n-am putut-o suferi.

- Oh, Beechy. draga de tine! Vocea Rowenei era plină de afecţiune. Nu e de mirare că mă placi, sunt plină de păcate originale.

- Da, eşti iute la mânie, plină de duh, incisivă - cel puţin cu Forrest, dar aşa sunt toţi Beechingtonii, şi pot să accept asta. Dar dacă lucrurile ar fi stat altfel şi Collin şi Helen s-ar fi stabilit aici, n-aş fi rămas nici într-o mie de ani. M-aş fi întors la Summer.

- Beechy, trebuie să-i acorzi Helenei credit măcar pentru constanţă. A rămas foarte credincioasă memoriei lui Collin.

Mătuşa Lavinia oftă.

- Normal că e credincioasă. Dar mă întreb adesea. întotdeauna am avut senzaţia că e îndrăgostită mai mult de Tawhai decât de el. a crescut în ideea că se va căsători şi va veni aici. N-a avut curajul să se despartă de genul de viaţă pe care l-a dus până acum. Sper că Forrest o să stea departe de ea.

Rowena simţi cum îi ard obrajii.

- De ce, Beechy? N-ar fi ideal? Ar vindeca orice pierdere pe care probabil o simte Helen, şi. şi Forrest n-ar simţi niciodată că l-a ales pentru banii lui, aşa cum a făcut fosta lui logodnică.

Ceva în tonul Rowenei îi atrase atenţia mătuşii Lavinia. Zâmbi, neobservată, în barbă.

- Forrest s-ar sătura de ea în mai puţin de o lună. Nu-i plac femeile numai lapte şi miere. Are nevoie de varietate. De fapt, are nevoie de cineva ca tine!

- Beechy! gemu Rowena. Nu trebuie s-o faci pe peţitoarea! Dacă o faci, mă pui într-o situaţie extrem de jenantă. Forrest şi cu mine n-am putea fi niciodată împreună. Ne-am certat pe tema asta încă de la început. când nu erai acasă. mi-a spus fără ocolişuri că toate celelalte însoţitoare ale tale au fost foarte obositoare. Dar el şi Helen sunt pe picior de egalitate. N-ar bănui niciodată că ea.

- îşi aşterne culcuşul cum îi e mai bine, încheie mătuşa Lavinia, satisfăcută. Bătu uşor mâna Rowenei. Nu te teme, copilă, am planuri. o să iasă perfect.

Rowena intră în panică. Nu spusese Forrest că toţi

dansau după cum le cânta mătuşa Lavinia? Era destul de adevărat; mai devreme sau mai târziu, sfârşeau făcându-i toţi pe plac şi cu toate astea, nu era câtuşi de puţin dictatoare sau zbir.

- Beechy! N-o să te amesteci. Dacă o faci, fug de aici! N-o să faci nimic, îmi promiţi?

Mătuşa Lavinia râse în cel mai iritant mod.

- Totul e atât de ridicol, visezi cu ochii deschişi, Beechy! insistă ea cu disperare. Nu-ţi dai seama cât de incompatibili suntem, cum ne certăm tot timpul?!

- Si ce sunt certurile voastre, decât glasul ascuns al iubirii?

înspăimântată, Rowena se gândi că poate se trădase, aşa că
rămase tăcută. Trebuia să fie atentă la fiecare cuvânt pe care-l spunea, la fiecare privire, căci dacă se trădase în faţa mătuşii Lavinia, putea s-o facă şi faţă de ceilalţi, chiar şi de Forrest - oh n-ar putea îndura asta!

- Nu te necăji, draga mea. îţi promit că n-o să te pun într-o postură jenantă faţă de Forrest.

Rowena trebui să se consoleze cu asta, deşi, de câte ori îşi amintea, era conştientă de profunda stânjenealâ. Prin urmare, era înţepată cu Forrest, ceea ce era ciudat, după camaraderia lor din timpul ninsorii. Păcat, tocmai când ameninţarea lui Dirk Sargison părea să dispară.

Nu că Forrest ar fi părut să observe rezerva ei. Din noaptea balului, fusese mai prietenos şi mai destins cu ea. Rowena punea asta pe seama faptului că el şi Helen petreceau mult timp împreună şi se simţea mai în siguranţă, lăsând garda jos faţă de însoţitoarea mătuşii lui. Era evident că Forrest Beechington era mai fericit de când se întorsese Helen.

într-o zi, îi spuse:

- în ultima vreme, Lindsay nu l-a mai menţionat pe Dirk

în scrisorile ei. Oare relaţia lor se destramă? E plecat la Dunedin. Probabil că-şi scriu, dar cunoscând genul lui, mai mult ca sigur o să-şi găsească destul de repede pe altcineva şi o s-o părăsească pe Lindsay.

Rowena roşi. Forrest credea că ea era una dintre obsesiile pasagere ale lui Dirk, pe care o agăţase la bordul vasului şi de care se descotorosise apoi, când drumurile lor se despărţiseră. şi nu era decât vina ei!

- I s-a oferit acolo o slujbă cu jumătate de normă, ca asistent universitar şi i-a convenit. Otago are peisaje frumoase şi poate picta în districtele din jurul lacului şi să câştige în acelaşi timp bani.

- Ce noroc, pentru Lindsay şi pentru noi, c-a apărut o astfel de slujbă.

- N-a apărut din cer, spuse sec Forrest. Am tras nişte sfori. i-am menţionat unui prieten care frecventează cercul academic de acolo ce artist al naibii de bun e.

Rowena îl privi cu un nou respect.

- Ce inteligent - mult mai inteligent decât ideea mea de a-l aduce aici, crezând că o să contrasteze cu restul familiei. A fost un eşec în toată regula. Planul tău e mult mai eficient.

- De câte ori mă lauzi, Rowena, lipsa oricărei trageri de inimă din vocea ta e foarte amuzantă. îţi displace total, nu-i aşa? să recunoşti, chiar şi faţă de tine, că acritura de Forrest Beechington are punctele lui forte.

Rowena se făcu roşie ca focul şi-i spuse indignată:

- Nu ţi-am spus niciodată „acritură“!

- Nu, scumpa mea? Atunci, e singurul apelativ pe care nu l-ai folosit. Lasă-mă să mă gândesc la celelalte - nepoliticos, arogant, infatuat, insuportabil, nedrept, autoritar, aspru. oh, nici nu pot să mi le amintesc pe toate!

Rowena luă un bol mare.

- Trebuie să aduc nişte cartofi, şi se aplecă asupra

lădiţei din magazie, iritată să descopere că tremură. Nu însemna nimic faptul că-i spusese „scumpa mea“. Aşa li se adresa şi lui Lindsay, lui Penny şi mătuşii Lavinia, chiar şi lui Nelly. Nu trebuia să-i acorde prea multă importanţă; cu altcineva, nu folosea cuvintele acelea decât atunci când tachina.

Se întoarse, spunându-şi că-şi dorea ca el să fi plecat. Forrest privi cum se duce la chiuvetă şi dă drumul la apă.

- Desigur, recunosc că le-am meritat pe toate, continuă el nepăsător, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

- Ce ai meritat, Forrest? se prefăcu Rowena.

- Stii foarte bine despre ce vorbesc, râse Forrest.

Ea continuă să cureţe cartofi. El veni în spatele ei, o prinse de coate şi-şi aplecă faţa peste umărul ei.

- Dar chiar dacă le-am meritat pe toate, sper că într-o zi le vei lua înapoi, chiar. Se opri, apoi spuse cu sălbăticie:oh, la naiba! în locul ăsta, e imposibil să nu fii întrerupt! Dacă nu e Nelly sau Heather, e mătuşa Lavinia. şi dacă nu e nici una din ele, e preotul. nici că-şi putea găsi un moment mai nepotrivit!

Rowena îşi ridică atentă privirea şi obrazul i se lipi o clipă de al lui. Pe fereastra bucătăriei, îl văzură pe preot ajutându-şi soţia să coboare din maşină. Forrest ieşi să-i întâmpine.

Preotul şi soţia lui rămaseră la ceai şi după aceea Forrest trebui să plece la o întâlnire. Mătuşa Lavinia era în vizită la soţia lui Jock. Rowena trebuia să meargă mai târziu s-o ia şi era destul de bucuroasă că era singură şi putea să stea în faţa focului şi să viseze.

Beechingtonii erau atât de imprevizibili; dat fiind că Forrest era unul din ei, trebuia să-i dea o explicaţie - sau visa cu ochii deschişi că-şi schimbase atitudinea faţă de ea dintr-un motiv anume? Nu avea cum să însemne ceva!

Auzi o maşină oprind în faţa casei. încă nu putea fi

Forrest. decât dacă şedinţa se terminase mai devreme. Pulsul i se acceleră la gândul acesta, şi simţi cum o cuprinde o căldură inconfundabilă. aici, în seara asta, datorită câtorva cuvinte pe care i le spusese zâmbind după-amiază, era pregătită să viseze din nou.

Paşi repezi, o bătaie uşoară şi clanţa uşii fu apăsată. Helen intră. Arăta altfel, ceva ce nu avea prea mare legătură cu faptul că purta o rochie nouă, nu albastrul pal sau griul pe care le alegea de obicei, ci un roşu strălucitor. Nu, avea de-a face cu starea de spirit. De data asta, Helen arăta vie. în obrajii ei palizi era o culoare mai profundă, ochii îi sclipeau, dar era evident dezamăgită că Forrest nu era acolo.

- Nu mi-am dat seama că e plecat, râse ea. Oh, o să ţină. M-am gândit deja prea mult la asta. Doar că ştiu că Forrest o să fie foarte fericit.

Pe Rowena o cuprinse o adâncă nelinişte. „Forrest o să fie foarte fericit“ - nu vorbi, nu putu.

- Mi-a spus în repetate rânduri că trebuie să-l uit pe Collin. Că trăind din amintiri, nu-ţi reglezi conturile cu viaţa. Doar că n-am putut să-l dau uitării. Forrest m-a făcut să plec în călătoria asta. Mi-a spus că e convins că jumătate din timp am fost îndrăgostită de Tawhai. totuşi, nici când m-am întors, nu m-am putut hotărî. Mi-a atras atenţia ieri. I-am spus că simt la fel, dar brusc, ceva s-a schimbat. Aşadar, vroiam să-i spun. Nu-i aşa că Forrest are întotdeauna dreptate? Stie întotdeauna ce vrea.

- Da. într-adevăr, ştie ce vrea. Si, cu siguranţă, este un om foarte categoric.

- Dintr-un motiv anume, nu-l placi prea mult, nu-i aşa, Rowena? întrebă, curioasă, Helen. Părerile voastre se contrazic. Cu toate astea, nu cunosc pe cineva mai bun.

Ceva în interiorul Rowenei tresări. Nu-l plăcea prea mult - oh, „a plăcea“ nu descria ce simţea pentru Forrest!

Dar trebuia să aibă grijă, nu trebuia să spună ceva care să-i umbrească Helenei fericirea. Helen o merita. Trecuse prin pierderea pesoanei iubite, petrecuse ani de singurătate şi, în ultima vreme, trebuise evident să ia o decizie importantă. Dar să-şi imagineze că stătea pe gânduri. să-şi imagineze că Forrest îi oferise dragostea lui şi ea nu o primise cu mâinile amândouă! Să-şi imagineze că Helen nu ştiuse. oare iubirea nu mai venea ca o erupţie. ca o fanfară. nu mai auzeai trompete răsunând în vânt? Nu era ceva ce ţi se revela chiar şi în miezul furiei şi al resentimentelor?

Spuse cu voce tare, alungând acele gânduri:

- Este bun, Helen, ştiu asta. Doar că ne scoatem reciproc din sărite. Dar îţi mulţumesc că mi-ai spus. îţi urez toată fericirea din lume.

Forrest şi Helen. Mătuşa Lavinia avusese dreptate. într-un an, Forrest avea să se plictisească de moarte. De ce nu-şi alesese pe cineva cu mai multă vitalitate, cineva care să răspundă puterii şi sentimentelor care Rowena era sigură că erau ferecate în inima lui? Oh, Forrest, de ce?

Rowena îşi aminti cu regret după-amiaza care tocmai trecuse şi de întrerupere, apoi se hotărî că nu trebuia să-i pară rău. Poate că nu însemnase nimic - sau poate însemnase că Forrest, obosit de toanele Helenei şi ştiind că Tawhai are nevoie de o stăpână, că mătuşa Lavinia şi copiii o iubeau pe Rowena Fotheringham, în ciuda defectelor ei, se hotărâse că ar fi fost o alegere destul de bună.

încă nu trebuia să-i spună mătuşii Lavinia. n-ar face decât s-o tulbure. Ce ar face. şi-ar lua imediat un apartament la Summer? Si dacă da, ar vrea ca Rowena să stea cu ea? Căci Rowena ştia că nu mai putea rămâne la Tawhai, când Forrest şi Helen se căsătoreau, să vadă fericirea sau nefericirea lor. Dar poate că era mai bine să rupă definitiv legăturile cu Beechingtonii, pentru propria

linişte sufletească.

Rowena rămase trează mult timp după aceea. Auzi când Forrest veni acasă şi intră în camera lui. înainte să adoarmă, începuse deja să se crape de ziuă.

Se trezi o oră sau două mai târziu, urând ceasul deşteptător, frigul, nevoia de a se ridica din pat şi a pregăti masa. Părea ciudat, privindu-l pe Forrest în capul mesei, că încă nu ştia că femeia pe care o iubea capitulase. Cu câteva ore în urmă, citise în două cuvinte nepăsătoare o nouă promisiune, o nouă speranţă.

- De îndată ce-l văd pe Jock, plec la Timaru. în urma şedinţei de aseară, trebuie să-l văd urgent pe preşedintele Consiliului Rural şi mi s-a spus că după-amiază pleacă la Dunedin.

Rowena ezită. Trebuia să-i spună că Helen vrusese să-l vadă seara trecută? Nu, mai bine nu. Helen n-ar fi vrut să strecoare o astfel de ştire între micul dejun şi o întâlnire urgentă, ci în timpul necesar, între patru ochi. când vor avea răgaz pentru un sărut, pentru a cunoaşte extazul ca lucrurile să se rezolve în cele din urmă.

Fu o zi lungă, lipsită de bucurie. La ora patru, sună telefonul.

- Oh, Rowena. ascultă, rulează un film magnific. Ce zici, iei autobuzul de cinci fără un sfert, să-l vedem împreună? Nu e timp să vin acasă şi să mă întorc. Trebuie să-l iei de la răscruce. Vine dinspre Geraldine. Crezi că ai putea să ajungi?

Prima invitaţie de genul ăsta din partea lui Forrest, şi trebuia să vină tocmai acum, când. vocea lui se auzi din nou: „eşti acolo, Rowena? S-a întrerupt legătura? Poţi să ajungi?“

Stia că ar trebui să-l refuze, dar cu toate astea, îi spuse:

- Mi-ar face mare plăcere. Unde ne întâlnim? Nu

cunosc Timaru. Oh, vei fi în staţia de autobuz. Foarte bine, trebuie să zbor.

Fugi sus. Mătuşa Lavinia se odihnea. îşi vârî capul pe uşă.

- Beechy, a sunat Forrest; în Timaru rulează un film pe care vrea să-l vadă. Terbuie să iau autobuzul de la răscruce. O să te descurci? Ti-am lăsat prânzul pregătit şi, oricum, Nelly poate să te ajute.

- Desigur, mă bucur mult, copilă dragă. Oh, dar nu ai prea mult timp la dispoziţie. Cum ajungi la răscruce?

- O să iau bicicleta lui Heather.

- Oh, nu. îl sun pe Jock, să te ducă. Acum, du-te şi aranjează-te.

O să-ţi pregătesc rochia cea nouă..

Jock o aştepta în curte, când Rowena coborî. îşi pusese rochia tucoaz şi un sacou, ca să nu fie prea gătită pentru autobuz. Dacă ar fi avut timp, şi-ar fi scurtat puţin părul, dar şi-l pieptănase şi-l strânsese la spate.

în comparaţie cu alte ieşiri ale Rowenei, aceasta era una obişnuită. Timaru abia dacă avea dimensiunile necesare să fie numit oraş, dar avea să fie o ieşire importantă. Pentru Forrest nu însemna nimic, doar un gest amabil faţă de o fată care muncea din greu şi nu-şi lua prea multe pauze. Dar era ceva ce să-şi aducă aminte. După ziua de mâine, nu vor mai fi astfel de ieşiri. După ziua de mâine, va fi Helen! Ceva se rupse în inima Rowenei. Dar va profita din plin de ziua de azi. Nu-şi va aminti cât de dezamăgită păruse Helen când telefonase de dimineaţă şi aflase că Forrest era plecat.

***

în timp ce luau cina la restaurantul unui hotel, Forrest spuse:

- Te deranjează dacă ne întoarcem foarte târziu?

Ea scutură din cap. Cu cât stăteau mai târziu, cu atât

mai multe erau de amintit.

- Pentru că-l cunosc pe căpitanul unuia din vapoarele din port. Mă plimbam pe faleză, după-amiază, să treacă timpul. Vrea să mergem să bem o cafea.

- Eşti sigur că n-ai prefera să mergi singur? Nu mă deranjează să aştept în maşină.

- Dumnezeule! Ce idee! I-am spus lui Mac că vin cu tine. Ochii îi căzură pe gâtul ei. Nu porţi nici un colier!

- Nu. N-am avut timp. Am vrut să-mi pun, dar n-am reuşit să-l prind. Nu puteam să mai zăbovesc. Jock m-a dus la răscruce - ideea lui Beechy.

- {tiu că e de acord, zâmbi el cu maliţiozitate.

Rowena simţi cum se îmbujorează. Forrest părea amuzat. îşi pipăi buzunarul şi scoase un pachet învelit într-o batistă.

- Simt că acum o să accepţi asta din partea mea.

Rowena desfăcu batista şi-şi ţinu respiraţia când văzu frumosul colier din scoici, sudate delicat cu zale din argint. Oh, ştiind ce ştia, avea un gust dulce-amar, dar avea să-l ia. Helen va avea restul, şi pe Forrest şi Tawhaiul, dar când se va întoarce în Anglia, va scoate uneori bijuteria şi o va admira, amintindu-şi de scoicile de pe plajele Noii Zeelande.

- Oh, Forrest, e superb. îmi plac atât de mult bijuteriile provenite din adâncurile mării.

- Si mie la fel. Nu este realmente o bijuterie, sunt doar scoici, dar îmi place. Frumos, dacă nu rar.

- Da, ştiu, şopti ea. La fel cum prefer un trandafir din grădină unei orhidee.

Ochii li se întâlniră. Rowena trebui să-şi întoarcă repede privirea, să-şi amintească de.. .Helen.

Era o noapte strălucitoare şi geroasă, iar portul licărea plin de viaţă. Inima Rowenei vibră când văzu cât de în largul lui părea Forrest la bord. Era bucuros că Rowena era

cu el, îşi dădea seama; în ochii lui se citea mândria, dându-i de înţeles că arăta minunat.

- Scoici, observă căpitanul. E o idee. Am să-i duc şi eu una soţiei.

În cabină fusese excesiv de cald şi Rowena îşi scosese sacoul.
Forrest i-l luă, i-l ţinu, îi încheie nasturii şi-i legă eşarfa cu un aer foarte nestânjenit. Prietenul lui îl urmări cu un zâmbet indulgent. Era evident la ce se gândea. Mai devreme, se uitase la mâna stângă a Rowenei.

Pe drum spre pădurea Tawhai, Forrest îşi luă mâna stângă de pe volan şi o strecură sub a ei, acolo unde se odihnea, în poală, împletindu-şi degetele cu ale ei. Rowena se gândi că ar fi trebuit să facă ceva în privinţa asta. Tăcerea aceea era periculoasă. era prea plină de înţelesuri, prea intimă.

Forrest continuă să conducă, fredonând în surdină ceva obsedant de minunat. cântecul pe care-l compusese, cântecul pe care nu putuse să-ndure să-l asculte, când ochii lui o priviseră atât de ironic. Dar cumva, printr-un miracol, ajunsese să aibă din nou încredere în ea. Inima ei îşi aminti versurile. şi simţi că ochii verzi
i se topesc. Asta se întâmpla prea târziu. Forrest o iubise multă vreme pe Helen, fusese răbdător şi nu-i ceruse nimic, abia dacă o sfătuise să plece în străinătate şi să-şi pună ordine în sentimente. Acum, Helen se hotărâse şi Forrest nu ştia că, în sfârşit, putea avea ceea ce-şi dorise.

Păcat că, văzând că Helen nu-l vroia, şi el luase o decizie - să accepte ce-a de-a doua variantă.

Ea, Rowena, era cea de-a doua opţiune. Oh, ar fi acceptat bucuroasă rolul, pentru fericirea de a-i fi întotdeauna alături, de a-i fi soţie. dar exista Helen. Ar fi o viclenie crudă să-i răpească şansa de a fi fericit şi dacă ar afla vreodată, aşa cum era destul de posibil, ar urî-o.

Trebuia să-l îndepărteze, să-l oprească să-i facă vreo declaraţie.

Ajunseră acasă şi intrară în garaj. Forrest stinse farurile şi lăsă doar luminile de la bord. Se întoarse şi o privi, puse un deget sub bărbia ei, încercând să-i ridice faţa.

- Unde a dispărut toată duşmănia dintre noi, Rowena?

Ea nu-i răspunse. Cu cealaltă mână căută mânerul portierei. Trebuia să coboare.

-A fost înlocuită de altceva, nu-i aşa? continuă el, apropiindu-se de ea. Ceva mai mare decât noi.

Atunci, trebuie să fi simţit lacrima pe mâna lui. Degetele lui zburară instantaneu pe obrazul ei, simţind şuvoiul tăcut de lacrimi. O trase mai aproape.

- Rowena, scumpa mea. plângi. Ce este? Spune-mi.

Să-i spună! Singurul lucru pe care nu putea, nu trebuia să-l facă!

încercă să se elibereze, dar el o ţinea strâns, şi totuşi infinit de blând. în cele din urmă, îşi lăsă capul pe umărul lui. El o mângâie, alinând-o.

Vocea lui sună pocăită. Putea fi acela Forrest? Spusese odată „nu l-am auzit niciodată să fie umil“. Ei bine, acum îl auzea.

- Rowena, îmi pare rău. Te-am luat prea repede? Credeam că simţi acelaşi lucru. Tăcerea dintre noi, în maşină, am crezut că suntem unul. A fost la fel de intimă ca respiraţia. ce este?

îi era imposibil să vorbească, iar el simţi.

- Poate că n-am realizat cât de mult a însemnat pentru tine - despărţirea de Anglia - schimbarea condiţiilor - de la a şti multe, la a munci să-şi câştigi existenţa. şi putem fi o familie foarte exigentă, ştiu. Ce este, iubito. dorul de casă, de zilele de demult? Spune-mi că asta e, Rowena. Spune-mi că nu e din cauză că încă iubeşti pe altcineva.

Când nu-i răspunse, se încordă puţin.

- în regulă, speram să fi trecut peste asta. Dar, cu timpul, cred c-o vei face. E în regulă, n-o să te grăbesc. Lasă-mă să-ţi şterg lacrimile. Scoase o batistă şi-i şterse cu grijă ochii. Avem tot timpul înainte - timp să îndreptăm totul. Acum, am să închid maşina. Făcu ocolul, îi deschise portiera, încuie garajul şi o luă de braţ.

O duse în camera ei. O lumină difuză ardea în fundal. Rămase uitându-se la ea, şi un zâmbet îi îmblânzi buzele.

-Noapte bună, draga mea. Mâine e o nouă zi, o vom lua de la capăt.

N-o sărută, aşa că nici măcar nu va fi nevoită să-şi amintească de
noaptea aceasta. Rowena deschise uşa şi-i auzi paşii coborând pe scări.

Forrest spusese că mâine o vor lua de la început. Până mâine, în ciuda a ce spusese în seara asta, Forrest Beechington putea foarte bine să se trezească logodit cu Helen Dewmore. Un bărbat nu putea bântui ani de-a rândul o fată, s-o trimită într-o călătorie costisitoare în cealaltă parte a lumii, încercând s-o facă să se hotărască şi apoi să-i respingă decizia, atunci când în sfârşit o lua. Rowena îşi scoase colierul de scoici şi-l aruncă în dulap.

***

Rowena şi mătuşa Lavinia îşi beau ceaiul, când auziră paşii lui Forrest pe verandă. Rowena simţi că pulsul i se accelerează. Se întorsese mai devreme decât crezuse; trebuia să se autodisciplineze, să fie pregătită să-şi alăture felicitările celor ale mătuşii Lavinia. Să se comporte ca şi cum noaptea trecută nu existase.

Când intră, Forrest arăta realmente fericit, bronzat şi lipsit de vreo grijă.

-Am veşti pentru voi, spuse el. Ce crezi, mătuşă Lavinia? Helen s-a logodit. Cu un tip pe care l-a întâlnit în drum spre casă, un australian.

Rowena nu-l luă în srios. Rămase uitându-se fix la el, albă ca varul. Dintr-o dată, realiză că mătuşa Lavinia dădea răspunsurile obişnuite, părând în culmea fericirii, căci niciodată n-o dorise pe Helen aici. dar şi că Forrest era conştient că ştirea fusese un şoc absolut pentru Rowena. Nu reuşea să-şi revină.

îşi puse mâinile pe masă, să se sprijine, şi se ridică.

- Logodită cu. un australian, gemu ea. Dar am crezut că.

Reuşi să-şi stăvilească şuvoiul de cuvinte, dar mersese îndeajuns
de departe încât să le stârnească amândurora curiozitatea şi nu ştia cum să încheie propoziţia, aşa că părăsi în grabă încăperea, îndreptându-se spre camera Turret. Uşa avea o cheie pe dinăuntru, ştia.

Ajunse acolo, trânti uşa de perete, încercă s-o închidă, dar brânciul pe care i-l dădu Forrest o proiectă tocmai lângă fereastră. Rămase locului, cu spatele lipit de fereastră şi cu mâna încleştată pe bara metalică.

Forrest râse triumfător.

- Oh, Rowena, credeai că poţi fugi de mine? Că voi lăsa ca o încuietoare, sau orice altceva, să mă împiedice să te fac să termini ce aveai de spus? O prinse de umeri şi gura lui era plină de tandreţe, surâzătoare. Haide, o să te ţin aici până când îmi spui.

Nu-şi putea lua privirea de la flacăra căpruie ce ardea în ochii lui şi ştia că nu era nevoie să mai tergiverseze lucrurile.

- Am crezut că o să fie logodnica. ta!

- Ştiam că asta vei spune, râse el, dar, înainte de a continua cu lucrurile care într-adevăr contează, spune-mi de ce ai crezut asta.

- Oh, s-au spus lucruri, s-au făcut aluzii, mătuşa Lavinia spera cu disperare să nu se întâmple asta, dar. au

continuat să se adauge . Si apoi. Helen a venit în noaptea în care erai la şedinţă. A zis că are să-ţi spună ceva ce o să te facă fericit. că i-ai spus de nenumărate ori că trebuie să treacă peste Collin. Că uneori ai crezut că iubirea ei era mai mult pentru Tawhai, decât pentru el. că ai trimis-o departe să se hotărască. Oh, Forrest, ce puteam să cred?

El încuviinţă din cap.

- Ai încredere în Helen. Fata asta pur şi simplu nu poate să spună ceva până la capăt. E atât de aeriană. M-am săturat s-o văd perindându-se pe aici, ca o regină curajoasă a tragediei, cu ochi încercănaţi, încât i-am spus să plece de la Tawhai, să înfrunte faptul că oamenii sunt făcuţi să trăiască, nu să sufere încontinuu. Am întrebat-o, când s-a întors. Mi-a mărturisit că s-a îndrăgostit de tipul ăsta, dar nu ştia dacă o să-i placă să locuiască în Sydney. I-am spus părerea mea. ştii cum sunt, Rowena. Nu despic firul în patru. Acum, s-a lămurit. Dar, mă tem, scumpo, că va trebui să-mi dai o explicaţie. De fiecare dată când am simţit că ajungem să ne înţelegem, a apărut ceva care m-a făcut să-mi pierd încrederea în tine. Nu te enerva, poţi să-mi explici mai târziu. Chiar de atunci, când ai fost atât de dulce, în ziua în care m-am înţeles cu mătuşa Lavinia şi s-a prefăcut că are programare la dentist, ca să te pot avea doar pentru mine. Mai aveai puţin şi-mi încurcai ploile. vroiai să-i telefonezi dentistului. Apoi a apărut Dirk. Sper că acum ai să-mi spui că nici măcar n-a însemnat mare lucru pentru tine. Dar ne pierdem vremea. Spune-mi, dacă seara trecută n-ai fi crezut că eu şi Helen. ai fi. în timp ce o trase mai aproape, se opri, îşi îndreptă capul şi ascultă. Se auziră paşi grăbiţi răsunând puternic pe trepte.

- Ce naiba?! Sunt sigur că mătuşa Lavinia ne poate lăsa câteva minute, ca să-ţi.

- Forrest, repede! Râul s-a umflat şi a ieşit din albie. câteva case au fost luate de ape. repede!

Capitolul 11

O femeie tânără alerga nebuneşte în josul drumului pietruit, împingând un cărucior care se zdruncina şi, într-un scaun ataşat acestuia, era cocoţat, agăţându-se cu disperare de mânere, un copilaş care abia începuse să meargă.

Femeia îi privi neîncrezătoare.

- Slavă Domnului! Soţul meu e plecat cu maşina. Nu avem alt mijloc de transport. Am auzit avertismentul la radio. M-am gândit să duc căruciorul cât de departe pot. Mititelul nu poate să alerge prea repede.

Forrest încredinţă frâiele lui Rowenei, îl ridică pe micuţ şi-l aşeză în şa, în faţa Rowenei.

- Te descurci? Ochii lui păreau încrezători.

Luă copilul din cărucior, îl înfăşură bine în broboada lui, îl puse în braţele femeii, apoi o urcă în şaua lui.

în timp ce călăreau, Forrest privi spre Tawhai. Nu putea vedea cine ştie ce, dar spuse:

- Oh, Dumnezeule. apele depăşesc malul, acolo. dacă se împrăştie pe teren întins, o să-şi piardă din forţă, şi putem ajunge la maşină înaintea lor. Nu mai e mult până acolo. Să dăm bice. Fiecare minut contează.

Făcură cotitura şi drumul cobora abrupt către maşină. Traseră de hăţuri, deznădăjduiţi. Apa se învârtea în jurul maşinii; odată cu ea veneau buşteni, aruncaţi ca dopuri de plută. Râul era de două ori mai lat decât de obicei şi se lăţea cu fiecare minut.

- Nu ne putem întoarce, spuse Forrest. Rowena.?
- Eu sunt de acord, zâmbi ea.
- Nu avem ce face, spuse el, cu faţa înnegurată. Apa din păşuni se va învolbura în curând în spatele nostru. Lasă-ţi calul să-şi urmeze drumul, picioarele lui vor simţi. Voi

merge puţin înainte, o vom lua în aval. vom reuşi. Se aplecă spre băieţelul din şaua Rowenei. Trebuie să te ţii cu toată puterea, fiule. Ea are nevoie de ambele mâini.

Femeia îşi ţinea copilul strâns în braţe; se uită la băieţelul ei, pe chipul căruia se vedea bunăstarea în care trăise. Forrest privi în grabă înapoi. în josul dealului văzu apa venind; cu toate că nu urcau repede, aceste prime ape noroioase vesteau potopul.

îşi grăbiră caii spre torentul rotitor. Nu dură mult, dar părură ore. Albia era erodată; împreună cu apa, veneau şi bolovani bubuind şi zgomotul era înfricoşător. Caii alunecau şi se împiedicau. Erau conştienţi că deasupra malului îndepărtat apăruseră brusc oameni, ţipând, oameni care căzeau în tăcere sub ochii lor.

Forrest grăbea caii cu toată puterea glasului său. Apa le ajunsese până la genunchi, forţa şi absorbţia erau incredibile. dar, cu siguranţă, se apropiau de mal. Rowena văzu calul lui Forrest aproape ajuns acolo, al ei urmându-l de aproape. O văzu pe Lass căţărându-se, încercând cu disperare, alunecându-i copitele, să urce la mal.

Forrest se uita spre ea; cu o mână ţinea frâiele, pe cealaltă i-o întinse ei.

-Aproape am reuşit. Haide, Lass, haide, Queen. haideţi.

Lass urcă. Forrest descălecă, îi dădu frâiele femeii şi se întoarse
s-o grăbească pe Queen, dar, brusc, pierzând paravanul celuilalt cal, Queen alunecă.

Rowena îşi pierdu una din scări, strânse cu genunchii şi, ştiind că va cădea, îşi eliberă şi celălalt picior şi strigă „copilul! copilul!“ şi i-l aruncă lui Forrest.

Forrest prinse copilul şi, cufundat până la brâu în apă, făcu o încercare disperată de a o salva pe Rowena, însă nu reuşi. Rowena simţi cum calul alunecă într-o parte sub ea

şi se aruncă singură departe de greutatea iepei. O clipă, fu înconjurată de ape; căzătura o orbi, aruncându-i braţul într-o rădăcină uriaşă care stăpunsese malul. Se agăţă de ea şi auzi brusc o oribilă pocnitură surdă, ca şi cum se lovise lateral de ceva. Se ţinu cu disperare de rădăcină şi în secunda următoare, îl simţi în spatele ei pe Forrest. Braţele lui o înconjurară şi se agăţară de rădăcină, domolind forţa curentului care ameninţase s-o smulgă de la mal.

- Rowena, te ţin eu. trebuie să te caţeri pe mal. mă auzi, urcă-te! îşi folosi toată puterea, s-o ridice. Prinde-te şi de cealaltă rădăcină.

-Nu pot, Forrest, se auzi spunând, nu pot să ridic celălalt braţ. E rupt.

Dintr-o dată, femeia veni deasupra lor, îngenunche şi o ţinu
până când veniră ajutoare. Braţe salvatoare, vânjoase, îi scoaseră pe Rowena şi pe Forrest din apă, un efort care-i provocă o durere groaznică, până când îi dădură lacrimile.

O puseră jos. Forrest îngenunche lângă ea. Faţa lui era cenuşie de îngrijorare.

- Ce este, Rowena? Braţul?

- Coastele, gemu ea, strângând din dinţi. M-a lovit un trunchi de copac. Dar o să fie în regulă, acum.

Următoarele săptămâni fură extrem de neplăcute pentru Rowena. Scăpase ca prin urechile acului de pneumonie şi trebuise să lupte singură. La Tawhai, toată lumea era ocupată, deşi ţinură permanent legătura cu spitalul prin telefon.

Apoi, când s-ar fi putut aştepta la vizite mai dese, fu trimisă cu ambulanţa la spitalul din Christchurch. Copiii veniră s-o vadă:
Penny şi Lindsay, îngrozite de încercarea prin care trecuse,

Tony regretând amar că pierduse toată distracţia.

Fusese oare vreun moment mai năpăstuit de soartă pentru o cerere în căsătorie? înainte s-o lase în rezerva spitalului, Forrest se aplecase, o sărutase şi-i spusese:

- Fă-te bine repede. avem de pus în ordine câteva lucruri.

Reporterii îi luară gândul de la asta.

- Eşti un dar de la Dumnezeu! îi spuse unul, cu sinceritate. Nu ne doream ca cineva să-şi piardă viaţa şi astfel să avem o poveste, dar ai fost atât de aproape de asta, încât e un miracol. Mi-ar fi plăcut să fi fost bandajată şi la cap. ai fi arătat mai bine în fotografii.

Rowena se alarmă. Nu vroia nici un fel de publicitate. Dar reporterul îi spuse:

- Scuteşte-ne, cucoană. trebuie să trăim şi noi din ceva.

Si Rowena cedă.

Rezultatul fu că, în dimineaţa următoare, la patul ei, însoţită de asistenta şefă, se prezentă o siluetă înaltă şi familiară. Sir Guy Chennings. Oftalmologul tatălui ei.

- Nu te aşteptai să mă vezi, nu-i aşa, Rowena? Mă aflu aici într-o excursie şi am văzut articolul în ziar. Un spectacol destul de bun. Dar ce naiba cauţi aici?

- îmi câştig existenţa. Si-mi place foarte mult. Se bucura să-l vadă şi nu se temea că putea s-o dea de gol, căci în după-amiaza aceea pleca la Dunedin, la nişte cursuri.

Stia că Forrest era ocupat cu nesfârşitele comitete de întrajutorare. Munceau din greu la Tawhai să ridice case şi, atunci când venea s-o vadă, era întotdeauna însoţit de cineva.

într-o zi, mătuşa Lavinia veni singură s-o viziteze. Asta o înduioşă pe Rowena, căci ştia că Beechy ura să călătorească în autobuz.

- Ei bine, draga mea, nu-mi place deloc să ştiu că stai

singură aici. Am făcut şi eu câte ceva. De dimineaţă, m-am întâlnit din nou cu avocaţii mei. Mătuşa Lavinia zâmbea în barbă. Avea aerul unei conspiratoare.

- Ce-ai pus la cale, Beechy?

- Mi-am făcut un nou testament, zâmbi larg Lavinia. L-am făcut acum câteva săptămâni, dar abia azi au întocmit actul de donaţie. către tine.

- Ce ai spus? clipi Rowena.

- Un act de donaţie... ca să poţi avea ceva bani de acum. Restul îl vei primi după ce mor.

Rowena se ridică.

- Nu trebuie să faci asta. Banii familiei Beechington trebuie să rămână în familie. N-aş putea. Nu am nevoie de ei.

- Nu te agita, draga mea, o bătu uşor pe mână Lavinia. Nu sunt banii Beechingtonilor. Banii soţului meu le revin copiilor. Aceştia au fost ai mamei. Ai fost mai mult decât o fiică pentru mine, aşa că nu mă refuza. Si nu se ştie niciodată, o sumă frumuşică poate fi la îndemână, când ai nevoie de un trusou.

- Trusou! gemu Rowena. Oh, Beechy, te pripeşti.

- Nu ştiu exact ce se întâmpla în dimineaţa potopului, dar chiar dacă vederea mea e foarte slabă, ştiu că am întrerupt ceva de importanţă majoră. Ei bine, am descoperit că Forrest a trimis după nişte cataloage cu verighete. Si asta a clarificat totul, ideea asta a mea: de acum, veţi fi pe picior de egalitate. M-am gândit că ăsta e răspunsul complet la reţinerile pe care Forrest le are de când Jan l-a refuzat.

Rowena închise ochii, capitulând în faţa adevărului. Mătuşa Lavinia spusese că negocierile se derulau deja de câteva săptămâni. acele săptămâni încântătoare în care

Forrest păruse să uite tot ce fusese între ei.

- Spune-mi, Beechy, i-ai spus lui Forrest despre testament?

- Desigur. Ce rost ar fi avut să-i ascund? Era singura cale să-l conving că tu eşti cea care-l va iubi pe el, nu banii lui.

Dintr-o dată, Rowena începu să râdă, controlat, căci simţea nota crescătoare de isterie. Nu trebuia s-o rănească pe mătuşa Lavinia.

Nu era de mirare că Forrest îşi schimbase atitudinea faţă de ea. chiar dacă erau bani care aparţinuseră mamei mătuşii Lavinia, nu avea de gând să-i lase să părăsească ograda Beechingtonilor.

***

Când ajunse acasă, Rowena luă o hotărâre. De îndată ce va vorbi cu Forrest, îi va spune că s-a răzgândit. Nu va dramatiza prea mult. Pur şi simplu, îi va spune că se lăsase purtată de val şi că-şi dăduse seama că, până la urmă, nu-l iubea.

Braţul Rowenei se vindeca frumos, deşi mătuşa Lavinia era de părere că e cam deprimată. Poate pentru că Forrest nu era acolo. Dar avea să vină într-o zi-două.

Vineri, când sorta corespondenţa, Rowena văzu un scris de mână familiar, care o şocă. Se uită fix, nevenindu-i să creadă. Era al lui Geoffrey!

Deschise plicul, cu degete tremurânde. Citi o dată şi încă o dată, apoi aruncă scrisoarea, furioasă cum nu fusese niciodată în viaţa ei.

Geoffrey nu se căsătorise până la urmă. spunea: „Mi-am venit în fire, Rowena, şi mi-am dat seama ce am pierdut când te-am pierdut pe tine. N-a fost decât o pasiune trecătoare, mi-a luat minţile. Si n-a durat, aventurile astea nu durează niciodată. Totul s-a terminat

brusc şi am ştiut că doar tu eşti potrivită pentru mine. O fată pe care o cunosc dintotdeauna, în care pot avea încredere. Am făcut-o pe Margot să-mi dea adresa ta. La început n-a vrut, dar am bântuit pe la Ainsley Dene săptămâni întregi şi în cele din urmă, a cedat. întoarce-te acasă, Rowena, sau vrei să vin după tine? Aş putea fi cu tine într-o săptămână, spune-mi doar!“

Rowena se ridică; apatia dispăruse. Avea de ce să se ocupe. şi cum, încă! Cheia erau cuvintele „ce am pierdut când te-am pierdut pe tine“. Oh, da. Poate că nu o avere, dar cu siguranţă, o soţie cu venituri proprii. Geoffrey avea să fie scuturat bine din complezenţa lui. Nu-l va cruţa cu nimic.

în camera ei, aşternu pagină după pagină, cuvinte usturătoare curgeau fără întrerupere din stiloul ei. Ajunse în josul paginii şi privi ultimele cuvinte pe care le scrisese: „vezi tu, Geoffrey, am învăţat multe de când m-am îndrăgostit de tine. am căzut în palma ta ca o prună coaptă, nu-i aşa? Am fost o pradă uşoară pentru tine. Eram atât de vulnerabilă, atât de credulă, atât de sigură de tine.“

Rupse pagina şi începu alta. „Nu, nu mă căsătoresc cu tine. Nu-ţi aminteşti că ţi-am spus, în noaptea aceea în care ai rupt logodna noastră, că, din motive pe care le înţelegi, dacă vreodată, în viitor, vei afla că m-am măritat, va fi cu un bărbat bogat precum Cresus?“

Rowena reciti totul şi, brusc, toată indignarea pe care, pe bună dreptate o simţise, dispăruse. N-o va trimite. Era prea lipsită de demnitate, prea sentimentală. Era mai bine să fie mai detaşată, mai decisivă, mai controlată. Nu mai simţea aşa în privinţa lui Geoffrey. în scrisoare aşternuse de fapt toată amărăciunea pe care i-o provocase Forrest, care era de aceeaşi teapă.

Nu va mai scrie nici o scrisoare. îi va telegrafia un mesaj. După ce îl concepu, alergă satisfăcută la telefon. Nu spunea decât „îmi pare rău. Propunerea a ajuns prea târziu. Rowena.“ Va înţelege că s-a căsătorit cu altcineva.

Seara, în timp ce citea în sufragerie, auzi uşa deschizându-se. Forrest intră. Rowena se uită la el şi instantaneu ştiu că se întâmplase ceva. îl mai văzuse furios, dar niciodată aşa; buzele îi erau strânse într-o linie şi ochii îi scânteiau întunecaţi. în mână ţinea o coală de hârtie.

Rowena se ridică. Totul era greşit. undeva nu sesizase o aluzie. Ea era cea care trebuia să-l învinuiască, dar.

în ochii lui se citea un dispreţ care o făcu să tresară.

-Aşadar, m-ai luat încă o dată de fraier. Ce prost am fost. să cred în tine, în ciuda tuturor dovezilor contrare, am avut încredere când nu aveam în cine, mi-am spus că trebuie să existe o explicaţie plauzibilă pentru tot ce m-a făcut vreodată să mă îndoiesc de tine. că atunci când te vei întoarce din spital îmi vei explica totul. Râse scurt. Mătuşa Lavinia mi-a spus că eşti acasă. Am reuşit să rezerv un bilet de avion mai devreme. am numărat fiecare kilometru, fiecare minut. Apoi, acum două minute, găsesc asta în garaj. I-o aruncă.

Rowena luă nedumerită hârtia şi inima îi îngheţă. „Nu, nu mă căsătoresc cu tine. Nu-ţi aminteşti că ţi-am spus, în noaptea aceea în care ai rupt logodna noastră, că, din motive pe care le înţelegi, dacă vreodată, în viitor, vei afla că m-am măritat, va fi cu un bărbat bogat precum Cresus?“

Fără să ştie că pagina aceasta zburase, încredinţase zărilor înnegurate restul scrisorii. îşi ridică privirea.

- Nu pot să mai spun nimic, nu?

- Nu. De data asta, n-ai cum să mă minţi şi să te absolvi de orice vină. E aici, negru pe alb.

Urmă o pauză plină de acuzaţii, de neîncredere şi de o incredibilă durere.

- Presupun că n-o să mă crezi dacă-ţi spun că, atunci când ajungeai acasă, mă hotărâsem să-ţi spun că nu mă căsătoresc cu tine. şopti ea.

El râse din nou. Exista oare un sunet mai aspru decât un râs fără o fărâmă de bucurie în el?

- Oh, aş putea crede asta, domnişoară Fotheringham. Spune-mi, decizia asta ai luat-o în momentul în care ai aflat că mătuşa Lavinia îţi lasă toţi banii ei?

Aşadar, credea că nu mai avea nevoie de un mariaj înstărit. acesta ar fi trebuit să fie momentul în care să-i spună că propriile lui planuri nu fuseseră mai breze. dar se săturase. Dacă mai rămânea, dacă mai spunea ceva, avea să se prăbuşească. Aşa că rămase tăcută, condamnată.

- Lindsay va veni acasă la sfârşitul lui octombrie. Atunci, poate să aibă ea grijă de mătuşa Lavinia, ai înţeles?

- Da, mulţumesc. înţeleg perfect. Se întoarse să plece. în dreptul uşii, vocea lui o opri. Un post scriptum plin de ură la scena aceea umilitoare. Si, în caz că te interesează, nu sunt la fel de bogat precum Cresus. El nu avea oi bolnave şi nici păşuni inundate. Păcat pentru tine, nu-i aşa?, domnişoară Fotheringham, că o rafală întâmplătoare a adus asta la picioarele mele. Sau să fi fost îngerul meu păzitor? Dumnezeule, cât de josnice şi de viclene pot fi femeile?

Rowena se întoarse spre uşă şi abia atunci îi dădură lacrimile. Albă ca varul, cu mâinile încleştate pe hârtia aceea, alergă în camera ei, trecând pe scări pe lângă mătuşa Lavinia.

O auzi pe mătuşa Lavinia cerându-i o explicaţie lui Forrest.

- Tu şi Rowena n-aţi mai avut nici o altă neînţelegere, nu-i aşa?

Rowena ezită. Auzi vocea lui Forrest, atingând tăioasă culmea
furiei:

- Oh, nu, nu e nici o neînţelegere. Ne înţelegem unul pe altul perfect - pentru prima dată. Si lasă-mă să clarific asta o dată pentru totdeauna, mătuşă Lavinia, nu te vei amesteca!

în zilele care urmară, Forrest fu autoritar şi tăcut; îşi petrecu serile în camera lui. Abia dacă vorbea cu Rowena, transmiţându-i mesaje cu ajutorul lui Nelly şi al lui Heather.

Mătuşa Lavinia plecă pentru câteva zile la Christchurch. Cât timp era plecată, Rowena îi scrise lui Sir Guy Chennings, la Dunedin, cerându-i să treacă, dacă putea, când se întorcea la Christchurch, ca să examineze ochii mătuşii Lavinia.

Rowena era bucuroasă să aibă toată casa pentru ea. Forrest era la Omaru, la un târg de animale. Le dăduse fetelor zi liberă şi după- amiază conduse până la Geraldine, să-şi scurteze părul.

Conducând Land Roverul, pe drumul spre casă, observă o maşină care aştepta pe marginea şoselei, cu faţa în direcţia din care venea ea. Probabil că aştepta pe cineva. Când trecu prin dreptul ei, omul de la volan se uită la ea şi ochii li se întâlniră, blocaţi de şocul recunoaşterii. Dirk Sargison!

Era o prostie că se speriase; doar nu i se interzisese să vină la Tawhai. Si chiar dacă era în district, asta nu trebuia s-o mai tulbure acum. La urma urmelor, ea şi Forrest se

înstrăinaseră dincolo de orice împăcare, aşa că nu puteau fi alte complicaţii.

Intrase doar de câteva minute şi-şi făcuse un ceai, când primi un telefon de la Christchurch. probabil, mătuşa Lavinia.

Dar nu era ea. Era o voce străină, irascibilă şi agitată. O întrebă dacă era mama lui Lindsay. Inima Rowenei tresări. Dar n-avea de ce să se alarmeze, nu-i aşa?

- Mama lui Lindsay a decedat cu mulţi ani în urmă. Mătuşa ei e de obicei aici, dar acum e plecată.
- Cine sunteţi. sora ei?
- Sunt. menajera. Aşa era cel mai simplu. Vă pot ajuta cu
ceva?
- Depinde. Fata aceea o caută cu lumânarea. A fugit cu un bărbat căsătorit. Crede că e singur.
- Poftim? Rowenei nu-i venea să creadă. dar Lindsay era îndrăgostită de Dirk. Lindsay n-ar. De unde ştiţi?
- Pentru că sunt soţia lui.

Rowenei i se învârtea capul.

- Cum vă numiţi? Cine e soţul dumneavoastră? Spuneţi-mi repede unde credeţi că s-au dus. Am să-i opresc.
- Sunt doamna Dirk Sargison. Tocmai am sosit în Noua Zeelandă. Am angajat detectivi să-l urmărească, dar a reuşit să-i păcălească. Lindsay a părăsit azi internatul. îngrijitoarea m-a lăsat să mă uit în camera ei. I-a spus îngrijitoarei că se duce acasă pentru sfârşitul de săptămână, dar am găsit un bilet de la el în care-i spunea că se întâlnesc în staţia de autobuz, la trei şi jumătate, şi că are deja un certificat pregătit. Am tot sunat, dar nu mi-a răspuns nimeni.

-Abia am ajuns. Totul se potrivea îngrozitor de bine. Nu era de mirare că Dirk pălise când o văzuse. oare avea vreo şansă să-i prindă din urmă? Dacă ajunseseră la Timaru sau la Dunedin, nu-i va găsi niciodată.

De obicei, nu conducea cu viteză, dar acum acceleră, încercând să calculeze cu cât era în urma lor. De s-ar întâmpla ceva să-i întârzie!

Oare ce-i spusese Dirk? Lindsay ştia că era minoră şi nu se putea căsători fără consimţământul unchiului ei, prin urmare, probabil că-şi falsifica vârsta. Oare vor încerca să se căsătorească, în trecere prin vreun oraş? Trebuia să încerce mai întâi la Geraldine. Rowena apăsă pedala de acceleraţie. Pentru prima oară în ultimele săptămâni, îşi dorea ca Forrest să fi fost acolo. El ar fi ştiut ce să facă. Bărbaţii gândeau mai repede în chestiuni din acestea. oare era pe drum spre casă? Trebuia să se uite după maşina lui. un Chevrolet masiv, verde. Singură, nu avea curajul să sune la poliţie. Pe Forrest putea să-l înfurie prea multă vâlvă.

Dacă vedea maşina lui Dirk, se ţinea după ei până opreau. Si apoi. Rowena nu putea gândi dincolo de momentul acela, dar într-un fel sau altul, ar lua-o pe Lindsay. Odată ce Lindsay afla că era căsătorit, n-ar mai vrea să fie cu el. Dar, oh, ce oroare, dacă nu-i găsea împreună, dacă Lindsay se căsătorise cu un bigam!

Geraldine! Era îndeajuns de mic încât să-l cutreiere în lung şi-n lat şi să se asigure că maşina lui Dirk nu era în nici un garaj sau în faţa vreunei ceainării. Conduse nebuneşte în cercuri, dar nu văzu nimic. Trebuia să încerce la casa parohială. Stia unde era.

Opri la un stop şi sări din maşină. avea să fie de pomină. îşi imagină cum dă buzna în parohie, întrebând-o

pe soţia preotului „a încheiat soţul dumneavoastră vreo căsătorie în după-amiaza aceasta, după un certificat special?“. Si dacă răspunsul era nu: „ei bine, pot să dau de la dumnevoastră un telefon la vicariat?“

Dar nu conta, indiferent cât de jenant, trebuia pus în aplicare fără întârziere. Se făcea destul de trâziu şi ştia că Forrest putea să treacă pe acolo, cât timp ea era înăuntru. Dacă nu-i prindea din urmă, avea să telefoneze acasă de la Timaru, rugându-se să-l găsească pe Forrest. El putea să rişte toată publicitatea şi să anunţe prin radio ca maşina lui Dirk să fie oprită.

Când sări din Land Rover, Rowena îşi prinse sacoul în portieră. Se întoarse nervoasă să-l elibereze şi. incredibil. o zări pe Lindsay! Era singură, cu o geantă în mână, arătând ciufulită şi teribil de abătută, venind dintr-o grădină.

Nu era ciudat?! Te rugai atâta timp pentru un miracol şi, când în cele din urmă se întâmpla, nu-ţi venea să crezi!

- Lindsay! Alergă de-a curmezişul drumului.

Lindsay tresări, apoi păru uşurată, apoi îngrozitor de stânjenită. Rowena nu avu timp să-şi ordoneze emoţiile, să se întrebe.

- Lindsay, unde te duci? Unde e Dirk?

- De unde ştii că sunt cu Dirk?

Rowena era prea supărată să fie grijulie.

- A sunat soţia lui. M-a sunat de la Christchurch. Te-am căutat.

Faţa lui Lindsay deveni cenuşie. Spuse în grabă:

- Rowena, mi se face rău.

I se făcu. După ce se linişti, Rowena începu:

- Acum, spune-mi.

Lindsay se uită hăituită jur-împrejur.

- Hai să plecăm de aici. Fug de el.

- De el?

-Da. Lindsay tremura. Are un acces de furie. Poate să mă ajungă din urmă în orice clipă.

- Nu poate să-ţi facă nimic, cât timp eşti cu mine. Dar haide, urcă în Land Rover, să mergem acasă.

Lindsay se simţi mai în siguranţă în maşină.

- Credeam că fugim. Credeam că i-o plătesc unchiului Forrest. a aranjat ca Dirk să plece departe de Christchurch. credeam că e romantic, incitant. Apoi am descoperit că nu avea nici cea mai mică intenţie să ne căsătorim. Prima dată, cred că i s-a părut prea dificil să obţină certificatul. A spus că, dacă Forrest află că mi-am petrecut noaptea cu el, va fi foarte bucuros să mă lase să mă mărit cu el. n-ar mai fi nici o mare scofală că se căsătoreşte cu o minoră. Oh, a fost oribil, Rowena. Brusc, mi-am dat seama că nu vroia să ne căsătorim deloc. nu vroia decât să mă aibă. oh, a fost atât de bătător la ochi şi de înfricoşător. I-am spus să oprească în Geraldine şi voi lua autobuzul înapoi spre casă. El a râs şi a continuat să conducă. Eram disperată, mă gândeam că dacă ajungem prea departe, n-o să scap niciodată de el. dacă săream din maşină, mă prindea din nou. Aşa că. Tremura iar.

-Aşa că ce, Lindsay?

-Aşa că am tras volanul şi am aruncat maşina într-un şanţ, cam la un kilometru de aici.

- Lindsay! în vocea Rowenei era atât admiraţie, cât şi groază şi Lindsay se înduiosă. Ai fi putut să mori.

- Ei bine, n-am murit. Dar i-am rupt axul. Si cât timp el înjura încă, am coborât şi am fugit.

- Bine ai făcut!

Temându-se de cenzură şi auzind numai admiraţie, fata începu să plângă. Rowena o lăsă să se descarce. Era o uşurare. Printre suspine, Lindsay spuse:

- Am crezut c-o să te înfurii, deşi am fost îngrozitor de bucuroasă să te văd. Mi-am lăsat bagajul în maşină şi am luat asta în loc, nu aveam nici un ban. M-am ascuns în mica bucătărie de pe terenul de camping, întrebându-mă ce să fac. Mă teroriza ideea că m-ar putea căuta. E foarte aproape; trebuie s-o fi remorcat într-unul din garajele acestea.

Cum rosti cuvintele, un camion ieşi de pe o stradă laterală, remorcând un Humber cenuşiu, şi opri la garajul vecin.

- Rămâi aici, Lindsay. Ce am să-i spun lui Dirk Sargison n-o să dureze mult.

Lindsay părea alarmată. Rowena continuă:

- Am să mă asigur definitiv că n-o să se mai apropie niciodată de tine. înainte ca Lindsay să mai protesteze, dispăru.

Era puţin spus că Dirk Sargison se sperie când se trezi că Rowena îl bate pe umăr.

- Ce mai faci, domnule Sargison? spuse ea, amabilă. Proprietarul camionetei stătea în apropiere. Te-am văzut în trecere. O duc pe Lindsay acasă. Dar mai întâi, am un mesaj pentru tine.

El îşi umezi buzele cărnoase, sub mustaţa atent pieptănată. Nu-l mai văzuse niciodată pe Dirk să-şi piardă cumpătul. Pălise.

- Un mesaj?

- Da. De la soţia ta.

Văzând schimonoseala hâdă a feţei lui, Rowena cunoscu o satisfacţie nemăsurată.

- Da, a telefonat de la Christchurch, să-mi spună despre Lindsay. Avea biletul tău. Rowena ar fi râs isteric de figura pe care o făcu Dirk. Mi-a spus că dacă te găsesc, să-ţi dau adresa ei. Hotel Rialto, Christchurch. Nu cred că ne

vom mai vedea vreodată. La revedere. Si se întoarse pe călcâie. Era prea preocupată de gândurile ei , întrebându-se cum era mai bine să procedeze cu Lindsay, să mai observe uriaşul Chevrolet verde care oprise la benzinărie.

Urcă în Land Rover şi Lindsay îi spuse:

- Rowena, unde e unchiul?

- E la Omaru. E posibil să nu se întoarcă până diseară, târziu.

- Trebuie neapărat să ştie? Vocea fetei avea un ton rugător.

- Nu, nu văd de ce. Oricum, mi-ar plăcea să cred că până diseară te vei întoarce, în siguranţă, la internat. Altfel, reputaţia ta va avea de suferit. Te-aş putea urca în expresul de Orari. Am bani la mine şi i-aş putea telefona de acolo îngrijitoarei, să te scutesc să mai dai alte explicaţii, şi am s-o rog să nu spună nimic nimănui. Am să-i telegrafiez lui Sargison. Acum, crezi că te poţi aduna şi să înfrunţi tot ce o să-ţi spună îngrijitoarea?

- Pot. Trebuie. Si e femeie cumsecade, nu e bârfitoare.

Rowena reuşi s-o aranjeze pe Lindsay cât de cât, îi împrumută o
geantă de mână, îi luă bilet de tren şi-i cumpără o cafea şi câteva sandvişuri. Răsuflă uşurată după ce adolescenta plecă. La şapte şi jumătatea va fi înapoi la Christchurch şi experienţa asta îi va prinde bine. N-o va deranja s-o facă din nou pe proasta. Rowena se gândi să-i facă o aluzie lui John Macrae, că dacă vroia să se ducă în oraş la sfârşitul săptămânii, s-o invite la teatru pe Lindsay, o va găsi doritoare.

Era o mare uşurare să fie din nou acasă, căci braţul şi coastele începuseră s-o doară şi avea o migrenă îngrozitoare. Era o mare uşurare să vadă că ajunsese

înaintea lui Forrest. Era mai bine pentru Lindsay, dacă el nu afla. Nu se ştia niciodată care era reacţia unui bărbat.

Când se întoarse, o găsi singură. Nu se aştepta să-i vorbească. Dar o făcu.

- Ai scos Land Roverul?

- Da. Am fost să mă tund, dar m-am întors pe la trei.

- Chiar aşa? Buzele lui se încordară. Ce ciudat! Te-am văzut într-un garaj, în Geraldine, cu Dirk Sargison, pe la patru şi jumătate.

Rowena îşi ridică privirea. Simţea că i se face rău, dar din moment ce nu fusese nevoie să-l sune pe Forrest, n-avea de gând s-o trădeze acum pe Lindsay.

- Oh, ei bine, spuse ea fără urmă de emoţie. Oricum, nu te aştepţi decât la minciuni din partea mea, nu? Apoi plecă.

***

Venise octombrie. Rowena simţea că zilele ei la Tawhai erau pe cale să se sfârşească. Primise un bilet de la Sir Guy, în care-i spunea că săptămâna următoare va trece s-o vadă pe Lavinia.

Forrest era politicos cu ea în privinţa asta, formal recunoscător, dar nimic mai mult.

- Ti-ai căutat altă slujbă? Vreau să spun, vrei să-ţi scriu o recomandare?

- Nu am nevoie de nici o recomandare de la tine. La ce mi-ar folosi? Ai putea spune că sunt eficientă, dar cu siguranţă n-ai putea spune că sunt demnă de încredere. Apropo, nu-i spun mătuşii Lavinia decât în ultima clipă. Nu vreau s-o supăr înainte de consultaţia lui Sir Guy. Mă întorc în Anglia şi. pentru liniştea ta sufletească. m-am întâlnit cu avocaţii ei. Testamentul a revenit la forma iniţială şi actul de donaţie a fost anulat.

Forrest se roti pe călcâie şi părăsi încăperea, dându-i Rowenei o satisfacţie pustie.

Rowena îşi făcu planul. Forrest avea să fie plecat zece zile. Ea avea să plece înainte de întoarcerea lui. Avea să fie un gol de aproximativ o săpătmână până la încheierea anului universitar la Varsity, dar Nelly şi Heather se puteau descurca în intervalul acela scurt.

Vizita la specialist avea să fie deja făcută, căci şi Sir Guy trebuia să plece la sfârşitul săptămânii, la o conferinţă la Wellington, iar raportul lui avea să sosească mai târziu.

îşi împachetă discret lucrurile, călări cu Queen of Mars în toate locurile ei preferate, petrecu o seară în camera Turret, încercând să reînvie momentele pe care le împărţise acolo cu Forrest - acele câteva clipe divine dinaintea potopului. Dar nu duseseră la nimic. Evenimentele ulterioare distruseseră magia.

Era marţi. Mâine îi va spune lui Beechy că pleacă şi poimâine va pleca. O zi după aceea, proprietarul Tawhaiului se va întoarce acasă şi n-o va mai găsi acolo.

Era după-amiază târziu. Umbre lente coborau deasupra fermei, aerul era îngreunat de mirosul de liliac. Rowena îi citea mătuşii Lavinia cu voce tare, în sufragerie. Pregătirile pentru cină erau în plină desfăşurare, iar Nelly şi Heather urmau să servească.

Se auziră maşini apropiindu-se. Păreau a fi două. Mătuşa Lavinia întrerupse cititul:

- Cine o fi?

- Oh, băieţii. Jock a luat camioneta, iar Gerhard Land Roverul. Trebuie să se întoarcă.

Continuă să citească fără să se grăbească. Brusc, o umbră acoperi fereastra franţuzească, întunecându-i pagina. Când se uită, în dreptul uşii stăteau doi bărbaţi: Forrest şi Sir Guy Chennings.

Rowena simţi cum i se opreşte inima. Nu ştia ce ghinion îi adusese pe cei doi împreună, dar. Forrest avea s-

o ia drept cea mai mare mincinoasă în viaţă. Sir Guy era un apropiat al familiei ei.

Si dacă se întrebase cum se întâmplase, Forrest îi explică:

-Am venit mai devreme acasă. Sir Guy era în acelaşi avion. Am intrat în vorbă şi am aflat cine e. E în drum spre cursurile de medicină. Aşa că a venit cu mine de la aeroport. A fost atât de amabil să vină să ne dea personal raportul. îi zâmbi mătuşii Lavinia. Crede că, fără îndoială, necazul poate fi împiedicat, draga mea. Doar că vrea să mergi cu el la clinica lui din Anglia. Am s-o rog pe Rowena să meargă cu tine. Cunoaşte terenul.

Rowena nu era capabilă să scoată vreun cuvânt. Beechingtonii! Indiferent ce credeau despre tine, te foloseau dacă aveau nevoie. Nu putea spune nimic acum, în faţa lui Sir Guy, dar avea să comenteze îndeajuns. mai târziu. Pentru moment, trebuia să pară cât mai naturală şi mai detaşată, să salveze aparenţele.

- Sir Guy nu poate rămâne la cină, Rowena; este aşteptat la Omaru, va petrece noaptea acolo, dar am rugat-o pe Heather să aducă ceaiul.

în cazul ăsta, dacă nu rămânea la cină, poate reuşea să scape de el înainte ca Forrest să afle că tot timpul jucase un rol la Tawhai. Nu că ar fi contat prea mult. Oricum, avea deja o părere foarte proastă despre ea; încă puţin dispreţ nu conta.

- Cât timp bem ceaiul, Sir Guy o să ne spună toate detaliile despre vederea mătuşii. Totul se făcu într-o manieră plăcută şi amiabilă. Rowena era uluită. Poate că Forrest vroia la fel de mult ca ea ca Sir Guy să nu afle de animozitatea dintre ei.

Singura bucăţică din inima Rowenei care rămăsese neîngheţată era aceea care o iubea pe Lavinia. cea care, acum, se părea că va putea să păstreze bruma de vedere

care-i mai rămăsese. Nu se va mai înrăutăţi şi era posibil chiar să se amelioreze.

- Corespondenţa ta e pe masă, îi spuse Rowena lui Forrest, în timp ce turna ceaiul în căni. El se uită scurt, apoi mai privi o dată.

- N-ai deschis încă Weekly News de săptămâna asta? întrebă el.

- Nu. Rowena o să mi-l citească diseară. Tocmai terminam romanul.

- în el scrie ceva ce o să ţi se pară foarte interesant, strâmbă Forrest din buze. Luă ziarul făcut sul, aruncă elasticul cu care era strâns şi-l deschise la mijloc, arătându-le şi privind-o pe Rowena.

Ochii ei se măriră. Opt fotografii mari erau împrăştiate în centru, fotografii despre ferme, dar. nu din Noua Zeelandă. Erau ferme englezeşti. Hampshire. Ainsley Dene! Deasupra stătea un titlu scris cu litere de-o şchioapă: „Una din puţinele proprietăţi impunătoare ale Angliei care este încă înfloritoare“. Erau mult mai multe. rapoarte ale experimentelor făcute de-a lungul anilor la Ainsley, veniturile estimate ale aşezării, planurile de viitor. Erau şi fotografiile lui Leicester şi a lui Margot.

îşi recăpătă suflarea. Mătuşa Lavinia se aplecă să arunce o privire, cu vederea ei înceţoşată.

- E o parte a Angliei pe care Rowena o cunoaşte foarte bine, mătuşă Lavinia. Am să-ţi citesc totul, după ceai. Articolul ăsta l-a făcut pe Sir Guy să mă abordeze în avion. S-a uitat peste umărul meu şi mi-a spus: „ciudat. cunosc bine locul acesta. Si toată familia.“ Apoi am aflat fiecare numele celuilalt.

- Ei bine, îmi pare rău că nu pot vizita ferma, dar mă voi întoarce, spuse Sir Guy, ridicându-se. Domnul Beechington m-a invitat să petrec un weekend aici, Rowena. Va fi ca în vremurile de demult, hm? Mi-a spus că

somonul e grozav.

- Oh, este. mai mare decât îţi poţi imagina, zâmbi ea slab.

Stătură în pragul uşii până când maşina neagră dispăru în
depărtare. Apoi Rowena se întoarse în grabă, recunoscătoare că
putea renunţa la zâmbetul fals. Va evada în camera ei. Tocmai ieşea din sufragerie, când Forrest o observă. îl auzi spunându-i ceva mătuşii Lavinia, râzând, şi fugi pe scări. Ajunsă în camera ei, se studie în oglindă. Era atât de palidă. Arăta înspăimântată, cu ochii măriţi. îşi îndreptă umerii, se duse la dulap şi alese un ruj şi pudră. îşi pieptănă părul de culoarea alunei şi-şi aranjă cureaua aurie de la rochia moale, din lână verde. Se auzi o bătaie în uşă.

- Da? strigă ea.

- Vreau să te văd imediat, te rog. Vocea lui Forrest era aspră şi impalcabilă.

Deschise uşa şi rămase în faţa lui, tăcută, fără să-l întrebe nimic. Faţa lui părea contolată riguros.

- Jos, în biroul meu, îi spuse el.

Aşadar, avea să fie din nou la pământ, ca un angajat delincvent. Dar ce mai conta? în două zile, nu va mai fi acolo.

Forrest deschise uşa cabinetului său şi-i făcu semn să intre. Biroul arăta pustiu, căci nu fusese utilizat câteva zile. De obicei, era o cameră destul de primitoare, cu un şemineu plin de cenuşă de pipă şi cu noroi de pe teren, dar Heather făcuse curăţenie ieri şi totul era aranjat cu precizie matematică. Cele două fotolii din piele erau orientate cuminţi către şemineu. Dar acesta nu avea să fie un interviu la care să ia loc.

Forrest trecu pe lângă ea, traversă spre fereastră şi se opri cu spatele la ea, privind peisajul întunecat.

Rowena încetase să se mai întrebe care era motivul. îşi simţea sufletul rănit, părăsit. Nu conta ce se întâmpla mai departe.

Forrest spuse, bâlbâindu-se, pe un ton care nu-i era caracteristic:

- I-am scris lui Lindsay, am întrebat-o dacă ar fi pregătită să stea acasă şi să îngrijească de mătuşa Lavinia când nu vei mai fi aici. I-am spus că te găsesc absolut nedemnă de încredere, că m-ai minţit şi m-ai înşelat în repetate rânduri.

Rowena nu spuse nimic.

- I-am spus că e timpul să afle că tu şi Dirk Sargison aţi avut o relaţie care, probabil, mai continuă încă. I-am spus că v-am văzut stând de vorbă între patru ochi, destul de curând, într-un garaj, în Geraldine. Se opri din nou.

- Da, Forrest?

Tăcu atâta timp, că Rowena simţea că se clatină pe picioare.

- Lindsay mi-a răspuns cu o scrisoare lungă. Mi-a spus că e timpul să aflu de cine şi de la ce ai salvat-o. Mi-a spus de ce erai în garaj cu Dirk.

Se întoarse cu faţa şi veni lângă ea. îi luă mâinile.

- Oh, iubito. Am luat următorul avion spre casă. l-am întâlnit pe Sir Guy. priveam năucit la titlul din ziar. Mi-a spus despre tine. despre tipul ăla care a renunţat la tine. cel care te-a curtat pentru banii tăi. cum ai venit aici să-ţi dovedeşti că poţi fi iubită pentru ceea ce eşti. Oh, iubito, ce durere nespusă ţi-am pricinuit!

O trase spre el. Rowena era încă îngheţată, nevenindu-i să creadă, uitându-se la el, temându-se încă. temându-se să spere că neînţelegerile puteau fi şterse cu buretele.

- Când erai în spital, mătuşa Lavinia mi-a spus ce a făcut. Si când am găsit scrisoarea aceea şi te-am confruntat. acum înţeleg ce însemna. şi ai spus că te

hotărâseşi deja să nu te căsătoreşti cu mine, am crezut că e din cauză că acum aveai banii şi fără să mă ai pe mine.

- Forrest. mătuşa Lavinia nu ţi-a spus decât când eram în spital?

El încuviinţă. Faţa Rowenei se transformă şi în ochii ei apăru o
nouă lumină.

- Atunci, când vroiai să mă ceri în căsătorie, în camera Turret, nu ştiai ce făcuse?

- Nu, desigur că nu. Oh, iubito, ai crezut că. Rowena, sunt o mie de lucruri care trebuie lămurite. Hai să sărim peste ele până mai târziu, până revenim pe pământ. Nimic nu mai contează, scumpo, nimic, în afară că te iubesc!

Când se aplecă spre ea, privind în ochii verzi, răsună un oftat inconfundabil. un oftat de uşurare, un suspin de fericire, dintr-unul din fotoliile din piele. Forrest îşi îndreptă capul:

- Ce naiba. cine?. Matuşă Lavinia! Ce naiba cauţi aici? Nu ţi-am spus să ne laşi în pace câteva minute? Nu ţi-am spus c-o vreau pe Rowena doar pentru mine?

Mătuşii nu părea să-i pese de indignarea lui.

- Dar nu mi-ai spus unde, băiete dragă, aşa că m-am refugiat aici, departe din calea ta. Am crezut c-o duci pe unul din balcoane. Biroul tău nu e un loc potrivit s-o ceri în căsătorie. Dar nu mă lăsa să-ţi stau în cale. dă-i drumul. sărut-o!

Forrest izbucni în hohote de râs.

- Mătuşă Lavinia! Tu eşti impedimentul! Ieşi afară. ăsta nu e genul de sărut care poate suporta să fie urmărit. ieşi afară!

O luă pe Lavinia de umeri şi o conduse afară pe uşă, apoi răsuci cheia.

Se întoarse şi se uită la Rowena.

- Nu e un loc potrivit să te cer de soţie, a spus. Hai să

ieşim pe balcon, Rowena. Are de toate. flori, vedere la munte. luna nouă coboară încet peste noi. în timp ce vorbea, deschise ferestrele.

Se întoarse, îi întinse mâna şi o scoase pe balcon.

Rowena privi peste umărul lui, văzu totul - muntele, luna şi stele palide strălucind pe cerul de seară. stele mai sclipitoare decât văzuse vreodată.

întinse mâinile spre el şi Forrest văzu în ochii ei o lumină verde pe care n-o mai zărise niciodată.

-N-am nevoie de nimic, Forrest. Tu eşti soarele meu, luna mea, stelele mele.

Sfârşit